JOAN SMITH

Domnişoarele din Bath

ALCRIS

Traducerea si adaptarea în limba română de ANDREI ANASTASESCU

Capitolul 1

- Nu e foarte mare, nu-i aşa? spuse mama în timp ce privea cu atenţie prin ochelarii săi la reşedinţa care aducea cu casa unei păpuşi. Mama avea înclinaţii spre afirmaţii neconvingătoare şi eufemisme.

- Nu-i de mirare că ne-a fost atât de greu s-o găsim, am răspuns, uitându-mă la soarele care apunea, ale cărui raze se zărea printre spaţiile înguste dintre mica noastră căsuţă de piatră şi cele mai mari, de pe aceeaşi parte.

Sora mea, Esther, care doar de puţin timp îşi pierduse interesul pentru păpuşi, exclamă:

- Eu zic că este drăguţă! Esther, care avea şaptesprezece ani, era mai drăguţă decât o păpuşă, si răsfăţată din cale-afară.

- Precum casa de joacă a unui copil.

- Da, într-adevăr, dar noi nu suntem copii, am replicat eu, în timp ce Esther era ocupată să-i arate mamei clasicul ornament de piatră de deasupra uşii spre care ne îndreptăm, trecând pe lângă două tise, care erau singurele ornamente horticole.

Mama se uită în jur, la casele vecine, şi comentă:

- Amplasamentul este considerat bun, presupun.

Graham Sutton, care cumpărase casa, mă asigurase
că aceasta era la mică distanţă de New Bond Street. Casa se afla pe Elm Street, la jumătatea drumului dintre Mayfair şi Soho după spusele lui Graham, cu toate că eu, ulterior, am constatat că era mai aproape de Soho. Am scos cheia pe care mi-o dăduse avocatul şi am deschis uşa. Apoi, dintr-o dată, la intrare am ezitat. Mama zâmbi cu tristeţe, mă luă de mână şi spuse:

- Belle, mai devreme sau mai târziu trebuie s-o

faci.

încurajată de ea, am intrat în casa în care logodnicul meu, Graham Sutton, fusese omorât cu doi ani în urmă, cu doar o lună înainte să ne căsătorim.

Casa pe care mi-o lăsase mie prin testament, trebuia să fie casa noastră. Din cauza unei încurcături juridice, se scurseseră doi ani până să vin s-o preiau. Sora vitregă a lui Graham din Riesling, pe care el abia o cunoştea, atacase testamentul şi pierduse. Am primit casa, cu toate bunurile din ea, şi trăsura lui. Vărului şi bunului său prieten, Eliot Sutton, îi rămăsese restul averii.

Fusesem nerăbdătoare să trăiesc cu Graham la Londra unde el îşi croia drumul spre o carieră de avocat. Dar o dată cu moartea sa, intenţionam să vând casa şi să mă întorc în Bath cu mama şi sora mea. M-am născut şi am crescut acolo, şi mi-ar trebui mai mult decât o casă de păpuşi pentru a mă îndepărta de acel loc. Mătuşa lui Graham, Yootha Mailer, avea o casă de vară în Bath, unde eu şi Graham ne cunoscuserăm şi, în cele din urmă, ne-am îndrăgostit. Am fost probabil singura femeie din

toată Anglia pentru care apele sulfuroase din Sala Pompelor aduceau un parfum romantixc.

Casa era luminată cu gaz lampant, care fusese întrerupt.

Cum seara se apropia cu repeziciune, am spus:

- Ar fi mai bine să facem rost de nişte lumânări înainte să se lase întunericul, şi m-am îndreptat către hol. Luminatorul în semicerc de deasupra uşii arunca puţină lumină pe pardoseala de marmură şi pe peretele placat cu furnir de lemn. In rest, nu era nicăieri nici o lumină, doar întunecimea suprafeţelor acoperite de praf. Am intrat cu sfială spre dreapta, pe sub prima arcadă, într-o scenă de o cumplită harababură. Fiecare mobilă era deplasată, scaunele întoarse cu susu-n jos, cărţile şi bibelourile trântite pe podea, dulapurile deschise, iar lucrurile care se aflaseră în ele erau împrăştiate în jur.

- Doamne-Dumnezeule, ce harababură! spuse mama calmă, cu obişnuitul său ton neîncrezător. Locul arăta de parcă ar fi trecut o tornadă.

Esther exclamă cu mai mult entuziasm decât spaimă:

- Am fost jefuiţi!

- Să vedem şi restul, am spus şi m-am repezit înapoi în hol, pentru a găsi încă o uşă. Sufrageria era de asemenea răvăşită. Mergând din cameră în cameră, ăm descoperit că fiecare dintre ele era în aceeaşi stare. Cineva începuse şi mersese până la capăt, întorcând totul cu susu-n jos.

- Cel mai bine ar fi să chemăm un poliţist, sugeră mama.

- Da, dar mai întâi să găsim o cameră la un hotel pentru noaptea asta, am propus.

Venisem la Londra cu diligenţa din Bath, luând apoi o birjă din staţia diligenţei până acasă, şi eram frânte de oboseală. Trei femei singure, fără apărare, mergând noaptea pe străzi, nu era o idee prea bună. Graham fusese omorât chiar în propria casă. Numai Dumnezeu ştie ce s-ar putea abate asupra noastră în oraşul acesta periculos.

Situarea bună aproape de New Bond Street, nu ne era de prea mare ajutor. Din greşeală ne-am depărtat de New Bond şi am ajuns în Soho înainte de a opri în cele din urmă o trăsură care trecea pe acolo. Pe când trăia tata, el stătea întotdeauna la Reddishes Hotel şi nici un altul nu ne venea în

minte. Am mers direct la Reddishes şi ne-am făcut rezervări înainte de a chema poliţia. Funcţionarul ne-a sfătuit să chemăm un ofiţer rapid din Bow Street, şi chiar unul rapid ne veni în ajutor câteva ore mai târziu. Un melc târâtor părea descrierea mai potrivită.

Ofiţerul Harrow era aspru, un om care vorbea deschis, purtând o pălărie albă ridicolă cu boruri largi şi o jachetă albastră dreaptă. Ne-a ascultat povestea, arătând interes numai la rostirea cuvântului "acum doi ani".

- N-ar fi trebuit să aşteptaţi doi ani pentru a reclama furtul!

- N-ar fi trebuit să vă ia două ore să veniţi! am răspuns tăios şi i-am explicat întârzierea.

După ce ne-a ascultat, îşi dădu verdictul:

- Doamnelor, Londra este plină de hoţi. Incuiaţi-vă poşetele... şi fiicele, doamnă, adăugă el, înclinându-se spre mama. Ea apucă mâna lui Esther şi o ţinu strâns. Ofiţerul continuă: In cazul dumneavoastră, au fost persoane fără locuinţă care, găsind casa goală, au stat în ea. Sunteţi norocoasă că a mai rămas ceva în acel loc, după doi ani de când

casa este nelocuită. Am avut cazuri în care au fost luate uşile şi obloanele. Oh, vă puteţi considera norocoasă că mai aveţi încă fundaţia. Doi ani! Dacă totuşi vă puteţi da seama ce lipseşte, trimiteţi-mi o listă, iar eu voi supraveghea zona în timpul rândurilor mele... adică voi arunca o privire la depozitele unde se ţin lucrurile furate... dar probabil că au fost vândute de mult.

- Unde sunt aceste depozite? Ne vom duce chiar noi, i-am spus.

El înclină capul într-o parte şi văzându-mi ignoranţa, spuse:

- Acest lucru nu-l veţi face, domnişoară Haley. Stop Hale Abbey nu este un loc pentru o doamnă. Vedeţi... aceasta este vizuina hoţilor. Nici măcar nu veţi înţelege un cuvânt din ce spun, deoarece au propriul lor jargon.

- Nu ştim ce lipseşte. N-am fost niciodată în casă, i-am explicat.

Această afirmaţie îl făcu să ne privească cu evidentă suspiciune.

- Vesela de argint şi alte mărunţişuri trebuie să le fi furat primele, spuse el.

Mi-am amintit că în după-amiaza aceea văzusem sfeşnice de argint pe masa din sufragerie şi nişte bijuterii pe dulăpiorul lui Graham. I-am spus asta ofiţerului, care-şi muşcă pana cu care scria şi conchise căhoţul se grăbise, ceea ce părea puţin probabil, de vreme ce avusese doi ani la dispoziţie în care să-şi care prada.

Acest lucru trezi interesul ofiţerului şi se trezi să treacă pe la noi a doua zi, să ne "examineze cu atenţie", după cum s-a exprimat. Vă asigur că o examinase deja pe Esther în mod amănunţit.

După plecarea lui, mama admise că este "ciudat" şi că ofiţerul nu ne era "de prea mare ajutor".

- Mâine vom trimite acasă după nişte servitori pentru a aranja casa înainte s-o vindem, am decis. Ettie şi Hotchkins vor veni.

Plănuisem să stăm doar o noapte sau două şi să facem casa cartierul nostru general. Cum trăsura familiei nu era pregătită pentru călătorii mai lungi de zece mile, optasem pentru diligenţă. Si cum optasem pentru costisitoarea diligenţă a poştei, luaserăm numai acele lucruri care ne erau absolut necesare.

- Asta înseamnă că vom sta mai mult la Londra? întrebă Esther plină de speranţă. Deşi eu şi mama o răsfăţasem îngrozitor, n-am cedat voinţei sale de a ne muta în acea casă pentru un sezon, sau ceva de genul acesta. Chiar dacă am fi vrut, noiembrie n-ar fi fost un timp potrivit pentru acest lucru. Totuşi, se părea că va avea parte de o săptămână în oraş.

- Da, copil răzgâiat, trebuie să stăm, i-am spus. Buclele sale blonde săltau, iar ochii albaştri îi scânteiau.

Privind în cealaltă parte a camerei, spre oglinda care, cu timpul îşi pierduse luciul, mi-am observat reflexia nu tocmai încântătoare. Nu era aşa din cauza luminii slabe şi nici din cauza oglinzii deteriorate. Arătam obosită şi deprimată, aşa cum mă şi simţeam. De la moartea lui Graham, trăiam într-o stare de confuzie, nehotărâre şi neîncredere. Părul meu n-a fost niciodată auriu ca al lui Esther, nici ochii albaştri, dar mi-am lăsat buclele ştene să crească mai lungi, răpindu-le astfel voioşia. Suferinţa îmi dusese strălucirea din ochi şi trandafirii din obraji. Pentru că slăbisem, rochia atârna un pic largă pe mine. în ultimii doi ani,

ajunsesem să semăn mai mult cu mama decât cu Esther. Dacă Graham ar intra în cameră în acest moment, ochii lui s-ar întoarce spre Esther, nu spre mine.

întrebarea lui Esther mă trezi din visare:

- Putem merge jos să mâncăm în sufragerie?

întrebarea nu-i era adresată mamei, ci mie. De la moartea tatei, sarcinile lui mi-au revenit oarecum mie. Eu eram cea care trebuia să ia deciziile grele şi să primesc privirile pline de reproş. De o astfel de decizie era nevoie chiar în acest moment. Cum puteam coborî fără haine de seară potrivite? Aveam doar câte o cutie de pălării fiecare, în care aveam cămăşile de noapte şi nişte lenjerie.

- Mă tem că nu, Esther, i-am spus, explicându-i problema.

- Nu e atât de pretenţios acolo. Putem merge aşa cum suntem, mă contrazise ea.

- Ba e mai pretenţios decât crezi, draga mea, îi spuse mama, dar nu fără a-i arunca o privire întrebătoare "tiranului".

Am luat cina în camera noastră, discutând despre ce ar fi cel mai bine să facem.

- Mâine la prima oră ne vom duce înapoi în Elm Street, am decis eu. Vom face ce putem pentru a îndrepta lucrurile, apoi vom chema un agent imobiliar şi-i vom arăta casa pentru a se ocupa de vânzare. Mă întreb ce comision va percepe.

- Acasă, Grenier ia patru la sută, spuse mama.

- Atunci, fără îndoială, la Londra un agent va lua cinci.

în doi ani trebuie să fi crescut şi preţul, având în vedere rata inflaţiei. Voi cere cinci mii.

- Si agentul va lua 250 de guinee doar pentru a arăta casa câtorva clienţi, spuse mama plină cu nostalgie. Sase luni din venitul tău. Doamne, pare uşor să câştigi banii cuiva, nu-i aşa?

- Da, dar ne scuteşte pe noi de vânzoleala din oraş. Se va ocupa el de toate în locul nostru. Cumpărătorul ar avea nevoie de o ipotecă. Cred că agentul aranjează şi asta.

- Poţi să ipotechezi chiar tu casa, sugeră mama.

- Ce rost are?

- Casa ar fi uşor de vândut dacă ar fi ipotecată, şi ţi-ai lua banii înapoi în rate, cu dobândă avantajoasă. Belle, ceea ce vreau să spun este că nu avem deloc

nevoie de un agent. De ce să arunci 250 de guinee? Cu o asemenea sumă, ne-am putea face o vacanţă frumoasă.

Era o idee care merita să fie luată în calcul.

- Voi pune un afiş pe fereastră, măcar cât suntem acolo, m-am învoit eu.

Esther şi mama dădură din cap afirmativ şi se priviră conspirativ la gândul că m-au împins cu un pas înainte.

- Si un anunţ în ziare, adăugă mama. Nu va costa mai mult de câţiva şilingi şi va aduce casa în atenţia celor interesaţi.

- De vreme ce rămânem, am putea merge într-o seară la teatru? întrebă Esather nerăbdătoare. Te rog, Belle, n-am mai fost niciodată la un teatru adevărat. Rochiile ni le-ar putea aduce Hotchkins. I-am putea face şi o vizită mătuşii lui Graham, Yootha, şi ne va invita la o petrecere. Este foarte sociabilă. Putem merge la cumpărături pe Bond Street. Graham a spus că locuinţa este la mică distanţă. Oh, este atât de emoţionat!

La auzul cuvintelor sale, ceva din exuberanţa ei a pătruns în fiinţa mea. Mă simţeam atât de groaznic

de deprimată după moartea lui Graham, încât abia simţeam că trăiesc, dar treptat melancolia se risipise. Lăsasem hainele de doliu, iar acum, în sfârşit, un nou sentiment mă acapară cu repeziciune. Da, de ce să nu rămânem, dacă acest lucru ar face-o fericită pe micuţa Esther? Dumnezeu ştia că acasă, ea a avut parte numai de tinereţe, şi la fel şi eu. Chiar şi mama se uita cu viu interes să-mi vadă reacţia. Biata femeie, şi ea se simţea tristă. Nu eram singura care şi-a pierdut perechea. Tata murise doar cu trei ani în urmă, iar el fusese viaţa ei. Atâtea necazuri cumplite care se abătuseră asupra noastră mă făcuseră să cred că trăiam doar conform preceptelor. Toate lucrurile pe care mama le făcea, se învârteau în jurul muncii parohiale de la catedrală a tatei. Tatăl meu nu fusese chiar episcop, ci doar un simplu cleric.

- îi vom face o vizită Yoothei Mailer mâine, bine, mamă? am întrebat, pentru a o anunţa că "tiranul" îi cerea părerea.

- îi vom trimite un mesaj în seara asta, răspunse ea în timp ce faţa i se lumină de un zâmbet larg, făcându-i doar cu ochiul conspirativ lui Esther ca şi

cum i-ar fi spus: "Am păcălit-o". Nu eram căpcăunul pe care probabil vi-l imaginaţi, dar cineva trebuia să aibă grijă de cheltuieli şi de micile dificultăţi care se ivesc chiar şi în vieţile cele mai simple.

Mama se repezi spre birou.

- Vezi, hotelul are hârtie pentru scrisori chiar aici, şi de asemenea, şi un stilou.

Nu s-a gândit să pună la îndemână şi cerneală, aşa că scrisoarea a fost amânată pentru a doua zi. "Tiranul" şovăielnic era prea îndărătnic pentru a coborî în holul comun după o călimară de cerneală. Am mâncat ce am putut din meniul hotelului. Nu puteai să nu simţi gustul fripturii arse, iar desertul era o chestie tare, plutind într-un fel de zer.

- Puţin cam subţire, spuse mama cu indulgenţă.

Esther şi cu mine am împins de o parte desertul şi am încheiat masa mâncând pâine cu unt. Ceaiul era băubil, iar atmosfera generală era distinsă.

Era ciudat ca, ducându-mă în sfârşit la casa unde Graham fusese ucis, să încep să-l împing spre uitare şi să simt ceva apropiat de bucurie şi să mă reîntorc la viaţa mea. O mică excursie va alunga, din când în

când, tristeţea. N-ar fi trebuit să aştept atât de mult până să ies din nou în lume. Când o domnişoară se apropie de vârsta de douăzeci de ani, nu-şi mai poate permite să-şi piardă timpul. Era oare posibil ca în mintea mea să încolţească un gând atât de absurd... acela că aş mai putea găsi pe altcineva care să-i ia locul lui Graham în inima mea.

In dimineaţa următoare, nedorind să mai irosească nici măcar un minut înainte de a intra în vâltoarea socială, mama îi ceru cameristei cerneală şi, înainte de a lua micul dejun, scrisese biletul către Yootha Mailer. In acest timp eu am scris anunţul de vânzare pentru ziar şi o scrisoare pentru acasă, adresată lui Hotchkins şi lui Ettie, şi le-am trimis pe toate printr-un angajat al hotelului. Acestea fiind făcute, am chemat o trăsură pentru a ne duce înapoi în Elm Street.

Fiind uimită cât de mică era casa în ziua precedentă, am fost plăcut surprinsă să descopăr că era mai mare decât mi-o aminteam. Soarele strălucitor luminându-i faţada risipise atmosfera sumbră din ziua precedentă şi o făcea să arate mai frumoasă. Intrarea era elegantă, iar de ambele părţi

ale uşii era câte o fereastră. Casa avea trei etaje, prea înaltă pentru o anumită simetrie, dar era în bună stare. Din nefericire, înăuntru nu se schimbase nimic. Dezastrul ne aştepta încă, dar era mai uşor de înfruntat dimineaţa, decât seara la sfârşitul unei lungi călătorii. Ne scoseserăm pelerinele, ne-am pus şorţurile şi ne-am apucat de treabă.

- Mă întreb unde s-a întâmplat, spuse Esther în timp ce noi puneam pernele înapoi pe canapea şi aranjam deasupra alte perne aruncate. Canapeaua era dintr-un satin albastru deschis, cu dungi de un albastru mai intens şi galbene. Pernele erau din catifea aurie, pentru a se asorta cu draperiile. Graham alesese aceste obiecte elegante, consultându-mă în legătură cu culorile şi stilul preferat.

- Chiar aici, bănuiesc, i-am răspuns. Trupul lui a fost găsit pe canapea.

Vocea mea suna dur şi rece, pentru a nu începe să tremur la vederea imaginii care-mi invadase mintea, imaginea lui Graham căzut probabil chiar pe această pernă de catifea pe care o ţineam acum în mână, şi pe care o strângeam la piept.

Esther privi cu atenţie în jur, la canapea şi la covor. Vocea ei sună macabru:

- Mă întreb dacă este sânge.

- Nu cred, Esther. Din câte ştiu eu, victima unei strangulări nu sângerează.

Poliţia a presupus că Graham fusese strangulat cu mâinile goale, de vreme ce nu s-a găsit nici o sfoară sau coardă în acel loc. S-a spus că a fost vorba despre o spargere. Lipseau banii din portofel, dar un ac de cravată cu un mic diamant fusese lăsat intact. Câţi bani ar putea avea asupra sa un tânăr avocat? Cu siguranţă nu destul de mulţi pentru a-i apăra cu preţul vieţii. Cu toate acestea, Graham ar fi făcut-o. Aşa era el. însăşi ideea injustiţiei l-ar fi făcut să lupte până la moarte. Dar din întâmplare se îndreptase spre o carieră avocăţească.

- Cine crezi că l-a ucis? întrebă Esther în timp ce continua să aranjeze nişte sertare într-o măsuţă.

- O persoană sau persoane necunoscute, am răspuns aspru.

Chiar nu voiam să ştiu mai multe sau să mă mai gândesc la asta. Un criminal oarecare omorâse un om bun, onorabil, şi scăpase bazma curată. Răul era

deja făcut şi nu mai ajuta cu nimic să readucem acest lucru în discuţie. Poliţia investigase amănunţit, după cum spusese Yootha, dar nu descoperise nimic.

- Esther vino în bucătărie şi ajută-mă, spuse mama, dar îngrijorarea din vocea sa trăda motivul pentru care o chemase. Nu voia ca eu să-mi amintesc fără rost de cele petrecute.

Am reuşit să aranjăm sufrageria, camera de zi şi dormitorul până la amiază şi eram pregătite pentru masa de prânz. Am mers pe direcţia bună de această dată, pentru a ajunge la New Bond Street, unde am mâncat la un mic restaurant. Eu luam deciziile în numele tuturor, iar umătoarea mea decizie era de acum încolo, să mâncăm acasă. Mesele în oraş nu erau numai costisitoare şi foarte puţin apetisante, ci şi neconvenabile. Am cumpărat alimente apoi mi-am adus aminte să mă duc să vorbesc în vederea deschiderii gazului. Ne-am întors în Elm Street găsind micuţa casă de cărămidă mai familiară şi mai primitoare după ora petrecută în mijlocul mulţimii agitate din Londra.

In timpul după-amiezii ne-am aranjat lucrurile necesare pentru a ne face şederea mai plăcută,

mutând lămpi şi măsuţe. Am pus alimente de o parte. Ne pregăteam să aprindem lumânările pentru a întâmpina înserarea timpurie de noiembrie, când veni bărbatul de la Compania de Gaz pentru a ne conecta. Ne-am bucurat de prima noastră masă la lumină de gaz şi am simţit atmosfera oraşului; am modificat intensitatea luminii pentru a ne bucura de una strălucitoare, până când "tiranul" a decis că irosim gaz scump şi a trebuit să micşorăm lumina.

Aprinderea focului în sobă s-a dovedit a fi un lucru greu. Văzusem adesea servitorii aprinzând focul, încât ştiam ce aveam de făcut, dar treaba era mai greu de realizat într-o sobă închisă. Până la urmă am mâncat pâine cu şuncă şi brânză în salon şi ne-am încălzit ibricul cu ceai pe un ochi al maşinii de gătit în timp ce Esther făcea pâine prăjită pe o furculiţă lungă. Era tare drăguţ, ca la un picnic, să mănânci în jurul focului, în condiţiile unui trafic neobişnuit de mare de trăsuri, trecând la câţiva metri depărtare de noi. La prima duzină de trăsuri care au trecut, fugeam să ne uităm pe fereastră, dar până la urmă ne-am obişnuit cu zăngănitul şi cu mişcarea luminilor. Am tras draperiile şi ne-am

aşezat să citim ziarele pe care le cumpăraserăm în timp ce făceam cumpărături. Anunţul nostru nu fusese încă publicat.

- Voi pune anunţul în geam, am decis, şi am scris unul care să arate cât se poate de bine, şi un lucru foarte important era ca anunţul să poată fi văzut din stradă. "Casă de vânzare. Intrebaţi înăuntru", era tot ce scrisesem.

între timp, Esther descoperise pagina de divertisment a ziarului şi era nerăbdătoare să ne împărtăşească toate mijloacele de recreere oferite londonezilor şi turiştilor. Erau piese şi concerte, operă şi balet, conferinţe şi dansuri, destule pentru a satisface întreaga populaţiei a Londrei. Etsher hotărî curând că ceea ce era cel mai potrivit pentru un grup de doamne din Bath, neînsoţite, era o comedie care urma să fie jucată timp de o săptămână la Teatrul Haymarket. A primit răspunsuri nesigure, până la sosirea servitorilor noştri pentru a ne aduce haine, şi aprobare din partea Yoothei Mailer, care urma să ia deciziile legate de latura socială.

Am petrecut aproape o oră consultând pagina de vânzări imobiliare pentru a verifica dacă preţul pe

care aveam de gând să-l cerem pe casă era bun. Nu puteam înţelege preţurile cerute, dar am presupus că motivul pentru care o casă cu opt camere se vinde cu şapte mii de guinee, iar alta cu patru miii, avea legătură cu situarea. De vreme ce nu era nimic "cu gaz" sub cinci mii, m-am hotărât să cer şase şi să judec după faţa primului client dacă va crede că sunt nebună sau fraieră.

Fără să lumânări care să pâlpâie pentru a ne avertiza trecerea timpului, am stat treze până la miezul nopţii. Lumina produsă de gazul lampant era extraordinară, preschimbând noaptea în zi. Mama şi cu mine reparam draperiile din salon, care fuseseră sfâşiate la smulgerea de pe şine, în timp ce comentam în ce hal fusese distrusă casa.

- Mi se pare că totul a fost făcut din ciudă, spuse mama, cred că n-a fost furat absolut nimic. Sfeşnicele de argint sunt aici încă, la fel şi un serviciu de ceai din argint foarte bun. Vei vrea să-l iei acasă, Belle, a continuat ea, menţionând şi alte obiecte foarte uşor de luat, care nu fuseseră furate.

- Si cutia cu bijuterii a lui Graham conţine toate lucrurile pe care îmi amintesc că l-am purtându-le, i-

am răspuns, fiind de acord cu ea. Cu excepţia acului de cravată cu diamant; şi avocatul a spus că ne va trimite mâine un pachet cu articolele pe care le purta când...

Am înghiţit greu, iar mama vorbi în locul meu pentru a mă salva.

- Ce hoţ ciudat!

- Erau doar huligani.

Mă bucur că n-au făcut mai multe stricăciuni, să spargă vase şi oglinzi, şi ferestre, vreau să spun.

- Cum crezi că au intrat? întrebă Esther în teracăt. A trebuit să descui uşa, Belle şi nu există nici o fereastră spartă, nu-i aşa?

M-am speriat şi am sărit să mai verific o dată.

- N-am observat nici una!

- Nu era nici una spartă. Erau toate închise şi încuiate. Trebuie să fi avut o cheie, spuse mama.

Mama întreţinea bine o casă şi ar remarca aşa ceva. Firul gândurilor mi se opriră.

- Ar fi putut intra prin pivniţă, sugeră Esther.

Ce gând liniştitor! Nu mai era nimic de făcut decât să iau o lumânare şi să verific pivniţa. Eram mulţumită că am făcut asta, în ciuda incursiunii

înfricoşătoare în negrele adâncuri, pentru că acolo, unde nu putea fi văzută cu uşurinţă, era o fereastră larg deschisă. Evident, răufăcătorul se târâse înăuntru şi apoi urcase pe scări până la cameră. Nu exista nici o încuietoare la uşa cămării. Am încuiat fereastra pivniţei, am proptit un scaun sub clanţa uşii de la cămară şi m-am întors în salon luând cu mine două sticle de vin prăfuite din pivniţa bine păstrată a lui Graham.

- E ciudată că Graham a lăsat acea fereastră neîncuiată, de vreme ce toate celelalte erau închise cum trebuie, remarcă mama.

- Mai ales că şi-ar fi expus la frig pivniţa cu vin, am completat; Graham era puţin obsedat de vinul său.

- Ceea ce mă întreb este cum Dumnezeu o fi descoperit-o soţul, spuse Esther.

- Chiar aşa, aprobă mama. Curtea din spate nu este foarte accesibilă din stradă. Există bucata aia de gard de fier care închide curtea. destul de înalt şi cu vârfuri ascuţite. Este într-adevăr foarte ciudat.

- Ofiţerul Harrow are dreptate, am spus. Londra este plină de hoţi.

Trebuia ca el să fi venit pe la noi mai devreme, dar mă îndoiam că îl vom mai vedea.

- Si totuşi, după doi ani întregi, nu lipseşte mare lucru, după câte vedem. Este într-adevăr foarte ciudat.

Intr-adevăr era ciudat, iar noi eram norocoase, că nici un alt criminal nu descoperise secretul. Am căzut de acord că trebuie să ţinem încuiate toate uşile şi geamurile când eram plecate de acasă, şi cu asta am încheiat discuţia.

Când în cele din urmă am urcat să ne culcăm, mi-a fost imposibil să rămân în dormitorul cel mare pe care-l alesesem. Graham îl decorase în albastru-închis şi alb, după dorinţa mea. Baldachinul şi draperiile erau albastre, iar covorul şi pereţii albi, cu nişte ornamente albastre şi aurii. Lucrurile sale erau acolo ca şi cum el ar fi putut intra pe uşă în orice moment, zâmbindu-mi. Aproape mi-l imaginam venind. Am simţit vechea emoţie, amplificată de un fior rece. Atât de înalt, atât de frumos, sau cel puţin aşa mi se părea mie. Avea cel mai frumos păr castaniu. Trăsătura mea preferată era fruntea sa înaltă şi liberă, cu câteva şuviţe de păr pieptănate cu

grijă din cauza vârtejului.

Am ridicat o perie de argint, atingându-i dinţii în care mai rămăseseră câteva fire de par. Jacheta albastră pe care trebuia s-o fi purtat la serviciu în ziua aceea, atârna pe spătarul unui scaun. Servitorii trebuia s-o fi curăţat înainte să plece. Ştiam de la avocat că cei doi servitori fuseseră plătiţi şi li se dăduse drumul, iar caii fuseseră vânduţi. Dar nimeni nu-i împachetase îmbrăcămintea şi lucrurile intime. Această sarcină îmi revenea mie. îi voi spune lui Hotchkins să adune laolaltă toate lucrurile pe care nu le vrea şi le voi da de pomană. Voi păstra doar câteva amintiri: ceasul lui Graham, probabil, sau nişte bijuterii. Am deschis sertarul biroului său şi am văzut scrisorile mele adresate lui, strânse într-un teanc legat cu o panglică albastră, aşa cum erau şi scrisorile lui în biroul meu de acasă. Poza ovală a unei tinere, Belle Haley, se afla acolo pe biroul lui, pentru a se putea uita la ea în timp ce-mi scria, aşa cum îmi spusese într-o scrisoare că obişnuia să facă. Era o senzaţie ciudată şi înfricoşătoare, ca şi cum aş fi avut o ultimă ocazie de a vorbi cu Graham. I-am spus ceea ce trebuia să spună oricine într-o ultimă

conversaţie. Adio, dragul meu Graham. Te iubesc. Apoi, am închis uşurel uşa şi m-am întâlnit cu mama, care nevea să vadă dacă plângeam.

- Du-te să te culci, mamă. Este foarte târziu, i-am spus.

- Te simţi bine, Belle? mă întrebă.

- Mă simt bine. Graham n-ar fi vrut ca eu să plâng amarnic toată viaţa, dar voi dormi în camera cealaltă. Doar.... îmi luam adio de la el.

- Aşa este cel mai bine, draga mea, mă consolă ea şi mă bătu uşor pe umăr.

Am sărutat-o pe obraz şi m-am dus în camera trandafirie din capătul culoarului. Această cameră, ale cărei ferestre dădeau spre stradă, era zgomotoasă chiar şi după miezul nopţii. Cum ar putea dormi oamenii în asemenea agitaţie? Londonezii nu oboseau niciodată? îmi era imposibil să nu mă gândesc cum ar fi fost totul dacă Graham ar fi trăit. Aş sta întinsă cu el în acel superb pat cu baldachin albastru. Un copil ar fi putut dormi deja într-una din camere. Dar n-a fost să fie, aşa că voi vinde casa şi voi lăsa altă femeie aici pentru a se bucura de copiii săi, iar eu îmi voi continua altfel

viaţa întoarsă acasă, în Bath. Of, dar cât de goală şi lipsită de sens era viaţa fără Graham!

Capitolul 2

In Bath, ne consideram unele dintre persoanele care se trezesc devreme, dar nu ne stătea în fire să primim vizite la o oră atât de matinală, cum este ora nouă. La acea oră a venit în Elm Street primul nostru client. O femeie cu o înfăţişare prezentabilă, îmbrăcată într-o rochie albastră, împodobită cu zibelină, aştepta pe treptele de la intrare. Văzuse că imobilul este de vânzare şi îşi exprimă dorinţa de a-l vedea. Nu voiam s-o las să plece, dar era de neconceput să-i fac turul casei în timp ce mama şi Esther mai prăjeau încă pâine deasupra cărbunilor din soba din salon.

- Dacă ai putea reveni într-o or'.... i-am sugerat.

Dădu din cap şi pufni cu răutate:

- Există o grămadă de case de vânzare. Dacă nu sunteţi interesată...

Am scrâşnit din dinţi ca un răspuns la atitudinea ei trufaşă şi am spus:

- Intraţi.

Intră uitându-se peste tot împrejurul ei, la ferestrele murdare de mai bine de doi ani, îşi plimbă degetul pe rama prăfuită a geamului, deschise

dulăpioare ale căror uşi găsi că sunt prost puse sau necesitau reungere, sau ale căror rafturi erau prost plasate. însoţit de interjecţiile ce trădau iritarea clientei şi explicaţiile mele stângace, turul a continuat cu dormitoare cu paturi nefăcute, totul "atât de groaznic de mic", coridoare "întunecate ca smoala", scări "periculos abrupte". în acea dimineaţă, am ajuns să preţuiesc felul de a descrie al mamei mele.

Şi după ce totul se termină, femeia avu îndrăzneala să spună:

- De fapt, nu caut o casă deocamdată.

- Atunci de ce sunteţi aici? i-am cerut explicaţii, clipind iritată.

- Sunt vecina dumneavoastră de alături, spuse ea ca şi cum i-aş fi dat voie să dea buzna în casa mea dis-de-dimineaţă, să ne deranjeze de la micul dejun şi să critice totul. Apoi continuă: Doamna Seymour 5. Soţul meu şi cu mine locuim în casa cea mare de pe colţ. De multe ori am discutat despre mutarea noastră într-o casă mai mică, acum când copiii nu mai locuiesc cu noi. Locul acesta era la îndemână şi părea că merită să fie văzut, cu toate că este mult

prea mic şi este prost întreţinut.

- Mărimea, cel puţin, trebuie să fi fost evidentă înainte ca dumneavoastră să intraţi, am insistat eu.

Ea zâmbi ironic şi mai aruncă o privire în cameră. Işi drese vocea şi spuse:

- Aceasta este camera unde... s-a întâmplat?

Stiam foarte bine ce voia să spună, dar am hotărât
s-o fac să-şi mărturisească curiozitatea bolnavă:

- Unde s-a întâmplat ce?

- Vai, nu ştiţi istoria acestei case, domnişoară Haley. De fapt, este vorba despre un băiat care a fost ucis aici!

Părea triumfătoare spunându-mi asta.

Se gândise că eu cumpărasem casa fără să ştiu acest lucru şi era încântată să-mi dovedească prostia.

- Da, chiar în această cameră, îmi închipui.

Cel puţin ziarele ziceau că în salon. A fost o afacere extrem de neplăcută, de asemenea. A fost vorba şi despre un furt - o imensă sumă de bani pe care bărbatul o furase de la locul său de muncă.

I-am aruncat o privire de gheaţă.

- Vă înşelaţi. Domnul Sutton a fost jefuit; el nu furase nimic. Sunt chiar familiarizată cu această problemă. Şi având în vedere că aţi venit pentru simplul motiv de a arunca o privire, doamna Seymour, probabil că veţi dori să plecaţi acum. Presupun că domnul Seymour, soţul dumneavoastră, îşi aşteaptă micul dejun. Eu cel puţin sunt pregătită să-l iau pe al meu.

Aruncă o privire la ibricul care fierbea pe sobă, la farfuriile de pe masă de lângă canapea, dădu din cap în semn de dispreţ şi plecă. Cam aceeaşi impresia şi-a făcut-o şi ea în legătură cu întreţinerea casei noastre, precum ne-am făcut-o noi în legătură cu comportamentul său.

- Ce tupeu pe femeia asta! am exclamat.

- Mi s-a părut foarte băgăcioasă, chiar vulgară, spuse mama calm.

Esther înfipse o bucată de pâine în furculiţă şi se limită la prepararea micului dejun. O jumătate de oră mai târziu, când în faţa uşii apăru o altă femeie care evident nu venise cu vreo trăsură, am fost convinsă că era o altă vecină scandalagioaică. Acest

lucru mi l-a confirmat încă din capul scărilor. Si ea locuia lângă noi.

- Sunt doamna George, spuse ea. Am văut că aţi pus casa în vânzare.

- Da. Sunteţi în căutarea unei case foarte mici şi prost întreţinută, doamnă? am întrebat cu răceală înainte de a o invita înăuntru.

- A, nu, am venit doar să facem cunoştinţă şi să văd dacă vă pot fi de ajutor în vreun fel. E drăguţ să ai pe cineva căruia să-i arăţi magazinele de prin apropiere, şi aşa mai departe.

Din cauza irascibilităţii mele obişnuite, am fost neintenţionat nepoliticoasă. După ce am invitat-o înăuntru mi-am dat seama că, pe de-a-ntregul, era o persoană de mai bună calitate decât doamna Seymour, ceea ce nu însemnas că n-a pus întrebări incomode de genul: "unde s-a întâmplat?" Bineînţeles, nu ştia despre relaţia mea cu Graham, sau cât era de dureros pentru mine să vorbesc despre asta. în timpul conversaţiei noastre, mama a menţionat faptul că cineva intrase în casă şi o devastase.

- Deci, asta urmărea el? întrebă doamna George.

Fata mea crede că este vorba despre fantome. întotdeauna vor bântui case unde au avut loc morţi violente, ne spuse ea cu cât se poate de multă seriozitate. Am văzut lumini mişcându-se pe aici noaptea. Prima dată am trimis după poliţie, dar până la urmă, fantomele plecau. Asta se întâmpla imediat după ce bietul domn Sutton fusese omorât. Apoi, luminile n-au mai apărut până de curând, când săptămâna trecută, într-o noapte, am revăzut lumina. I-am spus şi soţului meu, dar a zis că nu e treaba mea; probabil că era noul proprietar care arunca o privire prin casă. De parcă proprietarul n-ar fi intrat prin uşa din faţă! Că spun eu că nimeni n-a intrat; din colţul în care cos de obicei, am o vedere perfectă a uşii dumneavoastră principale. Şi fantoma nici n-a ieşit pe uşa principală.

Am fost foarte atentă, şi nimeni n-a ieşit, nici măcar după ce luminile au dispărut.

- Acum o săptămână spuneţi... şi n-a mai apărut lumina de atunci? am întrebat.

- Nici măcar una. Si m-am uitat cu atenţie.

- Asta-i ciudat, admise mama puţin încurcată.

Doamna George dădu din cap şi spuse:

- Probabil că era cineca care căuta banii.

Presupuneam că bârfise cu doamna Seymour şi mă
pregăteam s-o pun la punct.

- Domnul Sutton n-a fost un hoţ! El a fost victima.

- Dar se presupunea la vremea aceea că ar fi avut ascunsă o sumă imensă de bani, nu ştiu exact despre ce era vorba. Nu s-a scris în ziare, dar erau poliţişti care percheziţionau casa căutând bani, o pungă întreagă. M-au întrebat dacă am văzut casa, dar n-am putut afla de la ei cum se face ca un om atât de amabil ca domnul Sutton să intre în posesia unei asemenea sume. Este evident că nu era bogat, de vreme ce a cumpărat pentru soţia sa o casă atât de mică precum aceasta. Trebuia să se căsătorească foarte curând.

Nu s-a pripit să tragă concluzia că eu trebuia să fiu viitoarea lui soţie şi nu vedeam nici un motiv să-i spun. în mintea mea se aflau afirmaţiile ei interesante. Curând se ridică să plece şi îşi exprimă speranţa că o vom vizita după ce ne vom instala.

- Sau nu veţi rămâne aici? întrebă ea, amintindu-şi anunţul din fereastră.

Exista posibilitatea să rămânem mai mult decât ne propusesem. Aveam de gând să aflu ce era cu punga asta de bani, care se presupune că ar fi avut-o Graham în noaptea în care fusese ucis.

Când am rămas din nou singure, Esther spuse:

- Ce poate să însemne asta?

- Trebuie să fie ceva legat de afacerile lui legale, am spus. M-am gândit că e ciudat ca cineva să-l omoare doar pentru ce avea în geanta sa.

- Şi să lase neatins micul diamant de la acul de cravată, îmi aminti mama.

- Graham nu avea nici un partener, nu avem pe cine să întrebăm.

Mama se încruntă, muşcându-şi buza de jos.

- Dacă bărbatul s-a întors de mai multe ori şi s-a întors şi săptămâna trecută, Belle, înseamnă că n-a pus mâna pe bani, remarcă ea.

Am avut un moment de slăbiciune din cauza fricii, dar era datoria "tiranului" să fie şef, aşa că am luat o atitudine îndrăzneaţă.

- Ce draguţ! In acest caz, putem aştepta cu nerăbdare şi alte vizite din partea lui. Voi pune să fie

schimbate încuietorilor chiar astăzi. Nu vom dormi la noapte într-o casă fără încuietori sigure.

- Doamna George a spus că el n-a folosit uşa, îmi aminti Esther.

- Doamna George este o gâscă. A folosit uşa din spate, sau cea de la pivniţă. Vom schimba încuietorile oricum, iar la uşa de la pivniţă vom pune un zăvor.

După o pauză, mama spuse:

- Aş vrea ca Hotchkins să fi fost aici.

I-am spus că Hotchkins nici măcar nu primise scrisoarea mea şi în mod normal nu ne putem aştepta ca el să vină în mai puţin de câteva zile.

- Mă duc chiar acum în Bond Street să văd dacă pot găsi vreun lăcătuş.

- Merg cu tine, se oferi Esther nerăbdătoare.

Mama se îngălbeni de frică şi ţipă:

- Eu nu rămân aici singură!

- Nu putem merge toate şi să lăsăm casa goală. Cineva ar putea veni s-o vadă, le-am reamintit. Voi rămâne eu.

- Singură nu, Belle, se opuse mama. Nu scrie

nicăieri că toţi clienţii vor fi doamne.

- Foarte adevărat. Vom merge împreună după-amiază. Nu va dura mai mult de-o oră.

Imediat după ce am aruncat resturile rămase de la micul dejun, am auzit o a treia bătaie în uşă. Lucrurile merg repede la oraş. Acasă, familia Barrow avea afişat anunţul de mai bine de patru luni până să apară în cele din urmă un client. Esther a fost cea care a ţopăit până la uşă, cu buclele blonde săltând când a observat în stradă frumoasa trăsură neagră şi elegantul domn cu capă, coborând din ea.

- Acesta este domnul Desmond, spuse ea invitându-l înăuntru. Doreşte să vadă casa.

"De ce?" era primul gând care mi-a încolţit în minte. Un domn care fusese adus de acea trăsură elegantă, din faţa casei, şi care avea un aer distins de un om înstărit şi modern nu se potrivea acestei case de jucărie din Elm Street. Corespundea unui conac din inima modernei Londre. Era extrem de frumos, într-un fel răscolitor şi nou pentru mine şi chiar pentru Esther, dacă judecăm după privirea ei aţintită asupra lui, în care se putea citi admiraţie. Ceea ce-l deosebea pe domnul Desmond de domnii

din Bath, era şi felul său de a se comporta, felul Deschis în care ne evalua pe toţi neîncercând să-şi ascundă curiozitatea, totuşi comportamentul lui era destul de prietenos. Părul negru, tuns scurt, aranjat atent. In general, trăsăturile feţei erau fine, de la pometii proeminenţi şi maxilarul puternic până la buzele delicate şi senzuale. Avea ochii negri sclipitori, îndrăzneţi. Zâmbetul seducător se lărgi, apoi scăcu în timp ce privirea sa se muta de la Esther la mine, apoi la mama.

Bărbatul îşi mişcă buzele şi cu o voce profundă, melodioasă, grăi:

- Bună dimineaţa, doamnelor. Sper că nu m-am nimerit la o oră nepotrivită. Când ar fi cel mai convenabil să mă întorc să văd casa?

- Acum! am răspuns repede. Vă puteţi uita chiar acum, domnule Desmond. După-amiază ieşim în oraş. I-am explicat, dar cu o voce tremurând', că tocmai sosiserăm, fără servitori, şi că această casă necesita o curăţenie serioasă.

- îmi convine.

îşi dădu jos pardesiul, rămânând într-o jachetă care-i venea perfect, scoţându-i în evidenţă umerii

largi. Pe sub această superbă jachetă, i-am zărit pentru o clipă cămaşa din in scump şi vesta frumos croită.

Ceva din acest elegant Adonis m-a făcut să-mi pierd capul. în loc să-i iau haina şi să trec la afaceri, am continuat să-l privesc şi să-i răspund la zâmbete în momentul în care privirea sa scânteietoare se fixa asupra mea. Mama a fost singura care s-a dovedit a fi imună la farmecul acestui bărbat, şi începu:

- Casa este mică.

- Da, am observat, spuse el uitându-se împrejur la micul salon de jucărie.

- Nu este potrivită pentru o familie numeroasă, adăugă ea.

Mama avea obiceiul de a voi să ştie totul despre o persoană străină, cunoscută din întâmplare. M-am trezit aşteptând cu vădit interes răspunsul lui. De asemenea am început să mă întreb ce era cu scânteile acelea răutăcioase care-i invadau ochii.

- Nu doresc casa pentru o familie, spuse el sec.

Timp de treizeci de secunde, această afirmaţie îmi întrerupse firul gândurilor. In această jumătate de minut, totuşi mi-am dat sema care era motivul

pentru care un bărbat elegant şi bogat venise la uşa casei mele. Era în căutarea unui cuib de îndrăgostiţi pentru amanta lui! Primul sentiment a fost de repulsie la gândul că micuţa casă pe care Graham o cumpărase pentru noi avea să fie folosită în asemenea scop. El recunoscu reproşul din privirea mea şi încercă să-mi alunge acest gând.

- Cine este doamna care-mi va arăta casa? întrebă
el.

- Belle? spuse mama chemându-mă să-mi fac datoria.

- Eu vă voi arăta casa, am spus voioasă.

Mama şi Esther stăteau în continuare pe canapea, ceea ce însemna că mi s-a permis să fac singură turul cu domnul Desmond. Eram bucuroasă că ele nu aveau să fie prea departe de mine în timp ce eu îi arătam acestui bărbat casa.

- Acesta este salonul, am început eu, care are şi un şemineu din marmură, destul de drăguţ.

- Nu este totuşi un "Adams", remarcă el.

- Probabil că nu. Ferestrele sunt făcute la comandă, am continuat eu făcând un semn din cap

arătând spre ele.

El privi cu atenţie la acele ferestre.

- Camera este destul de mică. Ştiţi întâmplător şi dimensiunile? întrebă el.

- Nu.

- Puteţi să-l măsuraţi în paşi, spuse mama. Pasul unui bărbat înalt măsoară aproape un metru.

- Este destul de greu să facă asta.... am protestat eu.

Dificultatea reieşea din faptul că mobila ocupa ambele capete ale camerei; canapeaua într-o parte, iar în cealaltă, un şifonier înalt cu multe sertare.

Nelăsându-se descurajat, domnul Desmond începu să măsoare camera, iar când ajunse în celălalt capăt îşi strecură piciorul între şifonierul înalt şi biblioteca de lângă el.

- Eu zic că sunt aproximativ şase metri, anunţă el. Şi aproximativ cinci în lăţime. Casa se vine împreună cu mobila?

- Dacă doriţi. Sau pot vinde mobila separat, cum vă convine, am spus.

- Aş dori să păstrez şifonierul, Belle, spuse mama. Ar merge bine în salonul nostru de acasă, de

la Bath. Mult mai bine decât dulapul acela mare şi urât pe care-l avem acolo.

- A, sunteţi din Bath! exclamă domnul Desmond. Deci, aşa se explică că aveţi un accent atât de frumos. Odată am petrecut şi eu o săptămână întreagă în Bath.

Mama şi Esther schimbară nişte priviri încruntate, în timp ce domnul Desmond mă onora cu zâmbetul întrebător, confirmându-mi că îi înţelesem bine impresia pe care şi-o făcuse despre întunecatul Bath.

- Care ar fi preţul? continuă el cu întrebările.

- Sase mii de lire, am sugerat, încercând să-i citesc privirea.

El dădu din cap, nici încântat, nici dezamăgit sau surprins şi întrebă:

- Pot să văd dormitoarele?

- Da, sunt sus, i-am răspuns şi ne-am îndreptat spre salonul în care eu mă simţeam în siguranţă.

- O idee ciudată... l-am auzit spunând cu voce tare şi calmă în timp ce păşea în urma mea. Si... doar o sugestie, domnişoară Haley... fiţi mai hotărâtă când spuneţi preţul. Acea îndoială în tonul

dumneavoastră
este o invitaţie, pentru un cumpărător fără scrupule, la a încerca să negocieze. Deci, cât spuneaţi că doriţi?

- Şase mii de lire, am spus pe un ton mai hotărât.

- Aşa-i mai bine! mă complimentă el.

Eram conştientă de faptul că el era în spatele meu, urmându-mă pe scări, apoi de-a lungul coridorului. Stăteam ca pe ghimpi, aşteptând ca el să spună sau să facă ceva scandalos, dar el intra pur şi simplu în fiecare cameră, uitându-se la tot: la tavan, la ferestre, la lemnul sculptat de pe pereţi, la dezordinea lucrurilor personale. Am lăsat dormitorul cel mare la sfârşit, deoarece era cel mai frumos. O imagine se înfiripă în gândul meu, aceea a amantei domnului desmond stând tolănită în patul lui Graham. Era o blondă voluptuoasă într-un neglije alb de dantelă. Nu mi-a plăcut deloc imaginea.

- Nu foloseşte nimeni dormitorul cel mare? întrebă
el.

- Deocamdată nu, dar ar fi la fel de bun în chip de dormitor al amantei, nu credeţi? i-am zâmbit fără a

face vreo aluzie.

N-am reuşit să-i văd prea bine expresia surâzătoare din ochi, deoarece se întoarse pentru a-şi ascunde faţa. Dar chiar şi puţinul pe care l-am dedus m-a făcut să-mi dau seama că deviasem de la subiect, de la casă, şi alunecam în altul despre care nu ştiam nimic.

- Da, într-adevăr. La urma urmei, ce legătură are sexul cu un dormitor? Zâmbi uşor şi merse relaxat să dea cu pumnul în saltea. Cam tare salteaua asta.

- Saltelele pot fi schimbate cu uşurinţă.

- O... mie îmi place salteaua tare. Imi place foarte mult să... ă... dorm.

Am refuzat să mă jenez şi să mă las intimidată de această creatură care făcea tot posibilul să mă facă să mă simt prost.

- Lemnul de pe şemineu este sculptat interesant, i-am atras atenţia.

S-a îndreptat spre el şi a pipăit cu degetele florile şi păsările sculptate.

- Nici aceasta nu este o operă a lui Adams, am adăugat eu înainte ca el s-o facă.

- Si nici a lui Grinling Gibbsons, deşi nu este nici

opera unui începător, admise el. Se întoarse şi privi cu atenţie camera. Nu este rău.

- Cred că-i va plăcea şi ei, am spus.

Ripostă imediat:

- Poftim?

- Adică... soţiei dumneavoastră, i-am răspuns, încercând să par veselă.

- A, desigur, soţiei mele. Cu siguranţă i-ar plăcea destul de mult dacă ar exista.

N-am arătat nici un pic de interes în legătură cu starea lui civilă, dar îi voi da acest amănunt lui Esther.

- Ar fi ideal şi pentru un burlac, am replicat.

- Ideal? Cu greu se potriveşte unei perfecţiuni desăvârşite ce poate fi atinsă în dormitoare, dar asta nu e rău. Pot vedea podul? Presupun că este deasupra dormitoarelor, nu-i aşa? întrebă el.

- Probabil. Nici eu n-am văzut podul până acum. Mi-e groază să mă gândesc în ce stare se află.

Am mers de-a lungul coridorului până la scările care duceau la pod. Lucrul cel mai clar legat de acesta este frigul. Domnul Desmond îmi observă

tremurul şi imediat îşi dădu jos jacheta şi mi-o puse pe umeri.

- Nu este nevoie, pot lua un şal, am protestat, dar eram bucuroasă de căldura jachetei.

- Nu vă este teamă că aş şterpeli ceva din pod dacă m-aţi lăsa singur? glumi el.

- Mă îndoiesc că vreunul din aceste cufere v-ar încăpea în buzunar.

Nu era mare lucru acolo sus, în afară de trei sufere.

- Cine ştie ce poate fi în ele? Pungi cu aur, de exemplu, spuse el şi în timp ce vorbea se apropie de ele şi încercă să ridice capacele. Toate erau încuiate.

- Nu prea cred!

Ciudată coincidenţă ca el să aducă vorba despre o pungă cu bani - chiar ceea ce se presupunea că ar fi furat Graham. Dar era pură coincidenţă; nu părea să ştie ceva concret.

Când ne-am întors jos, am făcut în aşa fel încât să-i dau înapoi jacheta înainte de a intra în salon, în cazul în care mama ar fi considerat prea familiar gestul meu de a fi acceptat-o. I-am înapoiat-o chiar când ne aflam în faţa dormitorului meu.

- Vă deranjează dacă mă ajutaţi şi-mi ţineţi haina? întrebă el. Abia o pot îmbrăca fără valetul meu.

M-am trezit ţinând jacheta domnului Desmond, în timp ce el îşi băga mâinile pe mâneci. Fără să-mi dau seama, printr-un gest mecanic, am ridicat mâna şi i-am netezit o cută în timp ce el îşi trăgea haina în jos, în faţă.

Când mi-am dat seama ce făceam, mi-am retras mâna repede, de parcă m-ar fi ars.

- Vai, mulţumesc domnişoară Haley, spuse el peste umăr. Eu şi valetul meu vă suntem recunoscători. Trebuie să ne păstrăm reputaţia de bărbaţi bine şi îngrijit îmbrăcaţi. Pipp ar fi foarte supărat pe mine dacă aş apărea în public cu vreo cută, spuse el încet.

M-am trezit zâmbindu-i acestui orăşean îndrăzneţ, care răspunse tot cu un zâmbet ce-mi făcu sângele să clocotească. Am simţi nevoia să fug înapoi, jos, unde eram în siguranţă.

- Să mergem jos, să discutăm despre vânzare, am sugerat. La un pahar de sherry dacă doriţi....

- Desigur, dar dacă speraţi să mă ameţesc şi să mă constrângeţi să facem afacerea, nu veţi reuşi. Eu ţin la băutură. Pariez că fata unui vicar, nu.

Spunând acestea îmi luă mâna, şi la scurt timp intrarăm în salon, râzând amândoi.

Ar fi greu de spus cine era mai uimită: mama sau Esther. Feţele lor speriate ne-au readus la realitate cât ai clipi. Domnul Desmond reluă discuţia într-un mod vioi şi specific oamenilor de afaceri.

- Aş dori să aduc mâine un specialist, pentru a vedea casa amănunţit, înainte ca eu să fac vreo ofertă, spuse el. Să vadă dacă este sigură din punct de vedere al structurii, înţelegeţi. Vreau să fiu sigur că nu va trebui să fac alte cheltuieli pentru construirea unui nou acoperiş sau pentru reconstruirea vreunui zid prăbuşit.

- Vai, domnule Desmond, nu este chiar atât de rău! îl asigură mama. Ramele ferestrelor sunt crăpate, cu siguranţă, iar uşile de la dulap nu se închid prea bine, dar pereţii nu se "prăbuşesc".

- Dar nu aveţi nimic împotrivă să aduc un constructor? repetă el.

- Nimic, m-am grăbit eu să răspund ca el să nu

creadă că îi ascundeam vreo fisură.

- Să zicem mâine, la ora unsprezece? întrebă el.

Scoase o mică agendă, de unde am dedus că este un om de afaceri foarte ocupat. Dar când mi-am aruncat pe furiş o privire peste umărul său, am constatat că programul lui nu includea întâlniri atât de importante. Era scris: Zi de plată la Tattersall's, Prânz cu Boo la familia White, Cină şi petrecere Doamna Higgins, şi alte lucruri la fel de importante care umpleau pagina. Domnişoara Haley - am verificat casa era scris între Tattersall's şi prânz cu Boo. Mama puse şi ea întrebarea:

- Va veni şi soţia dumneavoastră să vadă casa?

- După cum îi spusesem şi fiicei dumneavoastră, încă nu m-am căsătorit.

Esther îşi strânse buzele şi apoi zâmbi, dar, din fericire, domnul Desmond se uita la mine în acel moment.

- Casa este bună pentru un burlac, şi destul de mare pentru o pereche de proaspăt căsătoriţi, până vor avea doi sau trei copii, spuse mama. Vă este aproape de locul unde lucraţi, domnule Desmond?

- Destul de aproape. Lucrez la Royal Exchange,

răspunse el, ceea ce nu ne prea lămurea pe noi. Dumneavoastră, doamnelor, vă mutaţi definitiv din Londra, nu-i aşa?

- Noi n-am locuit niciodată aici, spuse mama. Locuim în Bath - vă amintiţi că am precizat. Este prima dată când fiicele mele vin la Londra. Cea mare, şi arătă spre mine, a moştenit casa, dar nu vom locui în ea.

Domnul Desmond era obişnuit să glumească.

- Cred că v-ar plăcea Londra. Bath nu este departe

- cel puţin aţi folosi casa în timpul sezonului.

Mama se uită la el de parcă ar fi fost nebun.

- Nu este departe! Ne-a luat două zile să ajungem aici! Cât despre admiraţia noastră faţă de Londra, nici vorbă. Noi nu ne gândim să rămânem, vă asigur. Vrem doar să ne luăm banii şi să ne întoarcem acasă.

Când domnul Desmond îşi reveni după izbucnirea ei, admise cu jumătate de gură că Bath este într-adevăr "drăguţ".

- S-a întâmplat ceva anume care să vă creeze

această aversiune faţă de Londra? întrebă el politicos.

- Nu vă puteţi imagina halul în care am găsit casa când am ajuns aici, începu ea. O casă goală este un magnet pentru necazuri, bineînţeles. Un golan a intrat şi a întors totul cu susul în jos.

S-ar fi crezut că domnul Desmond cumpărase deja casa, după interesul crescând din ochii săi.

- Povestiţi-mi despre asta!

Am sărit pentru a-i calma temerile că acest cartier ar fi unul cu renume prost.

- N-a avariat cu nimic casa în sine.

A fost doar o farsă, mobila mutată de la locul ei, ştiţi, nici o stricăciune serioasă.

- Ce păcat. Un şoc neplăcut pentru dumneavoastră. Şi poliţia a avut ceva de spus despre vinovat?

- Doamna George, vecina noastră, crede că a fost o fantomă, spuse Esther cu ochii larg deschişi de frică.

Domnul Desmond îi aruncă repede o privire pentru a vedea dacă ea glumea. Când îşi dădu seama că era la fel de ridicolă precum sună, spuse cu

hotărâre:

- Dacă flacăra lumânării nu s-a albăstrit, atunci nu poate fi vorba de o fantomă.

- Asta m-am gândit şi eu, dădu ea din cap.

- Dar poliţia, doamnă Haley... continuă el uitându-se spre mama.

Ea era bucuroasă să-şi exprime opinia în legătură cu imeginea legii în oraş.

- N-a fost de nici un folos, îl asigură ea, şi-i relată experienţa de care am avut parte lăsându-ne pe mâna ofiţerului Harrow. Şi nici n-a venit, aşa cum promisese că va face, pentru a se asigura că suntem în regulă. Belle îl numeşte Melcul din Bow Street.

- Sunt surprins.

Bow Street are o reputaţie deosebită, spuse domnul Desmond. Credeţi că a existat un motiv anume pentru care cineva să fi spart casa? Vreau să spun, dacă n-a fost nimic luat - dacă ar fi fost cineva pe teren cunoscut, ar fi şterpelit...

îşi dădu seama că noi nu mai înţelegeam nimic.

- De obicei, hoţii fură lucruri, explică el.

înainte ca mama să înceapă povestea morţii lui Graham, m-am grăbit să spun:

- Nu, ofiţerul Harrow este de părere că a fost vorba doar de cineva care a făcut o glumă proastă deoarece casa era goală. A fost ca o invitaţie pentru ei. îndrăznesc să cred că a fost vorba de câţiva tineri care au intrat şi au dat petrecere.

- De ce aţi aşteptat atâta timp ca să vă descotorosiţi de casă? întrebă el în continuare.

- Se afla în litigiu, i-am răspuns.

îşi termină paharul şi l-am însoţit până la uşă, reamintindu-i de întâlnirea pe care o fixaserăm pentru dimineaţa următoare.

- Voi fi aici. Dar tot mai cred că ar trebui să păstraţi casa, domnişoară Haley, chiar dacă nu vă căsătoriţi. Se îmbrăcă, îşi luă mănuşile şi bastonul şi

plecă.

"Chiar dacă nu vă căsătoriţi". De unde ştia asta? Eu, cu siguranţă nu-i spusesem. M-am întors în salon, unde Esther îl lăuda mamei pe domnul Desmond.

- De ce râdeaţi, când aţi coborât? întrebă ea.

- De nimic - nu-mi amintesc. Mamă, i-ai spus domnului Desmond că trebuia să mă căsătoresc?

- Nu, dragă, nu i-am spus. Părea să te placă?

- Nu, dar a menţionat faptul că nu mă căsătoresc. Iar sus a spus ceva despre tata că ar fi fost preot.

- Trebuie să fi auzit de tatăl tău, spuse mama. Si asta ar explica şi faptul că ştia că nu te măriţi.

Dar ştiam că domnul Desmond, un orăşean elegant, nu auzise niciodată despre un preot mărunt din Bath. Nu era asta. Era mai plauzibil s-o fi cunoscut pe Yootha Mailer. Aceasta era singura posibilitate ca el să fi auzit despre mine şi Graham.

- Vrei să mergem acum la lăcătuş? întrebă Esther nerăbdătoare să se întoarcă în Bond Street.

Am hotărât, să plecăm de vreme ce nu aveam nici un cliwent, şi în timp ce eram în oraş, am hotărât, la prânz, să mai încercăm un restaurant. De data asta

am avut mai mult noroc; puiul era destul de bun. Lăcătuşul acceptă să vină chiar în acea după-amiază. Din câte ne-am dat seama, nimeni nu se mai autoinvitase în casă în lipsa noastră. Singurul lucru care ne-a atras atenţia a fost focul care se stinsese şi pe care a trebuit să-l reaprindem, dar încăpăţânatul se făcu nevăzut într-o ceaţă de fum, în doar câteva minute.

In cele din urmă, ofiţerul Harrow veni, după cum promisese. Când văzu lăcătuşul lucrând, nu se mai obosi să facă vreo investigaţie.

- Acesta-i răspunsul - încuietori noi, ne felicită el.

Era un poliţist slab, dar ne-a făcut o adevărată văpaie în sobă în două minute şi drept răsplată a acceptat un pahar cu vişinată.

- Dacă mai aveţi probleme, doamnelor, sunaţi-ne în Bow Street. Suntem întotdeauna gata să ajutăm.

Işi îndesă pe cap pălăria cu boruri largi şi ieşi fluierând. Nu credeam că vom mai avea nevoie de ofiţerul Harrow. Ca poliţist, nu era bun de nimic, şi aflasem care era secretul lui în legătură cu aprinderea focului. A-ndesat ziare mototlite sub grătar. Lângă cămin, într-un coş de alamă, se aflau o

grămadă de ziare vechi. Hotărâsem să le arunc, dar le voi păstra.

Capitolul 3

Doamna Mailer, mătuşa lui Graham, Yootha, veni pe la noi la ora patru. Aveam obiceiul s-o numim mătuşa Yootha când ea nu era de faţă, aşa cum şi Graham obişnuia să-i spună, dar când ea este cu noi, este doamna Mailer. O cunoscusem sub numele de domnişoara Almont, doamna Dunne, doamna Arnold şi, de curând ca fiind doamna Mailer. îngropase trei soţi şi era în căutarea celui de-al patrulea. Şi ştiam că va găsi unul, pentru că era atrăgătoare în felul său, fără a fi cu adevărat frumoasă. Părul ei avea şuviţe cu diferite nuanţe de şaten, dar întotdeauna coafat modern. Vivacitatea era principala sa trăsătură.

Era imposibil să nu o placi pe Yootha, şi aproape la fel de greu să nu o admiri, din cauza egoismului şi frivolităţii ei.

Ceea ce-mi plăcea în mod deosebit la ea era pregnanta amabilitate faţă de Graham. El se ducea direct la ea acasă în Bath, unde l-am cunoscut, iar scrisorile lui îmi spuneau că era binevenit la Berkeley Square din Londra.

Am fost speriate de bătăile ei în lemnul uşii

principale. Clopoţelul de alamă în formă de ghindă aştepta sosirea lui Hotchkins. Esther se repezi să deschidă uşa.

Doamna Mailer aduse cu ea aerul de strălucire al Londrei. O ţinută încântătoare şi o pălărie din pene de struţ cu panglică de satin îi împodobea capul, adăugând ceva înălţime staturii ei minione. Purta o superbă rochie maro peste care avea o blană de zibelină şi câteva lanţuri grele şi cercei de aur.

- Am primit mesajul vostru şi m-am grăbit să vin imediat! exclamă ea îmbrăţişând-o pe mama.

Esther şi cu mine am primit câte un sărut pe obraz înainte s-o invităm să-şi tragă un scaun mai aproape de grătar.

Focul arzător al lui Harrow era binevenit în acele zile întunecoase şi reci.

- Ce naiba te-a făcut să pui în vânzare casa, Belle? mă întrebă.

- A, aţi văzut anunţul meu, i-am zâmbit, deoarece nu-i spusesem nimic despre vânzare.

- Anunţ? Nu, n-am văzut nici un anunţ.

- Atunci, cum aţi ştiut?

- Am auzit de undeva. Cred că Eliot a trecut pe

aici şi l-a văzut. Stii tu, vărul lui Graham. Dar eşti fraieră să vinzi casa. Ar trebui să le daţi un sezon acestor fete, doamnă Haley, spuse ea adresându-se mamei.

- Nu sunt interesate de aşa ceva, spuse mama cu hotărâre.

Esther protestă zgomotos:

- Eu sunt interesată!

- Bineînţeles că eşti, pisicuţă neascultătoare, spuse doamna Mailer, zNmbind. Atât de drăguţă, precum o păpuşă de porţelan. Ea este mai frumoasă decât Elena din Troia. Si adăugând dota lor de la această casă, fiicele tale sunt cât de cât apte pentru măritiş.

Mi se luase frişca de pe tort cu această preţuire a lui Esther, fără a mi se lăsa mie4 nici un pic. Yootha a fost aceea care, nu cu mulţi ani în urmă, mă considerase Incomparabila anului.

- Aceştia sunt banii Bellei, spuse mama. Si în nici un caz nu suntem pregătite pentru a fi prezentate.

- Aş fi încântată să le prezint pe amândouă. Aş fi fericită. Cum eu nu am nici o fiică, n-aş avea nimic împotrivă să le recomand pentru măritiş. Si v-aş găsi

amândurora partide bune, vă garantez, spuse ea, bătând uşor cu mănuşile pe genunchi.

- Nu avem nevoie de partide bune, doamnă Mailer.

Işi înclină puţin capul într-o parte şi se încruntă.

- Acest lucru este greu de făcut - casa este foarte mică. Nu-mi pot imagina ce a fost în capul lui Graham când a cumpărat această cutie de jucărie, când intenţiona să o umpleţi cu o grădiniţă întreagă. Majoritatea oamenilor ar dori mai mult spaţiu.

- Am primit deja câteva persoane interesate, îi spuse mama. Un bărbat va veni mâine pentru a doua oară, aducând cu el un constructor. Acest lucru dovedeşte un real interesa.

Doamna Mailer păru speriată.

- Cât aţi cerut?

I-am spus şi apoi i-am cerut părerea.

- Mult, dar te gândeşti să ceri luna şi te-ai putea alege cu câteva stele. Foarte bine, cere şase mii, dar fii pregătită să primeşti cinci.

Ceea ce mă preocupă foarte tare acum, era să aflu despre banii pe care se presupunea că Graham i-ar fi avut când fusese ucis. Am reuşit să formulez

întrebarea fără să insist asupra cuvântului "ucis". Dădu din cap în semn că ştia despre ce era vorba.

- Banii de asigurare. Da, ştiam despre ei, dar nu voiam să te tulbur atunci cu asta, Belle, deoarece erai atât de deprimată şi disperată. La urma urmei, nu e nici un mister. Voiam să-ţi spun într-o zi. Banii pe care-i avea Graham erau banii de la asigurări, banii care aparţineau firmei Lloyd's din Londra.

- Vecinii îmi sugerase că el îi furase, i-am spus.

- Ei, da, vecinii băgăcioşi, ce ştiu ei? Eu eram direct implicată, Belle, iar Graham nu fura. Uite cum stau lucrurile. Pentru un colier cu smarald mi-am făcut o asigurare în valoare de douăzeci şi cinci de mii de guinee la firma Lloyd's. Colierul pe care domnul Arnold, dragul Horace, mi-l dăduse cu atâta generozitate, adăugă ea amintindu-şi cu nostalgie. Mi-a fost furat şi i-am cerut agentului banii cuveniţi.

Ochii lui Esther se deschiseră larg.

- Vreţi să spuneţi că Graham avea douăzeci şi cinci de mii de guinee?

- Nu, draga mea, nu atât de mult. Agentul de la Lloyd's era un om extrem de antipatic. Insinua, deşi n-a îndrăznit clar să spună, că eu însămi am înscenat

furtul pentru a pune mâna pe bani. Bineînţeles că nu a putut dovedi acest lucru, deoarece era o minciună sfruntată. Cu un an în urmă, pierdusem un inel şi am obţinut banii de asigurare pentru el, dar atunci nu era acelaşi agent. Agentul a amânat cât a putut plata pentru colier, iar în cele din urmă, a avut noroc. Un hoţ oarecare a luat legătura cu el şi s-a oferit să-i aducă înapoi colierul în schimbul unui procent din valoarea acestuia. Agentul de asigurări a trebuit să facă rost de zece mii de lire în bacnote. S-au înţeles ca schimbul colierului contra sumei de zece mii de lire să aibă loc într-o fabrică de gin din Lond Acre. Eu ştiam totul despre asta şi i-am povestit lui Graham. Graham a avut proasta idee de a aştepta în spatele unui gard şi a-l urmări pe bărbatul care luase banii de la agent. L-a doborât la pământ, i-a smuls geanta cu bani şi a fugit acasă. Avea de gând să returneze banii firmei, dar n-a mai apucat s-o facă. Ticălosul a reuşit să-l urmărească până acasă şi l-a omorât. A înfăşcat banii şi a reuşit să scape. N-a fost prins nici până astăzi. Din acest motiv a fost omorât bietul Graham. M-am simţit îngrozitor de vinovată, cu toate că i-am spus de zeci de ori să nu

se implice, iar Eliot i-a spus acelaşi lucru - erau veri primari. Si Eliot ar fi fost ucis, dar, din fericire, un cal de-al său avea concurs în aceeaşi zi, şi el nu era în oraş.

- Cum de ştii toate astea, de vreme ce Graham a murit înainte să fi putut spune cuiva ce se întâmplase? am întrebat-o.

- Din câte ştiam fiecare, am reuşit să punem totul cap la cap şi ne-am imaginat ce s-ar fi putut întâmpla. Agentul de asigurări mi-a spus despre schimbul pe care-l plănuise - pentru a mă împăca, îndrăznesc să spun. Amenințasem că voi angaja un avocat. Stiam că Graham plănuia să-l intercepteze pe bărbatul cu banii. A doua zi, Graham a fost găsit mort iar banii dispăruseră: evident, hoţii îl urmăriseră şi-l uciseră. Cu siguranţă că asta s-a întâmplat. Ce altceva?

Mama dădu din cap gânditoare, reanalizând îngrozitoarea relatare, ceea ce făceam şi eu.

- Sună logic, spuse mama.

- Oricum, aceasta era concluzia la care au ajuns şi cei din Bow Street, spuse doamna Mailer.

Mi-am făcut şi eu o părere despre cei din Bow

Street, dar înainte să mi-o expun, ea continuă:

- Mi-am recăpătat colierul, firma Lloyd's a trebuit să plătească zece mii de lire în loc de douăzeci şi cinci de guinee, iar Graham a fost ucis. Este o poveste tristă şi e mai bine s-o uiţi. N-am mai purtat niciodată colierul. De fapt, Lloyd's a devenit atât de bănuitoare în legătură cu asigurarea bijuteriilor mele, încât nu mai port nici una. Le-am încuiat pe toate într-un seif la bancă şi port doar aceste lanţuri de aur. Din noaptea în care am fost jefuită, mi-e frică să mai port ceva de valoare.

- Ce? N-ai spus niciodată că ţi-a fost furat de pe tine! spuse mama speriată. M-am gândit că trebuie să-ţi fi fost furat din casă!

- Pe naiba! Mi-a fost smuls de la gât, pe când mă aflam pe scara propriei mele case. Mă întorceam de la o petrecere împreună cu un prieten de-al meu, domnul Thomson, un foarte bun prieten. "Thomson Două Picioare" îi spun prietenii.

- De ce îi spui aşa? întrebă Esther.

- Pentru că are două picioare, gâsculiţo! Fratele său geamăn are doar unul. îl scutesc pe bietul Limpy de porecla "un picior", înţelegi? Eu şi domnul

Thomson coborâserăm din trăsură. Eram împreună în faţa casei şi ne luam rămas-bun, când un bărbat foarte înalt a apărut din spatele tufişurilor. A sărit şi mi-a smuls colierul de la gât, lăsâdu-mă cu o vânătaie îngrozitoare, spuse ea, frecându-şi gâtul ca şi cum ar fi durut-o şi după doi ani de zile. Purta o mască. A fugit spre spatele casei. Eram atât de speriată, încât m-am agăţat pentru o clipă de domnul Thomson, şi până să se ducă după el, bărbatul dispăruse. A fugit, nefiind prins niciodată, şi nici unul dintre indiciile agentului de asigurări n-a dovedit că eu aş fi avut vreun amestec în toată chestia asta. Pe acest hoţ nu-l mai văzusem niciodată în viaţa mea, şi nici după incident. Tot ce se poate spune este că bărbatul era foarte înalt şi destul de slab. Nu este foarte bătrân dacă judecăm după viteza cu care alerga după ce-mi furase colierul. Era un hoţ oarecare. Puţinele cuvinte pe care le-a rostit abia se înţelegeau, cu toate acestea, domnul Thomson părea să-i înţeleagă jargonul. Aceşti hoţi au fiecare jargonul lor. In zilele noastre, multe dintre persoanele elegante îi imită. Ciudat, nu-i aşa, cum aceste persoane cu reputaţie proastă pot lansa o

modă? Iar tânărul Sedgley, chiar şi-a pilit dinţii pentru a putea fluiera birjarul diligenţei de la poştă. Iar ei ne numesc pe noi, gemeile, inutile şi proaste!

Mi-am amintit că domnul Desmond folosise în acea dimineaţă un astfel de limbaj indescifrabil, şi de vreme ce aveam acest amănunt în gând, am întrebat-o pe doamna Mailer dacă-l cunoştea, căci el părea că ştie câte ceva despre mine.

- Domnul Desmond? Nu, nu-mi amintesc de nimeni cu acest nume.

Mama clipi gândindu-se că ea ar fi putut uita numele vreunei cunoştinţe.

- Londra este un loc atât de şocant, spuse mama. Auzisem şi înainte că este rău famat, dar n-am ştiut în ce măsură, până să petrecem aici aceste câteva zile. Oameni intrând în casa ta, întorcând-o cu susu-n jos, furându-ţi bijuteriile, ucigându-l pe Graham.

- Cum? V-a spart cineva casa? întrebă doamna Mailer.

I-am descris dezastrul care ne întâmpinase şi măsurile pe care le luaserăm de a schimba încuietorile: în timp ce vorbeam o privire vicleană

apăru pe faţa ei.

- Un lucru înţelept. In mod sigur venise după bani, conchiase doamna Mailer.

- Ai spus că hoţul a intrat, l-a omorât pe Graham şi a luat banii, îi aduse aminte mama.

- Asta era presupunerea noastră la acea dată. Se pare că ne-am înşelat. De ce ar mai veni înapoi, dacă n-ar căuta banii? Graham era atât de şiret, încât nu putea fi păcălit. A ascuns banii undeva şi hoţul nu i-a găsit. Banii sunt în casă, Belle, şi dacă eşti isteaţă, vei începe să-i cauţi şi-i vei găsi. O avere!

- Nu averea mea. Banii vor trebui returnaţi companiei de asigurări.

Se uita la mine de parcă aş fi fost idioată. Până în acel moment nu-mi dădusem seama că era la fel de nemiloasă şi de rea ca orice locuitor din Bridewell sau Newgate. Pentru un moment ne-a privit fix, fiecare dându-şi seama, fără să-i vină să creadă, că cealaltă vorbea serios; apoi, ne-am mutat privirile în altă parte.

- Da, desigur, spuse ea cu un surâs nervos.

La ceai am vorbit despre prietenii comuni din Bath, iar după o jumătate de oră doamna Mailer se

ridică să plece. La uşă a spus:

- Deci eşti hotărâtă să vinzi casa, nu-i aşa, Belle?

- Da, decizia mea rămâne neschimbată.

Esther stătea în spatele meu, sperâns să smulgă o invitaţie la Yootha, înainte ca aceasta să plece. Am ajuns la concluzia că prietenii ei nu ne-ar agrea. Ea era prea viguroasă, prea londoneză, caracterul ei prea instabil, schimbător.

- Se întâmplă să ştiu pe cineva care ar fi interesat de o casă micuţă ca a voastră. Voi veni cu el pe aici mâine, e bine? întrebă doamna Mailer.

- Bineînţeles. Nu ştim sigur dacă domnul Desmond va cumpăra casa.

- La ce oră vine domnul Desmond?

- La unsprezece.

- Hmm. Zece e prea devreme. Il voi aduce pe acest prieten al meu la douăsprezece. Trebuie să ne întâlnim curând la cină sau să mergem la teatru. Vom hotărî mâine, după ce-mi voi consulta agenda. Diseară am o întâlnire.

- Suntem libere în fiecare seară! o asigură Esther.

- Toţi domnii din oraş vă vor călca pragul de

îndată ce vor avea ocazia să vă privească, promise doamna Mailer fericită.

- Nu şi dacă aflu eu ceva. Are doar şaptesprezece ani!

- Doar şaptesprezece! Draga mea, la avansata vârstă de şaptesprezece ani, eram deja măritată de mai mult de un an. Doar şaptesprezece ani! repetă ea şi porni zâmbind spre trăsura ei.

In timp ce mama şi Esther vorbeau despre viitoarea invitaţie a Yoothei, eu mă gândeam la povestea ei despre moartea lui Graham, şi bineînţeles, la posibilitatea ca noi să stăm pe zeci de mii de lire. înainte de cină, am răscolit casa din pod până-n pivniţă, fără să găsesc banii. Am găsit un snop de chei în bucătărie şi în timp ce eram în pod descuind nişte cufere şi găsind doar pături depozitate în camfor, avocatul ne-a trimis un pachet în care se aflau hainele lui Graham, cele pe care le purtase în noaptea în care fusese omorât. Mama puse pachetul în dormitorul cel mare, unde rămase ca o fantomă, aşteptând să fie examinat.

După cină, plănuisem să deschid pachetul, dar am simţit o accentuată reţinere. Mi-a venit absurda

idee că, dacă aş desface sfoara, aş descătuşa o nouă teroare. Seara nu era un moment bun pentru a face asta. Voi înfrunta ultima fantomă a lui Graham la lumina strălucitoare a dimineţii.

In seara aceea, ne-am retras la ora zece şi jumătate. Stăteam în pat amintindu-mi ciudatele evenimente şi ziua aceea. Poliţistul din Bow Street şi vecinii băgăcioşi, fierarul şi Yootha Mailer care s-a gândit că ar trebui să fur cele zece mii de guinee dacă le-aş găsi. La sfârşit, m-am gândit la persoana care m-a intigrat cel mai tare, domnul desmond, care ştia că trebuia să mă căsătoresc, ştia că tata a fost preot, şi a menţionat întâmplător posibilitatea existenţei unui sac cu aur în pod. De fapt, Yootha spusese că erau bancnote. Zece mii de lire în aur ar fi fost prea grele pentru un bărbat să le care, dar "aur", era un mod figurat de a spune "bani".

Domnul Desmond folosise de asemenea acel jargon, pe care nu-l folosesc oamenii decenţi, care respectă legea, jargonul hoţilor - îl numise Harrow. De unde ar învăţa aceşti oameni eleganţi jargonul hoţilor, dacă nu chiar de la hoţi? Si dacă domnul Desmond s-a asociat cu hoţii? Dar era un pas mare

până la a-l acuza de a fi implicat în moartea lui Graham. Nu avea faţă de hoţ şi nici de ucigaş, ci doar un bărbat obişnuit să flirteze. Totuşi, voi ţine seama de acel lucru mâine, când va veni constructorul. Un personaj pe care Yootha l-a menţionat şi pe care nu-l cunoşteam încă, era interesat de mine. Eram foarte nerăbdătoare să-l cunosc pe Eliot Sutton, vărul lui Graham. El, cel puţin, ar trebui să fie deasupra oricăror suspiciuni ale mele. Dacă el va fi una dintre persoanele cu care Yootha ar vrea să ne întâlnim, voi accepta. El ar putea fi sursa unui flirt pentru Esther... sau pentru mine.

Capitolul 4

Următoarea zi a fost plină. Fără servitori care să ne ajute, noi, trei femei, a trebuit să readucem ordinea în casă, pentru a o putea arăta celor doritori. N-aş putea spune care dintre cele două perechi a cercetat casa mai atent: Yootha şi Thomson "Două picioare" sau domnul desmond şi constructorul său. N-a existat nici un colţişor sau o crăpătură minusculă care să fi scăpat cercetării. Domnul Desmond a sosit cu omul său la ora unsprezece fix, tocmai ca un om de afaceri. Constructorul său, domnul Grant, era un bărbat întunecat şi scund, cu o faţă de cărăuş şi un corp slăbănog şi strâmb, ca al unei nevăstuici. Avea cu el uneltele necesare pe care le ţinea într-o geantă de piele şi vorbea în acel jargon în care însuşi domnul Desmond aluneca din când în când.

Au început din pod şi au continuat jos, luând etaj cu etaj. Se puteau auzi uşoare bătăi cu ciocanul în podele şi în pereţi, şi când am trecut o dată prin hol, l-am văzut pe domnul Grant în dormitorul principal, îndepărtând o scândură ce se afla la baza peretelui.

- Aveţi grijă la ce faceţi, domnule! am strigat

tăios. Sunteţi aici ca să vă uitaţi, nu să dărâmaţi casa!

Domnul desmond veni la uşă zâmbind.

- Scândurile sunt foarte slăbite. Grant bate câteva cuie. Nu doriţi să mişune şoarecii pe perna dumneavoastră când dormiţi, nu-i aşa?

- Soareci!

- Crăpătura nu era destul de mare pentru şobolani, mă asigură el.

- Va fi, după ce termină el. Nu strângea scândurile, ci le slăbea.

Chiar şi în timp ce vorbeam, Grant băgă trei cuie între dinţi, altul în scândură şi începu să bată cu ciocanul făcând un zgomot asurzitor, încât a trebuit să plec pentru a-mi salva urechile.

Nici un castel n-a fost cercetat atât de amănunţit cum a fost cercetată casa mea de păpuşi de către Grant şi domnul Desmond. A devenit aproape o joacă o dată ajunşi la parter, unde familia mea stătea în drum şi invers. Mă aflam în salon scriind câteva instrucţiuni pentru servitorii care rămăseseră în casă, când domnul Desmond continuă cu acea cameră. Aş fi putut să mă mut, dar îmi plăcea focul.

- Nu mă lăsaţi să vă întrerup, i-am spus lui Grant.

Eram aproape sigură că omul acela nu dorea ca eu
să fiu acolo, dar mi se părea că trei sferturi de oră fuseseră mai mult decât suficiente pentru examinare şi am rămas în continuare, urmărindu-l pe Grant cu coada ochiului. La scurt timp, patronul său luă un scaun de lângă mine pentru a-mi distrage atenţia.

- Aş dori să vă mai întreb ceva, domnişoara Haley, cu permisiunea dumneavoastră, spuse el zâmbind politicos.

- Sigur. Vă ascult.

In timp ce Grant inspecta şi testa podeaua şi scândurile de la baza pereţilor, Desmond punea o grămadă de întrebări lipsite de sens, la care n-aş fi putut răspunde nici dacă aş fi construit casa cu propriile mâini. Ce vârstă avea casa, care erau dimensiunile exterioare, lambriurile din sufragerie erau din stejar sau din cireş, sau din alt lemn, dacă tapetul din dormitorul principal era tapetul original şi alte lucruri asemănătoare. Am repetat că nu ştiu, că nu puteam să spun cu exactitate, iar în cele din urmă i-am răspuns ascuţit că nu ştiam mai multe

decât ştia el.

- Probabil o afacere bună în minus, am adăugat. Sunt aici de patruzeci şi opt de ore. Si eu nu am angajat un om care să stea în patru labe şi să verifice fiecare aşchie. Ce căutaţi?

- Termite, lemn putred, construcţie slabă... şi lucruri asemănătoare.

- Aţi găsit ceva?

- Nimic grav. A intrat apă pe lângă ferestrele de sus. Pe tavanul dormitorului dinspre est există un semn maro ciudat. Toate uşile sunt prost fixate, iar scările scârţâie ca nişte balamale neunse.

- Mă bucur că nu e nimic grav!

- Casele vechi au întotdeauna imperfecţiuni, spuse el cu indulgenţă. Puteţi să veniţi cu mine în sufragerie? Sunt nişte neregularităţi în lambriuri.

M-am uitat peste umărul său pentru a vedea ce mai are de gând Grant. Folosind canapeaua pe post de paravan, strecura o şurubelniţă între scânduri.

- Vom avea neregularităţi şi mai mari în salon, dacă nu-i spuneţi domnului Grant să se potolească.

- Mai uşor, Grant, îi ordonă domnul desmond.

Grant se uită peste umăr şi spuse ceva într-un

limbaj ciudat.

- Ce tot spune?

Domnul desmond mă luă de braţ şi mă grăbi de-a lungul coridorului spre sufragerie.

- Domnul Grant este din Irlanda. Vorbeşte un dialect ciudat, fără îndoială înrudit cu cel galic.

- Sau jargonul hoţilor, probabil?

Se încruntă la mine, de parcă nu înţelesese remarca mea.

- Să revenim la acest lemn cu care este dublat peretele, spuse privind la el. Lemnul nu era bun, dar nici mai rău decât alt lemn al altui perete folosit de câteva decenii. Această latură a camerei este mai întunecată decât cealaltă, remarcă el uitându-se atent dintr-o parte în cealaltă.

- Partea mai întunecată nu primeşte lumină de la fereastră, i-am explicat eu.

- Să aprindem lumina.

- Dacă chiar consideraţi că este necesar...

A aprins-o şi încă mai susţinea că unul dintre pereţi este mai întunecat decât celălalt.

- A folosit alt colorant, probabil. Diferenţa abia se

observă, am spus. Nu observasem.

- Nu folosiţi sufrageria.

- Ce vă face să credeţi asta?

- Frimiturile de pâine prăjită de pe covorul din camera de zi, răspunse el.

- Servitorii noştri n-au sosit încă.

- Ce neplăcut pentru dumneavoastră, spuse el, arătând o imensă părere de rău.

M-am uitat înapoi spre salon. Grant dispăruse iar după canapea.

- Ne-ar trebui mai degrabă trăsura decât servitorii. Nu plănuiserăm să stăm atât de mult timp.

- Aş fi bucuros să vă duc oriunde doriţi să mergeţi.

- Sunteţi foarte amabil, dar ştiu că sunteţi foarte ocupat. Putem chema oricând o birjă.

Compasiunea se transformă în flirt pentru a-mi distrage atenţia de la Grant.

- îmi răpiţi şansa de a vă cunoaşte mai bine, domnişoară.

I-am aruncat o privire plină de subînţeles şi i-am spus:

- Mă cunoaşteţi deja mai bine decât vă cunosc eu pe dumneavoastră, domnule Desmond. Stiţi că tata a fost preot şi că eu trebuia să mă mărit. îl cunoaşteţi pe Graham Sutton?

Pentru moment, înclină capul în faţă şi se încruntă, ca şi cum ar fi auzit sau n-ar fi înţeles.

- Pe cine?

- Răposatul meu logodnic, Graham Sutton.

- Mă tem că n-am avut onoarea, dar mi-ar fi plăcut să-l cunosc. îi admir gusturile. Cei mai îndrăzneţi ochi din Londra se plimbau admirativ pe faţa mea în timp ce el rostea aceste cuvinte.

- Dându-mi seama că un val de căldură îmi urca spre faţă, m-am prefăcut că nu înţelegeam.

- Zău? De când aţi venit aici, n-aţi făcut altceva decât să-i discreditaţi gustul în ceea ce priveşte casele.

- Am crezut că v-aţi dat seama că nu despre arhitectură vorbesc, doamnă. Am de gând să cumpăr casa asta, dar dacă devin interesat în obţinerea unor drepturi permanente legate de...

Am simţit o mare uşurare când această impertinenţă a fost întreruptă de o bufnitură

îngrozitoare venită din salon.

- Bărbatul ăla nenorocit îmi distruge casa! am ţipat şi am traversat în fugă holul, cu domnul Desmond suflându-mi în ceafă.

Domnul Grant îşi luase libertatea de a detaşa un dulap din perete. Nu-şi prea atinsese scopul, dar reuşise să doboare un rând de cărţi de pe raft, care provocase zgomotul.

- Incearcă să fii mai puţin zgomotos, Grant, spuse domnul Desmond cu severitate.

- Nu-i nevoie să vă răstiţi. Nu-mi murdăresc eu ţoalele cele mai bune pentru dumneavoastră? se plânse Grant, ridicând cărţile.

- Despre mobilă, domnişoară Haley... spuse domnul Desmond şi mă luă de braţ pentru a părăsi salonul zgomotos.

- Cu câteva excepţii, va fi inclusă în preţul de şase mii de lire.

- Si vinul din pivniţă?

La această întrebare, ochii mi se îngustară. Nu fusese încă în pivniţă, şi nici ieri nu se dusese. De unde ştie că pivniţa era plină de vinuri excelente?

- Ce vă face să credeţi că există vinuri în pivniţă?

- Unde să fie altundeva? întrebă el. Am presupus, desigur, că domnul l-ar fi pus în pivniţă.

- Bineînţeles! Vinul nu este inclus, am spus, deoarece eram nervoasă că am fost făcută să par caraghioasă.

- Vinul călătoreşte puţin, spuse el în glumă, tocmindu-se. Doar din pivniţă până la masă şi de acolo în pahar, dacă domnul este norocos.

Părea cu adevărat interesat să cumpere casa şi pentru a-i păstra buna dispoziţie i-am oferit un pahar cu vişinată. Domnul Desmond ar putea şti ceva despre afacerile lui Graham, dar dacă va fi dezamăgit negăsind o pungă cu bani când se va muta, nu aş fi cu nimic vinovată.

După vin, conversaţia despre afaceri a devenit o simplă flecăreală.

- Reşedinţa dumneavoastră permanentă este la Londra, domnule Desmond!

- Familia mea este din Devon, dar eu sunt din Londra de mai bine de zece ani şi mă consider londonez.

- Trebuie să-mi daţi o idee în legătură cu locurile

care merită să fie văzute. Sora mea este nerăbdătoare să facă turul oraşului.

- Dar dumneavoastră, domnişoară Haley, fiind o tânără domnişoară, nu sunteţi curioasă?

- O voi însoţi, bineînţeles.

Imi făcu o listă a punctelor de atracţie. Grant băgă capul pe uşă şi spuse că se duce să "arunce o privire în închisoare", după care se duse în pivniţă.

- Cum se face că angajaţi un om care nu vorbeşte bine limba engleză! l-am întrebat politicos.

- Grant este cel mai bun în meserie. Fiecare meserie are jargonul ei.

- Dacă nu mă înşel, acest jargon specific nu este nici galic, nici legat de construcţie. Este limbajul hoţilor.

O privire surprinsă îi lumină faţa.

- Cum l-aţi recunoscut?

Aşa cum se rosteşte slujba în fugă, la catedrala din Bath, în ziua de azi, nu-i aşa?

- Nu, domnule. Am învăţat primele noţiuni în Bow Street. Nu trebuie să vă întreb unde l-aţi învăţat dumneavoastră, şi nu-mi place că mi-aţi adus un hoţ în casă. Dacă domnul Grant şterpeleşte o duzină de

sticle cu vin prin geamul pivniţei, îmi imaginez că dumneavoastră nu veţi face nimic pentru a-l împiedica.

- Va trebui să-i cumpăr lui Jay o botniţă. Stiam că ne veţi face probleme, aşa că nu v-am spus tot adevărul despre domnul Grant. Nu trebuie să vă faceţi griji. Cu onorariile pe care le încasează, nu mai trebuie să fure.

- Iar în engleză ar însemna...

- Este plătit foarte bine. Un deget armonios se mişca ameninţător în faţa mea. Fata unui preot ar trebui să poarte în cap mai multe gânduri caritabile decât să stea în calea lor, domnişoară Haley. Mă străduiesc să-l reeduc pe domnul Grant şi pe câţiva dintre confraţii săi. Si iată că te gândeşti că aş face parte din frăţia pungaşilor. Jay obişnuia să jefuiască case, după ce le inspecta cu grijă. L-am prins cu mâinile în seiful meu într-o noapte. In timp ce-l duceam spre Bow Street, mi-a spus o poveste atât de tristă, încât m-am hotărât să-i dau o şansă să se îndrepte. Asta s-a întâmplat acum trei ani, din câte ştiu, n-a mai furat nimic de atunci.

- Sunteţi un adevărat filantrop, am spus cu

neîncredere.

- Cred că oamenii se pot schimba prin generozitate. Jay face treabă bună. Si de-a lungul timpului am învăţat câte puţin unul din limbajul celuilalt.

Curând Grant ni se alătură şi spuse:

- Mai e puţină băutură în pivniţă.

- Vinul nu se vinde împreună cu casa. Ne vedem în trăsură, Jay.

Grant făcu o scurtă plecăciune care trebuia să fi fost un salut, şi plecă.

- Domnule, sunteţi pregătit să-mi faceţi o ofertă serioasă? l-am întrebat.

- Va trebui să ascult întâi ce are de spus Grant. Când aş putea să revin?

- De îndată ce vă hotărâţi. Trebuie să vă previn că astăzi mai vine cineva să vadă casa.

O scânteie plină de interes apăru în ochii săi negri.

- Cine va fi acea persoană?

- Nu ştiu numele acestui domn, este un prieten al unei prietene.

- înţeleg.

înainte ca el să plece, doamna Mailer şi prietenul său erau înăuntru. La început, am presupus că privirile ostile pe care le-au schimbat erau din cauza interesului pentru casa mea. Nici vorbă de aşa ceva! Se cunoşteau, şi judecând după figurile lor, relaţia nu era departe de prietenie.

- Doamna Mailer, domnule Thomson, spuse domnul Desmond făcând o reverenţă scurtă.

Ei dădură din cap, încă şi mai scurt, dar nu vorbiră.

După ce domnul Desmond plecă, Yootha şi prietenul ei intrară în salon, cu ochii plini de indignare.

- Ce caută el aici? întrebă doamna Mailer.

- Este bărbatul care ar dori să cumpere casa, am explicat.

- Domnul Maitland? Nici vorbă!

- Numele său este domnul Desmond, am spus, dar mi-am dat seama imediat că fusesem păcălită.

- Domnul Maitland, ăsta-i numele lui, spuse Yootha.

Mama, uitându-se uluită, întrebă:

- Il cunoaşteţi bine?

- Este agentul la care mi-am asigurat colierul şi care, după ce mi-a fost furat, mi-a creat neplăceri când m-am dus să-mi iau banii, spuse Yootha.

- Vreţi să spuneţi că acel bărbat este agent de asigurări? am întrebat gâfâind şi începând să chicotesc.

El, cu biroul la Royal Exchange şi cu filantropia sa, cu trăsura şi hainele acelea superbe, şi este doar un agent de asigurări! Nu putea cumpăra nici o cuşcă pentru câini, dar o casă. Probabil era dator tuturor comercianţilor din oraş pentru a păstra trăsura şi jacheta.

- Nu chiar orice agent, continuă ea. Domnul Maitland este omul care a dat zece mii de lire în noaptea în care Graham a fost ucis.

Am intrat în salon şi înainte să ne aşezăm, doamna Mailer mi-l prezentă pe prietenul ei. Era domnul Thomson "Două Picioare", proaspătul ei prieten. In afară de cele două picioare, avea şi două mâini, doi ochi cenuşii străpungători, un cap şi aşa mai departe, dar nimic excepţional. Avea părul cărunt, şi acel tip de nas roşu adesea asociat cu pasiunea pentru băutură. Era destul de solid şi era

un domn în toată puterea cuvântului, atât prin prezenţă cât şi prin maniere.

- Era vreo şmecherie de-a domnului Maitland, pentru a obţine ceva de la noi? întrebă mama.

- Bineînţeles că asta era. Maitland doreşte să cumpere această casă, aşa cum vreau şi eu! exclamă Yootha supărată. Adică...

- Stiam că nu eşti interesată s-o cumperi, am spus, în timp ce ea părea ruşinată de cuvintele sale. Am privit cu atenţie şi suspiciune la "Două Picioare" pentru a-mi da seama, după hainele sale, dacă-şi putea permite să cumpere casa.

- A venit doar ca să vadă dacă găseşte banii, continuă doamna Mailer. Scutură din cap cu hotărâre în timp ce-i spunea lui "Două Picioare: Sunt aici, îţi spun eu. Chiar în această casă, şi domnul Maitland ştie asta. Este probabil hoţul vostru. Se înhaită cu drojdia acestui oraş.

- Va fi un bonus excelent pentru oricine ar cumpăra casa. Probabil că firma Lloyd's îi va da agentului o recompensă când va returna banii. Cu siguranţă de aceea caută domnul Maitland cu atâta

ardoare.

- Părea un tânăr atât de cumsecade şi ne-a înşelat în tot acest timp, spuse mama, surprinsă că spusese asta cu voce tare. Ne-a spus că lucra la Royal Exchange.

"Două Picioare" îşi uni sprâncenele încruntându-se la noi.

- Ei? Le-aţi încurcat de tot, doamnelor. Birourile firmei Lloyd's sunt la Royal Exchange. Vorbiţi de parcă Maitland ar fi un amărât de funcţionar. Nu e nimic de genul ăsta. Fiecare agent de la Lloyd's este un om de afaceri independent - îşi cumpără licenţe cu o grămadă de bani. Cu toţii îşi finanţează propriile pierderi. Cele zece mii de lire au venit din buzunarul domnului Maitland. Toţi aparţin firmei Lloyd's, dar lucrează pe cont propriu, asumându-şi riscurile şi îşi administrează propriii bani, acoperindu-şi pierderile din propriile buzunare.

- Trebuie să fie foarte bogat! spuse Esther.

- Un om care s-a îmbogăţit peste noapte, o asigură "Două Picioare".

- Ceea ce înseamnă că are dreptul să scotocească după bani în casa domnişoarei Haley,

spuse Yootha cu hotărâre. A fost o pierdere extraordinară pentru afacere, după câte se vede. Dar de aceea îi plătim cu atât de mult pentru a ne cumpăra asigurările.

Am început atunci să-mi dau seama că, având de-a face cu oameni ca Yootha Mailer, domnul Maitland proceda înţelept încercând să-şi recupereze banii. Singurul lucru de care îmi părea rău era că nu fusese sincer. Această nevoie a lui de a minţi, când de fapt nu era necesar, era o desconsiderare la adresa caracterului meu. L-aş fi lăsat bucuroasă să caute după bunul plac, şi data viitoare când îl voi vedea, îi voi spune acest lucru - dacă ne vom mai vedea. Aveam un sentiment puternic că va fi nevoie de mai mult decât darea în vileag a minciunii sale, pentru a-l putea ţine departe de domnul Maitland.

- I-a găsit? întrebă nerăbdător domnul Thomson.

- Nu, nu i-a găsit, şi a scotocit casa de sus până jos, l-am asigurat.

Asigurarea nu era de ajuns.

Domnul Thomson a trebuit să repete el însuşi procedura, sub pretextul că examina atent casa în vederea cumpărării. Am mers cu el şi cu Yootha

peste tot. Dacă cineva ar găsi banii, eu voi fi aceea. Onoarea lui Graham nu era tocmai pusă la îndoială, dar doream să-i fac acest ultim serviciu. Am observat zgârieturi pe încuietorile cuferelor din pod. Cu siguranţă, Grant le desfăcuse forţându-le şi văzuse păturile. Căutarea ne-a convins pe toţi că nu era nimic ascuns în casă.

După tur, ne-am retras în salon pentru sherry. Domnul Thomson nu dădu nici cel mai mic semn că ar fi interesat de cumpărarea casei. Voia să vorbească doar despre bani. El şi Yootha repetau că banii trebuie să fie aici, căci altfel de ce ar continua să vină oamenii să-i caute? Dar până la urmă ne-am dat cu toţii seama că singurul care ştia era cel care-l omorâse pe Graham; şi cum nimeni nu ştia cine era acela, restul era pură speculaţie.

- Servitorii ar putea să ne spună ceva, se gândi mama.

- Nu era nici unul aici în acea noapte, spuse Yootha. Mcadows, omul lui de bază plecase acasă, iar servitoarea n-a dormit aici. Graham era singur. Poliţia a aflat totul în legătură cu asta.

- Pare ciudat că Graham să fi dat cuiva drumul

înăuntru de vreme ce ştiuse că putea fi urmărit. Dar mă gândesc că ucigaşul a dat buzna înăuntru, spuse mama şi scutură din cap cu tristeţe.

- N-a existat nici un semn de intrare prin efracţie, şi nici o fereastră n-a fost spartă. Nimic de genul acesta, spuse Yootha.

- Pare să fi fost cineva pe care Graham îl cunoştea. Cineva pe care nu avea nici un motiv să-l bănuiască, spuse domnul Thomson.

- Doamne fereşte, "Două Picioare"! exclamă Yootha. Graham nu spusese nimănui. Pelty s-a dovedit a fi foarte reţinut în ceea ce priveşte chestiunea asta. Eu n-am spus nimănui altcuiva în afară de tine. Si tu erai cu mine la petrecere în acea noapte, adăugă ea cu o privire ascuţită, care se transormă în râs.

- Domnul Pelty? am întrebat.

- Celălalt tip de la Lloyd's, partenerul lui Maitland, explică doamna Mailer. Se pare că atunci când valoarea unui obiect asigurat este mare, agenţii merg câteodată jumate-jumate, iar domnul Pelty a fost cel care a împărţit cu domnul Maitland riscul colierului meu. Domnul Pelty a fost destul de

înţelegător în a-mi înapoia banii. Maitland a fost cel care a aranjat cu vreunul dintre imoralii săi prieteni criminali să schimbe o parte din bani cu bijuterii. In acea zi, domnul Maitland a fost chemat urgent la Devon, aşa că Pelty a rămas singur să rezolve problema. dacă n-ar fi fost Pelty, n-am fi ştiut niciodată detaliile. Maitland credea că poate obţine orice dorea, şi nici măcar nu era politicos.

Fără să mai gândesc ce spuneam, m-am auzit vorbind:

- Ce păcat!

Yootha îmi aruncă o privire tăioasă şi eu am schimbat subiectul. Dar în minte îmi fulgeră gândul că domnul Maitland avea o minte ascuţită şi era genul de om care mergea pe principiul "scopul scuză mijloacele", iar eu îl respectam pentru competenţa sa. Dar pe el nu l-ar fi interesat Graham... ci doar colierul.

In cele din urmă, oaspeţii noştri se ridicară să plece.

- Veniţi diseară la cină, spuse doamna Mailer. Servitorii voştri nu sunt aici, iar voi nu vă veţi mai obosi cu pregătitul cinei. Vă voi trimite trăsura mea

şi voi invita şi vreo doi domni. Asta vă va încânta, nu doamnelor? zâmbi ea.

- Nu trebuie să mai cauţi un voluntar, anunţă "Două Picioare" uitându-se îndelung la mine. Era oare posibil ca boşorogul să-mi facă ochi dulci? Nu ştiam dacă să râd sau să-l dau pe uşă afară.

Esther era gata-gata să izbucnească în lacrimi.

- Dar nu avem nici o rochie potrivită! protestă ea.

- Veniţi aşa cum sunteţi, vom face ceva fără protocol, insistă doamna Mailer.

Mama se împotrivi, dar până la urmă îşi dădu seama că nu se poate opune entuziasmului lui Esther şi propriei dorinţe pentru o cină bună, pregătită în casă.

In drum spre ieşire, domnul Thomson îşi aminti pretinsul motiv pentru care venise în vizită şi spuse:

- Mă voi gândi în ceea ce priveşte casa, domnişoară haley, şi vă voi anunţa. Aştept cu nerăbdare să ne mai vedem.

Am dat din cap cu răceală, pentru a-l descuraja.

Ar trebui să iau legătura cu ziarele, pentru publicarea anunţului. Nu avusesem, până acum, nici un client adevărat care să nu fi încercat să mă

înşele. Doar vecini băgăcioşi, agenţi de asigurare şi Thomson "două Picioare". Dar mai întâi trebuia să fac ceva cu pachetul care mă aştepta pe patul lui Graham.

Am urcat şi am tăiat sfoara. Deasupra jachetei se afla un pacheţei conţinând diamantul său, ceasul şi cheile. Am ridicat micul pachet şi m-am uiat la jacheta lui neagră. Vederea ei s-a dovedit a fi prea mult pentru mine. Incă nu mă puteam uita la ea. Am luat pachetul în camera mea şi l-am lăsat pe pat. Poate îl voi ruga pe Hatchkins să aibă grijă de el în locul meu.

Am pus diamantul şi ceasul pe toaleta din camera mea, iar cheile le-am luat jos. Ar fi bine să am o cheie în plus de la casă. Păreau a fi mai multe chei decât erau necesare. Oare uşa din spate avea cheie separată? Nu, cheia de alamă deschisese ambele uşi, cea principală şi cea din spate, dar mai erau încă două chei. Una de la birou, probabil, dar ce era cu a treia? Aş lua-o la Yootha să văd dacă Graham avusese o cheie de la casa ei. Probabil că aşa era.

După alt prânz-picnic, Esther ne convinse pe

mine şi pe mama să facem o plimbare. Bătea un vânt umed şi rece, neplăcut. Mama regreta că-i spusesem lui Hotchikins şi lui Ettie să vină cu diligenţa, deoarece ar fi fost bine să avem propria trăsură în oraş.

- Dar mă gândesc că Hotchkins nu s-ar fi descurcat în traficul acesta intens. N-am văzut niciodată aşa ceva. Unde se duc toţi, aveţi vreo idee?

- La teatru, la petreceri şi la baluri, oftă Esther.

- Nu după-amiază, gâsculiţo! am tachinat-o eu.

- Poate unul dintre prietenii mătuşii Yootha te va invita în oraş, spuse mama pentru a o înveseli.

Nu-mi plăcea asta. Nici unul dintre prietenii Yoothei Mailer nu ar fi fost destul de bun pentru inocenta Esther.

- Graham mi-a lăsat trăsura lui. Voi încerca să închiriez nişte cai pentru scurtul timp cât stăm în oraş, le-am spus.

- Va trebui să angajezi un grăjdar, spuse mama plină de speranţă.

- Presupun că acum îmi pot permite.

Ce ciudat, să fii dintr-o dată pe punctul de a fi bine, nu chiar bogat, dar destul de bogat pentru a

putea închiria o pereche de cai şi pentru a angaja un grăjdar.

Vântul îmi prinse boneta şi mi-o aruncă de pe cap. Esther şi cu mine am pornit repede după ea, cu fustele fluturând şi am avut plăcerea de a fi ajutate de nu mai puţin de trei domni.

- Ce drăguţ din partea lor! spuse Esther în timp ce ei se depărtau uitându-se la fata cea frumoasă. Ea, ca o fată isteaţă îşi piţigăia vocea, vorbind destul de tare pentru ca ei s-o audă.

N-am certat-o, dar i-am aruncat o privire cu subînţeles.

- Vei fi o adevărată cocheta, Esther!

- Doar mă distrez, spuse ea. Nu-i vom revedea niciodată, aşa că nu-i nimic rău în asta, şi a fost drăguţ din partea lor că ne-a ajutat. Iţi dai seama, Belle, trebuie să fie sute de domni amabili ca aceştia din Londra, iar noi nici măcar nu avem rochii potrivite.

- Hotchkins va sosi curând.

- Da, tot nu vom avea rochii ca acelea pe care le poartă doamnele la Londra.

- O, ba da, vom avea! i-am spus plină de elan.

Decizia venise de nicăieri.

Probabil din vântul care-mi luase boneta, şi care ne-a adus în ajutor trei domni. Eram asaltată de amintirea imaginii domnului Maitland şi a ochilor săi negri, îndrăzneţi şi surâzători. Aş putea oare să mă descurc cu un astfel de bărbat? Fauna Londrei era mult mai periculoasă decât bărbaţii blânzi din Bath. Dar de acum nu le voi mai permite celor din Bow Street şi prietenilor Yoothei să-mi ajungă la inimă şi să mă necăjească; iar dacă Esther, la şaptesprezece ani, era nerăbdătoare să cunoască un bărbat elegant şi frumos, eu de ce n-aş face-o? Graham mă iubise, dar eu n-aş mai putea să schimb nimic.

- Nu cred că domnul Maitland va veni diseară, spuse Esther deodată.

- Domnul Maitland! Nu, prea cred. Mătuşa Yootha nu-l prea are la suflet.

- Cel care ţi-a înapoiat boneta mi-a amintit de el. Ai observat ce zâmbet cuceritor avea? Mi-a făcut cu ochiul, Belle. Ce trebuie să fac când un domn îmi face cu ochiul?

- O doamnă trebuie să ignore comportamentul

necivilizat, Esther.

Si nu încurajează flirtul - cel puţin până nu li s-a făcut cunoştinţă în mod formal, am adăugat cu mai multă indulgenţă.

Am izbucnit în râs în acelaşi timp. Mama era cuprinsă de acelaşi spirit copilăresc şi a râs şi ea cu noi.

- Oh, vorbim despre un orb conducând un alt orb. Tu să-i dai sfaturi lui Esther despre cum să se poarte cu un domn, Belle! E greu de spus care dintre voi este mai neexperimentată! Iar eu nu sunt cu nimic mai presus, spuse ea recunoscând. Ce se va întâmpla cu noi singure, la Londra?

Voia să spună fără tata, şi, cu toate că părea disperată, am simţit că în acel sentiment se amesteca şi o emoţie plăcută. Mama nu avea mult peste patruzeci de ani. Si mai mult de jumătate din viaţă fusese soţie de preot în provincialul întunecatul Bath. Cred că se bucura de această mică excursie la fel de mult ca Esther. Poate chiar la fel de mult ca mine.

Capitolul 5

Am făcut tot ce ne-a stat în putinţă ca să arătăm bine, dar faptul că mergeam să cinăm în ţinută de zi mi-a cam tăiat cheful de vizită. Esther ne insuflă entuziasmul care mamei şi mie ne lipsea. Flecărea ca o coţofană în timp ce alerga dintr-o cameră în alta, împrumutând panglici albastre de la mine, un mic colier de perle de la mama. Până să sosească trăsura Yoothei, noi eram toate agitate ca un coteţ de găini clocitoare.

După cum promisese, doamna Mailer ne-a făcut rost la fiecare de câte un partener, chiar şi mamei. Acest domn Stone, de care vorbim, era prieten cu Thomson "Două Picioare". Era gras şi avea şi el nasul roşu ca Thomson, dar părul lui nu era nici alb ca al lui "Două Picioare", nici de altă culoare nu era, cu excepţia unui franj gri şi moale de jur-împrejurul ţestei, ceea ce făcea din capul său o minge de biliard aşezată pe o grămadă de praf.

Din prezentările pe care mătuşa Yootha ni le-a făcut, mi-am dat seama cu teamă că urâta buturugă pe nume Duke (Duce) îmi era destinată. Era Ralph Duke, nu Ducele de "ceva". Era chiar mai scund

decât mine, iar eu nu sunt prea înaltă. După ce m-a măsurat din cap până-n picioare, faţa lui luă o expresie de peşte ţâfnos. Ceea ce-i lipsea în înălţime, se compensa prin greutate. Era cu adevărat şocant ca un bărbat în vârstă de douăzeci şi cinci de ani să fi adunat în jurul mijlocului un volum atât de dizgraţios. Faţa exceptându-i expresia nu arăta rău, deşi era mai copilăroasă decât îmi place mie: ochi albaştri, nas cârn, obraji ciudat de fini.

A deschis gura să vorbească, dar nu scosese nici un cuvânt. Ochii lui o descoperiră pe Esther. Un icnet de emoţie răzbi din gâtul său, dar până la urmă îşi regăsi vocea.

- Bună seara. Ăăă... bună ziua, ăă... bună seara domnişoară Haley, spuse el încurcat, gândindu-se când la oră, când la toaleta mea.

Am făcut o reverenţă şi am spus:

- Bună seara, domnule Duke.

- Păcat de casă. Jefuită şi răvăşită, vreau să spun. Sovăi, apoi vorbi către Esther: Da, păcat. Imi pare rău şi pentru Graham. L-am cunoscut.

Aceasta a fost prima lui propoziţie interesantă. Doream să fi continuat, dar cunoştinţa se dovedi a fi

vagă, şi făcută prin intermediul prietenului Yoothei, domnule Stone, care era unchiul lui Duke.

- Ne-am salutat de câteva ori, mă informă el. O dată pe Bond Street şi o dată în altă parte. Cred că aici.

Am conchis că Yootha se străduise mult până să ne găsească câte un partener mie şi lui Esther. Dar asta chiar nu prea mă interesa. Ochisem un domn mult mai interesant, după o arcadă, şi aşteptam ca el să ni se alăture. După profilul său puteam să-mi dau seama că era prea fin şi prea matur pentru cineva atât de tânăr şi neexperimentat ca Esther, care era sortită să aibă flirtul în sânge.

Apoi, s-a întors spre noi şi inima mea aproape că încetă să bată. Pentru o secundă, mintea mi-a jucat feste şi aveam impresia că mă uit la Graham, dar am revenit deodată cu picioarele pe pământ. Stătea la o oarecare distanţă de mine, în cadrul uşii, ca un tablou. Lumina strălucea pretutindeni în jurul său, de la candelabrele de deasupra capului şi de la lămpile din pereţi. Bărbatul avea aceeaşi înălţime şi silueta ca şi Graham, dar mă uitam insistent la capul său. Avea aceeaşi frunte înaltă şi frumoasă ca

logodnicul meu, cu părul de deasupra frunţii crescând într-un vârtej accentuat. Ochii noştri se întâlniră şi au rămas uitându-se unul la altul fără a rosti vreun cuvânt, fără să zâmbim, fără să ne mişcăm măcar. Conversaţia uşor emoţionată a celor care făceau cunoştinţă continuă, dar eu mă detaşasem de toate astea. Picioarele mele preluară controlul şi mă purtară spre apariţia din camera alăturată.

Eram conştientă că cineva din spate venea spre mine şi l-am auzit pe domnul Duke spunând:

- Eliot este cel care vă poate spune totul despre Graham. îndrăznesc să presupun că asta aţi dori.

Bineînţeles că bărbatul acela era vărul lui Graham. Eliot Sutton, dar asemănarea era destul de ciudată pentru a mă şoca. Pe măsură ce m-am apropiat de el, am putut vedea clar diferenţele. Trebuie să recunosc că Eliot era mai frumos. Trăsăturile sale erau mai bine definite, nasul mai puternic, maxilarul mai pătrat, părul lui era chiar mai frumos, cu toate că avea aceeaşi culoare castanie. Domnul Sutton nu zâmbi; expresia feţei îi

era solemnă, aşa cum situaţia o cerea.

Domnul Duke încercă să facă prezentările:

- Eliot, dumneai este domnişoara Haley - logod... doamna care era logodită... adică domnişoara Haley, dumnealui este Eliot Sutton.

- Bună seara, am spus şi i-am întins mâna în timp ce ochii mei continuau să soarbă din priviri această reîntrupare a lui Graham. El îmi strânsese călduros degetele, ceva mai mult timp decât o strângere de mână obişnuită.

- Domnişoară Haley, sunt încântat să vă cunosc. Doream să vă fac o vizită scurtă de îndată ce vă stabileaţi. Simt că vă cunosc deja, având în vedere că l-am auzit pe vărul meu vorbind atât de mult despre dumneavoastră. Sper că vom fi buni prieteni. Chiar şi vocea sa avea acelaşi timbru sincer ca al lui Graham. Apoi, îşi dădu seama că îmi mai ţinea mâna şi îi dădu repede drumul.

- Si eu sper.

Domnul Sutton mă conduse până la canapea şi am stat puţin separat de ceilalţi, cu Duke ghemuit lângă noi, ascultând. Pentru a nu-i lăsa domnului Sutton impresia că sunt puţin nebună, am încercat

să-i explic:

- îmi pare rău că m-am uitat insistent la dumneavoastră, dar există o asemănare între dumneavoastră şi Graham. M-a surprins.

- Seamănă ca două picături de apă! mormăi Duke.

- Cei care nu ne cunoşteau bine, ne încurcau adesea, a fost de acord Sutton, dar vom deveni prieteni mai buni, vă veţi da seama că nu sunt nici pe jumătate atât de bun pe cât era vărul meu.

A spus tot ce era potrivit şi plin de simţire despre Graham, şi-a exprimat condoleanţele şi apoi încheie această discuţie dureroasă cu câteva cuvinte de îmbărbătare:

- Dar viaţa merge înainte, domnişoară Haley.

- Aşa este, să ştiţi, confirmă Duke.

- Acum este timpul să vă gândiţi la viitor, continuă Sutton. Insist să consideraţi această vizită la Londra drept o vacanţă şi să profitaţi de ea, aşa cum ar vrea Graham. Intenţionez să vă conving să-mi urmaţi sfaturile. Trăsura asta o moştenesc şi o împărtăşesc cu Graham - un dictator, zâmbi el.

Nici un dictator nu avea astfel de zâmbet

încântător.

- Oh, profit de ea, cu excepţia unor mici necazuri, l-am asigurat.

- Mătuşa Yootha mi-a povestit despre dificultăţile dumneavoastră. Vă rog să apelaţi cu încredere la mine, dacă se iveşte vreo problemă care necesită ajutorul unui bărbat. îmi pare rău că dumneavoastră, doamnelor, nu aveţi nici un bărbat în casă. Dacă Maitland revine să vă necăjească, anunţaţi-mă şi voi vorbi eu cu el.

- în ceea ce priveşte această problemă, eu sunt cel care trebuie să vorbească cu Des, ne întrerupse Duke. Este un prieten de-al meu. Ii voi transmite eu. Nu-mi place că Des este atât de nemanierat.

Am fost surprinsă să aud că Duke şi Maitland sunt buni prieteni, deoarece erau două persoane atât de diferite.

- Mă îndoiesc că îl vom mai revedea vreodată, de vreme ce a fost demascat, dar zău că nu-l condamn pentru încercarea de a-şi recupera banii. Mi se pare normal.

- Felul în care a încercat nu este normal; a fost foarte bădăran, insistă domnul Sutton. De ce nu v-a

scris o scrisoare pentru a vă explica situaţia?

- M-am gândit şi eu la asta, am spus. Duke se scărpină după ureche, dar nu-i putea găsi nici o scuză plauzibilă prietenului său.

- E ciudat felul în care a încercat să-şi rezolve afacerea, dar acum ştie că banii nu se află în Elm Street. Nu cred că ne va mai deranja.

Domnul Sutton dădu din cap gânditor.

- Nu lăsaţi un început neplăcut să vă alunge din oraşul nostru. Londra nu este un loc chiar atât de rău, să ştiţi. Aţi mai avut şi alte necazuri? Bănuiesc că avocatul şi-a îndeplinit atribuţiile, nu-i aşa? V-a înapoiat trăsura lui Graham şi celelalte obiecte personale?

- Trăsura nu, deşi mi-a trimis o scrisoare spunându-mi adresa unde se află şi le-a spus celor de la grajduri să mi-o înapoieze când voi dori eu. Mă gândesc să închiriez nişte cai pe durata şederii noastre aici.

- Acesta ar fi unul din felurile în care aş putea să vă ajut! Lăsaţi-mă pe mine să închiriez o pereche de cai pentru dumneavoastră. O doamnă nu se poate duce la Tattersall's. Dacă îmi daţi scrisoarea

avocatului, aş putea lua şi trăsura. Veţi avea nevoie şi de un loc unde să ţineţi caii şi trăsura.

I-am zâmbit, fiind recunoscătoare pentru amabilitatea sa.

- Am avea nevoie de ajutor în probleme de genul acesta. Voi pune în vânzare trăsura când voi pleca.

- Graham avea o trăsură foarte elegantă. Nu veţi avea probleme în găsirea unui cumpărător, spuse domnul Sutton. Presupun că veţi dori să vindeţi şi celelalte lucruri. Vă spun eu cum facem, domnişoară Haley, de ce nu mă lăsaţi pe mine să mă ocup eu de toate acestea? Nu veţi dori să umblaţi prin cămăşile şi ghetele lui - ar fi prea dureros pentru dumneavoastră.

- Voiam să-l pun pe Hotchkins, servitorul nostru, să facă asta, dar dumneavoastră aţi şti mai bine să vă ocupaţi de lucrurile lui Graham.

Vreau să le dau pe toate în scopuri caritabile.

- Asta ar fi vrut şi Graham.

Duke se aplecă şi interveni din nou în conversaţia noastră:

- N-am auzit detalii privind vandalizarea casei dumneavoastră şi despre Des trebuind să mintă că

vrea să cumpere casa. Este în stare de orice.

- De ce nu vorbeşti cu domnişoara Esther, Duke? sugeră Sutton răbdător.

- Poftim? Credeam că tu trebuia să... Adică... Măi, să fie! E o dulceaţă mică, nu-i aşa?

- Foarte drăguţă, fu de acord domnul Sutton.

Scutură din cap şi dădu ochii peste cap uitându-se
în tavan, în timp ce Duke se ridică legănându-se şi traversând camera spre a o saluta pe Esther.

- Este într-adevăr unul dintre băieţii cei mai buni dintre cei buni, mă asigură. Este o adevărată nenorocire pentru prietenii lui, dar noi toţi îi tolerăm felul de a fi.

- Dar are caracter? Esther este o domnişoară simplă din Bath. Nu vreau să cunoască pe oricine.

- In ciuda prieteniei sale cu Maitland, Duke este un om extraordinar, mă asigură el.

- Si domnul Maitland nu este?

Domnul Sutton se gândi foarte serios la această întrebare. Era ca Graham - n-ar ponegri pe nedrept caracterul unui om. Când vorbi, cuvintele sale erau foarte temperate:

- Nu cred că este genul de om pe care Graham ar dori ca tu să-l cunoşti. Nu vreau să sugerez că este un ticălos, dar este un bărbat înstărit, pe care tinerele doamne din Bath l-ar considera greu de acceptat.

Esther îi arunca priviri pofticioase domnului Sutton şi nu întârzie să ni se alăture. Duke se ridică şi o urmă exact ca un căţeluş.

- Ţi-ai amintit s-o întrebi pe mătuşa Yootha despre cheie, Belle?

- Doamna Mailer, Esther! i-am reamintit. Nu, nu încă.

- Ce cheie? întrebă Duke.

I-am spus despre cheia din pachetul lui Graham, iar domnul Sutton merse s-o întrebe pe Yootha.

Veni la noi pentru a se uita.

- Nu, nu este de la casa mea. Graham nu avea nici un motiv să aibă o cheie, dar încearc-o oricum, dacă doreşti.

Faptul că ea spusese că Graham nu avea nici o cheie era de-ajuns pentru mine. Am fost surprinsă când domnul Sutton merse şi o încercă în broască. Ce-a vrut să spună prin acest gest? Aproape că era o sugestie că Graham ar fi avut o cheie fără să fi avut permisiunea. Esther şi Duke merseră cu el, iar eu am făcut la fel. Bineînţeles că acea cheie nu se potrivea la uşa Yoothei. Când a terminat, fără să se gândească, strecură cheia în buzunarul său.

- Voi lua eu cheia, domnule Sutton, am spus, şi am întins mâna după ea.

- Vai, iertaţi-mă! Nu mi-am dat seama, spuse el şi mi-o dădu.

Când ne-am întors în salon, mi-a explicat de ce voise să verifice cheia:

- Acum câţiva ani am avut o cheie de la casa mătuşii Yootha şi am pierdut-o. Graham ar fi putut s-o găsească. Era asemănătoare acelei chei de alamă. Obişnuiam să am grijă de casă în timp ce mătuşa mea era la Bath.

In salon, am observat cu coada ochiului că mama şi domnul Stone erau cufundaţi într-o discuţie despre Bath. Domnul Stone era un vizitator obişnuit

acolo, pentru a lua pulsul vieţii oraşului. Mama îl critică în glumă din cauza necunoaşteri catedralei.

- La viitoarea vizită, mă veţi duce, spuse el, iar ea roşi ca o şcolăriţă. Mama, imaginaţi-vă!

- Mama dumneavoastră este credincioasă, după cum văd, îi spuse Duke lui Esther.

- Toate suntem, domnule, îl informă ea. Tatăl meau a fost preot.

- Am mers o dată la biserică, spuse el solemn. Erau lumânări şi se cânta. Era extraordinar de emoţionant.

- Dar nu atât de emoţionant încât să te facă să te mai duci, nu-i aşa, Duke? îl înţepă Eliot.

- îndrăznesc să spun că mă voi duce o dată. Legat de... căsătorie, înmormântare.

Yootha ne servi o cină foarte bună, iar de-a lungul ei, conversaţia a fost foarte animată. deşi Thomson "Două Picioare" a stat lângă mine, n-a găsit nici o ocazie să aducă vorba despre cumpărarea casei, în schimb a flirtat scandalos cu mine.

- V-aţi gândit vreodată să-l înlocuiţi pe tânărul Sutton în inima dumneavoastră, domnişoară Haley? mă întrebă cu subînţeles.

M-am infiorat de prostul său gust şi i-am răspuns:

- Nu.

- O mare frumuseţe se va irosi, în acest caz, şi îmi făcu cu ochiul.

Peste masă, mă uitam la Duke privind-o pe Esther. Nu a luat nici două îmbucături, cu toate că cina era delicioasă. Dacă ar putea sări peste încă alte câteva mese, i-ar face cu siguranţă un imens bine feţei sale. Dar Esther nu l-a onorat cu nici un flirt. Era pre ocupată să-i facă ochi dulci lui Eliot şi cred că a primit şi ceva încurajări în acest sens, deşi el era atent la mine.

După cină, invitaţii mai în vârstă se retraseră într-o cameră de zi pentru un joc de cărţi, lăsând singură populaţia mai tânăra. Imi venea să râd ca la o comedie văzând-o pe Esther încercându-şi farmecele din ce în ce mai insistent pe lângă Eliot, şi pe Duke încercând să-i atragă atenţia lui Esther cu farmecul lui, încă şi mai insistent.

- Unchiul meu, Gerald este episcop, îi spuse Duke lui Esther. Poate îl va ajuta pe tatăl dumneavoastră să avanseze în ierarhia preoţească.

- Nu cred. Tatăl meu a murit, Duke.

- Vai, îmi pare rău să aud asta.

In cazul acesta, nu de un episcop are nevoie, ci de un înger. Nu am îngeri în familie, dar dumneavoastră aţi putea vorbi cu cei care conduc acolo sus, domnişoară Esther.

O privire de-a mea îi tăie cheful şi rămase frecându-şi urechea. Mai târziu începu să-i vorbească şi mai frumos, şi înainte să plecăm căzurăm de acord ca toţi domnii să ne facă o scurtă vizită a doua zi.

- Nu putem ieşi în oraş şi s-o lăsăm pe mama singură. Trebui ori să rămânem acasă, ori să ieşim toţi cinci împreună, am insistat.

Eliot mă îndatora încă o dată venind cu o soluţie inteligentă:

- Aveţi dreptate, nu putem avea încredere în aceşti doi tineri jucăuşi, spuse el, onorându-mă cu un zâmbet special. Mama dumneavoastră va merge cu ei. Iar în vârstnici ca mine şi ca dumneata, pe de altă parte, domnişoară haley, se poate avea încredere că vor vizita turnul Londrei şi Catedrala Sfântului Paul fără să cadă în păcat. Vom lua două trăsuri şi ne vom întâlni cu toţi acolo, pentru a le

vizita împreună.

- Dar dumneavoastră trebuie să le fi văzut de zeci de ori. Vă veţi plictisi, am spus eu.

- Nu le-am văzut cu dumneavoastră, zise el.

Duke se arătă foarte impresionat de acest fel curtenitor de a vorbi şi încercă să facă acelaşi lucru cu Esther.

- Nici noi nu le-am văzut împreună, domnişoară Esther, spuse el. De fapt, nu le-am văzut nici cu domnişoara Haley, deşi trebuia să le fi văzut de sute de ori împreună cu verii şi mătuşile veniţi în vizită la noi. Cupola Catedralei Sfântului Paul nu va fi diferită, iar bătrânul hipopotam de la Turn va arăta la lord Liverpool ca-ntotdeauna, dar dacă doriţi să le vedeţi, voi renunţa bucuros la după-amiaza la Jachson's Parlor, şi în schimb vă voi duce pe dumneavoastră să vedeţi vechile clădiri.

Esther găsi că această plimbare era mai interesantă decât statul în casă.

- Foarte bine, dar nu putem merge decât după-amiaza. Mi-ai promis o rochie nouă, Belle, îmi reaminti ea. Ne vom alege materialele dimineaţă.

Apoi îşi întoarse privirea plină de vrajă spre

domnul Sutton şi întrebă: Ce fel de ţinută ar fi potrivită pentru teatru, domnule Sutton? Ne gândeam să mergem să vedem comedia de la Haymarket.

Ar fi posibil să mergem neînsoţite?

Mătuşa mea vă poate sfătui mai bine în ceea ce priveşte ţinuta, îi spuse Sutton, iar în ceea ce priveşte escorta... de ce te gândeşti să mergeţi neînsoţite, când i-am dat de înţeles foarte clar surorii dumitale că voi fi dădaca sa pe durata vizitei sale?

Si eu la fel, spuse Duke repede. Vreau să spun, al dumneavoastră, domnişoară Esther. Sunt foarte fericit să vă pot fi de folos. Nu m-aş supăra să văd încă o dată comedia aceea veche, vă dau cuvântul meu. Oricum, n-am văzut-o cu dumneata. Cât despre rochie... adăugă el în timp ce o privea fix... albastră. Albastră ca cerul, ca ochii dumitaleEsther îşi aranjă buclele atrăgând atenţia asupra lor şi aşteptând comparaţia lor inevitabilă cu aurul, dar complimentul nu veni.

- Si aduceţi-vă un şal gros, spuse Duke în schimb. La Haymarket e mai frig decât la Hades.

- Sper să fie aşa! râse domnul Sutton.

Duke se încruntă şi adăugă:

- Este rece ca gheaţa. Doamna Makepiece a răcit când am dus-o acolo săptămâna trecută, şi a dat vina pe mine.

Când conversaţia se domoli, domnul Sutton a sugerat puţină muzică. Eu nu cânt prea bine, dar Esther nu cântă deloc, aşa că am rămas eu să zdrăncănesc la pian în timp ce el mă acompania cu un ton plin, baritonal, iar Duke bătea măsura cu vârful pantofilor. Am cântat "Tu Mi Chamas". Eu am ales-o deoarece era una dintre bucăţile pe care le ştiam cel mai bine. La Bath, Graham o cântase adesea pentru noi, în timp ce eu îl acompaniam la pian. Dacă aş închide ochii, aş putea fi înapoi, acolo...

Muzica îi readuse pe cei vârstnici pentru a ni se alătura. Am mai cântat câteva piese şi sosi timpul să plecăm acasă. Până la urmă, spre dezamăgirea mea, domnul Stone a fost cel care i-a convins pe toţi să fie el care să ne conducă. Dar mai era şi mâine o zi în care să mă aştept la... o mulţime de plăceri neobişnuite. Când am intrat în salon, erau destui

tăciuni pentru a aprinde focul şi pentru a încălzi lapte pentru cacao.

Am discutat despre cum am petrecut seara fiecare şi eram toate mulţumite.

- Cum ţi s-a părut domnul Stone? am întrebat-o pe mama.

- Bietul domn Stone, nu e bine deloc, spuse ea scuturând din cap şi dezvăluindu-i necazurile. Guta, ştii. Bea vin ceva mai mult decât ar trebui. Mă întreb dacă tatăl vostru s-ar supăra din cauză că am jucat cărţi pe bani. Vai, şi mi-e teamă că am pierdut aproape un şiling, Belle. Domnul Stone joacă atât de bine cărţi!

Esther şi cu mine i-am vorbit despre planul pe care-l făcuserăm pentru după-amiaza următoare şi am descoperit, spre surprinderea noastră, că mama îşi făcuse şi ea planurile ei.

- Domnul Stone mă ia la plimbare, spuse ea şi chicoti ca o şcolăriţă. Am crezut că tu vei sta aici cu Esther, Belle. Nu ştiam că domnul Sutton vă va invita în oraş.

- Domnul Stone - sugativa aia bătrână! Dacă aş fi fost în locul tău, n-aş vrea să fiu văzută cu el nici

moartă într-un şanţ. Nu-i mare lucru, Esther şi cu mine vom merge împreună cu domnul Sutton şi cu domnul Duke.

Esther era foarte încântată de acest aranjament. Eu eram mai puţin fericită, şi chiar nefericită că mama dădea astfel semne de frivolitate faţă de domnul
Stone. Eram convinsă că le va cere lui Esther şi domnului Duke s-o însoţească, dar ea nici nu aduse vorba de aşa ceva.

- Incep să cred că tu eşti cea care are nevoie de o guvernantă, mamă! am spus eu în glumă.

- La vârsta mea? Ei, Belle, doar nu crezi că e vorba de romantism! Mergem doar la o plimbare, iar Charles a menţionat faptul că ne vom opri pentru a-i face o vizită fiicei sale.

- Charles, nu-i aşa?

- M-a rugat să-i spun Charles, dar eu nu i-am cerut să-mi spună Bridget.

- Cine este acest Charles Stone, de fapt? am întrebat-o. Am auzit ecouri ale tonului sever al tatei şi mi-am dat seama că mama luase acea mină de şoricel pe care o afişase ori de câte ori tata era

nervos. Am regretat îndată că deschisesem gura şi vorbisem.

- E un domn foarte cumsecade, Belle. A fost membru al Parlamentului, reprezentând un oarecare loc din Wiltshire. Si în afară de asta, ies cu el doar la o plimbare.

- Oh, Belle, eşti la fel de rea ca tata! mă certă Esther.

- Tatăl tău n-a fost rău! spuse mama şi izbucni în lacrimi.

Aceasta a fost concluzia serii noastre în oraş. Asemenea activitate neobişnuită ne lăsase nervoase la culme. "Tiranul" se potoli şi spuse pe un ton mai calm că trebui să fim toate puţin mai circumspecte în ceea ce-i priveşte pe domnii din Londra.

- Tu nu eşti atât de circumspectă cu Eliot Sutton, îmi aminti Esther.

- Asta-i altceva. Este vărul lui Graham, m-am apărat.

Curând, ne-am dus fiecare la culcare. Amintiri ale serii îmi pluteau în gând în timp ce stăteam în pat încercând să dorm. Mă gândeam la micuţa cheie de alamă şi mă întrebam ce uşă deschidea. Mă

îngrijora, dar nu mă împiedica să mă bucur de amintirile mele. Cel mai mult mă gândeam la Eliot Sutton, care semăna atât de mult cu Graham. Era oare posibil ca el şi eu... Dar era încă prea devreme să fac speculaţii.

Capitolul 6

Tocmai terminasem micul dejun şi ne puseserăm hainele şi bonetele pentru a merge la cumpărături când se auzi ciocănind la uşa principală.

- Poate este cineva care vrea să vadă casa! am exclamat şi m-am grăbit să primesc vizitatorul.

Am rămas clipind de uimire în faţa domnului Maitland, însoţit de domnul Duke; şi ce pereche ciudată făceau; unul atât de înalt şi elegant, iar celălalt, atât de bondoc şi şifonat.

- După cum vedeţi, sunt eu din nou, domnişoară Haley, spuse domnul Duke şi intră neinvitat.

- Noi tocmai ieşeam în oraş, am obiectat.

Domnul Maitland avu destul de mult bun-simţ să rămână la uşă, dar până la urmă am dat din cap invitându-l în hol, de vreme ce domnul Duke era deja în salon, murmurându-i lui Esther nişte prostii.

- Ce zi minunată, doar că este al naibii de frig, iar cerul este mizerabil de gri, l-am auzit spunând.

- Cel puţin nu plouă, sau nu ninge, replică mama.

- Am venit într-un moment nepotrivit. Vom reveni mai târziu, spuse domnul Maitland.

Eram foarte curioasă să aflu de ce venise de fapt,

şi i-am aruncat în acest sens o privire întrebătoare.

- Trebuie să vorbesc cu dumneavoastră, a fost tot ce mi-a spus, dar pe un ton destul de imperativ.

- Si eu aş dori să vă spun câteva lucruri, am replicat repede.

îmi aruncă un zâmbet dezarmant de intim.

- Sunt convins. Cine v-ar putea condamna? Dar aş dori să-mi acordaţi o şansă să vă explic cauza comportamentului meu.

- După cum vedeţi, noi tocmai plecam. Nu le pot dezamăgi pe Esther şi pe mama.

Curând, mi-am dat seama că domnul Duke fusese adus cu un scop.

în timp ce domnul Maitland stătea în hol, Esther ieşi din salon cu boneta pe cap.

- Domnul Duke s-a oferit să ne ducă pe mine şi pe mama în Bond Street, Belle, în timp ce domnul Maitland merge cu tine ca să discutaţi despre casă. Ne vom întâlni cu toţii aici la amiază. Va trebui să ne dai bani pentru materiale.

- Minunată idee! exclamă domnul Maitland.

încercă să pretindă că ideea venise de la Duke, dar

eu ştiam a cui minte ageră era responsabilă.

- Belle, cel mai bine ar fi să-mi dai şi mie o cheie de la casă, spuse mama, cea pe care ai găsit-o în pachetul lui Graham, pentru cazul în care am ajunge noi primii acasă.

M-am dus să aduc cheia, iar ea veni după mine.

- Nu-l aduce pe Maitland în casă dacă eu n-am sosit încă, mă atenţionă mama. Ce crezi că va avea de spus în apărarea sa?

- Voi afla curând.

- Nu te deranjează să mergi cu el? mă întrebă ea cu neîncredere.

- Bineînţeles că nu. Nu este un ticălos.

Emoţia fu primul meu sentiment, emoţie şi hotărâre să-i ceară socoteală pentru ce făcuse.

Trăsura şi caii domnului Duke erau la fel de elegante ca şi cele ale domnului Maitland. Două trăsuri elegante porniră grăbite din Elm Street. în cea a domnului Maitland a fost o tăcere îndelungată până ajunserăm în Bond Street. îmi făcusem ordine în idei şi hotărâsem cât de dură ar trebui să fiu cu el. Până acum îmi exercitasem "tirania" numai asupra

unor victime neajutorate ca mama şi Esther.

înainte să apuc să vorbesc, el începu cu o scuză care mă dezarmă:

- Veţi gândi că în Londra este chiar mai rău decât v-aţi închipuit. îmi cer iertare că l-am adus pe Duke pe capul dumneavoastră, dar mă temeam că dacă aş fi venit singur, m-aţi fi dat afară. Am procedat fără judecată încercând să ascund adevărata mea intenţie. Duke mi-a spus că termenul "bădărănie" a fost menţionat seara trecută în legătură cu farsa mea. Dacă aş fi avut idee despre cât de înţelegătoare sunteţi, v-aş fi abordat cu sinceritate de la început şi v-aş fi spus care-mi erau intenţiile. O dată ce m-am complăcut într-o acţiune de o asemenea amploare, nu puteam găsi un mod onorabil de a ieşi din ea. Adevărul este că oamenii au impresia că a înşela o companie de asigurări este ca şi cum ar înşela guvernul - e dreptul lor constituţional. Dar în acest caz, eu şi partenerul meu am scos fiecare câte cinci mii de lire şi evident, a trebuit să ne străduim să ne recuperăm banii.

M-am gândit la "Două Picioare" şi la Yootha şi a trebuit să recunosc că domnul Maitland nu se

comportase atât de rău. Nu avusese nici cea mai vagă idee despre caracterul meu.

- Bineînţeles că trebuia să faceţi ceva, dar zău, domnule Maitland, să-mi daţi speranţe că doreaţi într-adevăr să-mi cumpăraţi casa!

A fost plăcut surprins de tonul blând cu care i-am reproşat.

- Lucru cel mai ciudat este că într-adevăr doresc s-o cumpăr, sau cel puţin am o mătuşă care şi-a exprimat interesul în cumpărarea ei. Dar, desigur, nu acesta este motivul pentru care l-am pus pe Grant să smulgă lemnul fals de la baza pereţilor. îmi căutam banii.

- Nu sunt acolo.

I-a luat cel care l-a omorât pe Graham, aşa cum bănuiesc şi cei din Bow Street.

- Dar de ce a fost răscolită casa după aceea? întrebă el.

- Nu ştiu. Stiu doar că banii nu se află acolo acum. Cel care a răscolit poate să-i fi găsit în cele din urmă.

Pentru o clipă mă studie cu ochii săi întunecaţi şi inteligenţi.

- Nu acelaşi lucru îl spun tăinuitorii.

- Tăinuitorii?

- Afaceriştii, oamenii care comercializează lucrurile furate din Londra. în meseria mea, trebuie să ţin legături strânse cu ei. De obicei, lucrurile furate ajung la ei şi este mai ieftin să le răscumpărăm de la ei decât să plătim întreaga poliţă de asigurare. Desigur, este de condamnat şi faptul că trebuie să le dăm bani unor hoţi, dar ce altă soluţie avem? în orice caz, printre ei circulă zvonul că banii n-au fost niciodată recuperaţi. Jay Grant, prietenul meu care ţi-a trezit suspiciuni, ţine legătura cu o persoană din grupul de tăinuitori.

- Ce ziceţi de partenerul dumneavoastră, acel domn Pelty care practic a efectuat tranzacţia? E posibil ca el să...

Domnul Maitland scutură din cap.

- Nu, este un om fără pată. Pelty aproape că este prea cinstit. Cu siguranţă este prea naiv ca să poată unelti ceva de genul ăsta. îmi pare rău că i-am spus doamnei Mailer despre tranzacţie, dar ne urmărea peste tot cu ameninţări şi ca să-i închid gura, i-a povestit planul meu. Nu vreau să vă jignesc, dar mi

s-a părut ciudat că domnul Sutton s-a implicat în această afacere. Eu nu aveam nici o legătură cu dânsul.

- Si el era prea cinstit, domnule Maitland. Orice încălcare a legii era împotriva principiilor lui. Era avocat, ştiţi, şi spera ca în cele din urmă să devină judecător. S-ar fi implicat din principiu. Să nu credeţi că s-a implicat pentru a fura, pentru că nu este aşa. Dacă gândiţi aşa ceva, înseamnă că nu-l cunoaşteţi pe logodnicul meu.

Mă privi sceptic.

- Nu l-am cunoscut, este adevărat. L-am judecat gândindu-mă la vărul său, Eliot Sutton.

Am sărit în apărarea lui Eliot:

- Doar nu sugeraţi că Eliot Sutton ar fi hoţ? am obiectat.

- Bineînţeles că nu, dar cineva trebuie să aibă îndoieli în privinţa unui domn care nu are nici un venit şi care nu munceşte, şi... care totuşi reuşeşte să trăiască destul de bine.

- Nu are nici un venit? l-am întrebat. Graham avea câteva mii pe an în afară de munca sa. Yootha era de asemenea bogată, aşa că am presupus că şi

Eliot era la fel de bogat.

- Eu doar mă iau după bârfe. Acum câţiva ani, şi-a vândut micuţa casă de la ţară pentru a-şi plăti datoriile. Probabil era destul ca să trăiască şi să-şi ţină departe creditorii până se însoară cu vreo doamnă cu zestre mare.

- Puteţi fi convins de onestitatea lui, am spus hotărâtă.

- Oricum, eu n-am nimic cu Eliot Sutton, continuă domnul Maitland pe un ton care sugera că ar schimba cu plăcere subiectul. De vreme ce m-aţi surprins cu amabilitatea dumneavoastră şi fiind o doamnă atât de cinstită şi înţelegătoare, permiteţi-mi să mai apelez la natura dumneavoastră amabilă şi să vă rog să mă ajutaţi să-mi găsesc liniştea.

- Cum aş putea eu oare să vă ajut, domnule Maitland? Dumneavoastră şi copoiul dumneavoastră aţi mers prin toată casa, căutând amănunţit.

- N-am căutat prin locurile personale ale logodnicului dumneavoastră.

- Un pachet conţinând zece mii de bancnote nu încape în buzunarul unei jachete.

- Nu chiar, dar în buzunarul unei jachete există un indiciu. Aş dori să-mi permiteţi să caut într-un astfel de loc. De exemplu, Duke mi-a povestit despre o cheie care a apărut aseară şi părea să dea multă bătaie de cap.

- Mie nu mi-a dat bătaie de cap! Era probabil pentru ceva de la birou.

- Ar fi trebuit să aibă şi o cheie de la birou, bineînţeles. Atunci era doar această cheie căreia nu-i ştiţi destinaţia?

- Nu, erau două, am recunoscut.

- Le aveţi la dumneavoastră?

- Sunt chiar aici, în geanta mea. De ce?

- Să dăm o fugă până la biroul lui, să vedem dacă se potriveşte vreo cheie. Ar trebui să returnaţi cheia biroului, celui care a închiriat locul după plecarea lui Graham.

- Nu ştiu exact unde este biroul lui.

- Era pe Jermyn Street, la vest de Haymarket. Biroul aparţine acum unui anume domn Sinclair. Am fost acolo în timp ce cercetam afacerile domnului Sutton. V-ar deranja dacă am merge acolo?

Mă deranjează într-un fel, dar rugămintea era

atât de nevinovată, încât am acceptat. însă n-am intrat şi eu. I-am dat domnului Maitalnd cheile iar eu am rămas în trăsură, uitându-mă la uşa modestă şi îngrijită din lemn de stejar, care acum purta inscripţia "Sinclair şi Humes, birou de avocatură". Graham petrecuse în spatele acelui zid cinci ani din viaţă - ce ciudat că eu nu ştiam nimic despre afacerile sale de acolo. Fragmente întregi din viaţa logodnicului meu îmi erau necunoscute. De fapt, abia îl cunoscusem. Ca pe un turist care vizita oraşul bath. într-un moment, domnul Maitland se întoarse.

- Una dintre chei deschise uşa. Sinclair n-a văzut niciodată una asemănătoare acestuia, spuse el şi îmi puse în mână singura cheie de alamă. Eram morbid fascinată de aceasta. Era mai mult decât o cheie a unei uşi; era o cheie a lui Graham, a acelei părţi din el pe care n-o cunoşteam.

Trăsura se întoarse spre vest, spre partea mai elegantă a oraşului, iar noi am stat câteva momente gândindu-ne în linişte.

- Nu mi-aţi răspuns, domnişoară Haley, zise el ceva mai târziu. îmi veţi permite să arunc o privire prin lucrurile personale şi prin documentele

domnului Sutton? Acolo ar putea exista un indiciu cu privire la uşa pe care o descuia această cheie şi, mai important pentru mine, un indiciu care să mă ducă la locul unde ar putea fi banii.

- Da, aveţi dreptul să le vedeţi.

- Putem merge acum? întrebă el nerăbdător.

- Mă tem că nu. Mama este în oraş, iar în această după-amiază ieşim cu toţii în oraş. Mâine cel mai devreme…

- Sunteţi ocupată diseară? mă întrebă.

- Nu, nu putem ieşi până nu ne cumpărăm nişte rochii. Puteţi veni diseară devreme, dacă doriţi.

Zâmbetul său era aprobator, mai mult decât atât. Era un compliment.

- Sunteţi foarte amabilă. Vreau să vă gândiţi cum aş putea să vă răsplătesc. M-am oferit deja să vă duc cu trăsura. Acum vreau să v-o ofer într-un fel care va elimina şovăiala dumneavoastră. Acest om cu caracter mizerabil care v-a tot agasat - eu însumi - nu vine neapărat cu trăsura cu cai, ştiţi. Daţi-mi voie să v-o pun la dispoziţie, împreună cu vizitiu, pe durata şederii dumneavoastră la Londra.

Eram măgulită de atenţia de care dădea dovadă.

- Nu putem să vă privăm de trăsura dumneavoastră pentru o săptămână, domnule Maitland.

- Da, bineînţeles că aţi putea. Fiţi rea, domnişoară Haley. Aţi văzut cum v-a fost răsplătită politeţea: prin alte abuzuri asupra răbdării dumneavoastră. Trebuie să învăţaţi să cereţi răsplată pentru cooperarea dumneavoastră.

- Nu, zău, dumneavoastră sunteţi atât de ocupat. Ceva în ochii lui zâmbitori m-a împins să-l mai fierb puţin: Aţi întârzia la fixarea zilei la Tatt's şi la dineul de la lady Higgins, dacă v-aş lua trăsura.

- Deloc. Am fixat deja data la Tatt's, iar la petrecerea lui lady Higgins voi merge împreună cu Duke, cu trăsura lui. Păcat că nu v-aţi luat rochiile, deoarece aţi putea veni toate cu Duke şi cu mine.

M-a străpuns ca un cuţit gândul că fuseserăm atât de neroade încât să venim la Londra fără haine adecvate. Cât de grozav ar fi fost să luăm parte la o petrecere mondenă, dar nu se putea.

- Lady Higgins ar fi încântată să aibă pe cap trei provinciale din Bath, fără îndoială, dar mă tem că trebuie să refuzăm.

- Stiu că trebuie, de data asta, dar vă avertizez de pe acum că sora mea este o mare petrecăreaţă. Va da mai multe petreceri cât sunteţi dumneavoastră aici, iar data viitoare nu veţi mai avea această scuză a rochiilor. Ochii lui începură să-mi privească rochia, ceea ce m-a făcut să-mi dau seama cât de veche şi demodată era. Veţi avea totuşi această scuză, dacă nu vă veţi alege materialul spuse el. Sora şi mama dumneavoastră vă vor certa. Să ne oprim acum şi să vă alegeţi ceva?

Mă simţeam nesigură la gândul să fac cumpărături cu un bărbat străin.

- Nu este nevoie.

- Sunt un faimos judecător a toaletelor dumnelor, domnişoară Haley. Liz - adică sora mea - mă plictiseşte întotdeauna cu cele mai noi creaţii. Aş putea să vă spun numele celor mai renumite saloane de coafură şi, case de modă.

într-o secundă veţi fi cea mai frumoasă.

- Nu zău! am protestat slab.

Nu ştiu de ce m-am obosit să protestez. Era o forţă irezistibilă în domnul Maitland, care nu accepta un refuz drept răspuns.

- Dacă doriţi... Doar nu ne vom plimba pe Bond Street să vedeţi dacă nu vă găsiţi familia, spuse el.

Coborârăm din trăsură când am ajuns în zona magazinelor şi ne-am plimbat de-a lungul străzii aglomerate. Domnul Maitland era atât de sigur pe el, încât nu s-a jenat având la braţ o doamnă îmbrăcată demodat şi privea cu nepăsare la trafic şi la vitrinele magazinelor, ca un client obişnuit. Cunoştea o grămadă de oameni, şi-i saluta înclinându-se uşor sau dând din cap.

Când am trecut prin faţa unui magazin cu textile, spuse:

- De aici îşi cumpără Liz materialele pentru rochii. Poate o vom întâlni pe mama dumneavoastră aici.

După ce spuse acestea, îmi ţinu uşa deschisă pentru ca eu să intru. Ştiam foarte bine că n-o voi găsi pe mama într-un loc atât de elegant. S-ar simţi şi mai nelalocul ei decât mă simţeam eu. Dar timiditatea îmi scăzu când am ajuns în faţa unor rafturi pline cu mătase, bumbac indian şi catifele.

- La ce culoare v-aţi gândit, domnişoară Haley? Ochii lui îşi mutară privirea de la păr la ochi, îmi

studiară faţa, apoi coborârâ spre rochia albastră pe care o purtam. Ce vi s-ar potrivi cu părul acesta şaten moale, puţin atins de aur, şi cu ochi de topaz? Având în vedere că vine iarna, veţi dori o nuanţă intensă. Verdele smaraldului vi s-ar potrivi, sau bronzul. O mătase ca bronzul... Aceea este foarte frumoasă, spuse el arătând spre un raft.

La cât de plin era magazinul, aveam speranţa că vom ieşi fără să fiu servită, dar se pare că un zânzător îl cunoştea pe domnul Maitland şi veni grăbit spre noi.

- Doamna ar dori să vadă materialul acela, al treilea de sus, spuse domnul Maitland.

Stăteam, roşie la faţă ca o mireasă, în timp ce vânzătoarea se urcă pe un scaun şi coborî materialul. Domnul Maitland, care părea că oriunde se simte ca acasă, se duse în spatele tejghelei şi i-l luă din mână,

- Dacă tot sunteţi acolo sus, aţi putea să-l aducewţi şi pe cel verde-deschis? mai ceru el.

înainte să-mi dau seama ce se întâmplă, el îmi dădu jos pălăria şi îmi puse pe umeri o bucată din mătasea aceea verde. Ştiam că următorul pas era să

mă conducă spre oglindă, să mă văd, iar de asta îmi era mai teamă decât de o vizită la dentist. N-am purtat niciodată asemenea culori. Smaraldul mi-ar scoate în evidenţă tenul palid, dar nu puteam scăpa de mersul la oglindă. Ieşirea în oraş, sau poate disconfotrul cumpărăturilor în compania unui cunoscător mi-au adus în obraji o culoare cu care nu eram obişnuită, iar ochii îmi scânteiau. Aproape că aş fi putut purta culoarea. M-am uitat la reflexia din oglindă a domnului Maitland, deoarece a stat lângă mine tot timpul. Am văzut nehotărârea din ochii lui.

- Doriţi să încercaţi bronzul? sugeră el.

Vânzătorul se grăbi să vină, luă verdele şi îmi puse
bronzul la piept. Era o mătase care lucea în lumina soarelui, făcându-mă să mă simt de parcă străluceam şi eu. Eram aproape frumoasă, iar când i-am aruncat o privire nesigură în oglindă domnului Maitland, i-am văzut buzele făcând un semn aprobator.

- Cea mai frumoasă! zâmbi el.
- Da, aceasta este potrivită, am spus cât de calm

am putut şi am luat materialul de pe mine. Femeia care stătea acum în faţa oglinzii în haina albastră, simplă, din lână, era parcă altă persoană. Era doar domnişoara Haley din Bath, nu cealaltă femeie, de aur.

- Ce doriţi la ea? întrebă domnul Maitland. Nişte dantelă aurie, sau nişte panglici?

Le-am ales pe amândouă: o lungime de dantelă pentru înfrumuseţarea decolteului şi nişte panglici înguste din catifea maro-închis, pentru păr. Cheltuirea banilor în acest uriaş magazin, printre celelalte doamne elegante, mi-a dat un aer de indiferenţă. Nota a fost exorbitantă, dar în loc să mă neliniştească, m-a făcut să mă simt bine. Pentru prima dată mi s-au potrivit iresponsabilitatea şi nechibzuinţa. M-am simţit altă femeie în timp ce mergeam pe stradă, căutându-le pe mama şi Esther.

Nu le-am găsit, iar după câteva clădiri, ne-am urcat în trăsură şi ne-am dus să ne plimbăm prin Hyde Park.

- Va fi mai multă agitaţie după amiază, spuse domnul Maitland, dar deja era mai multă agitaţie decât în Sala Pompelor de acasă, care dimineaţa

este cel mai animat colţ din Bath. Când veţi avea trăsura ar trebui să veniţi aici pe la ora patru să vedeţi cum se amuză lumea, dacă vă interesează asemenea lucruri.

- Bineînţeles că ne interesează! am răspuns în glumă. Putem face lucruri folositoare şi acasă. Cât stăm în Londra avem de gând să ne cufundăm în petreceri, plimbări şi teatre.

întinse repede mâna şi îmi prinse degetele.

- Ascultaţi asta, domnişoară Haley.

Am ascultat dar n-am auzit decât sunetul roţilor şi al copitelor cailor.

- Ce vreţi să spuneţi?

- Sunetul acela ca un suspin...

- Crapă trăsura?

- Nu, e un suspin de uşurare. Trăsura mea se teme că va face turul tuturor bisericilor şi bibliotecilor.

Am râs şi mi-am tras degetele, eliberându-le.

- Cât de absurd sunteţi! Şi v-am mai spus, nu aveam de gând să luăm trăsura dumneavoastră.

- Trebuie.

- De ce trebuie?

îşi lăsă capul puţin într-o parte şi se gândi.

- Pentru că vreau s-o luaţi, domnişoară Haley.

Cum altfel aş putea să încep să mă tutuiesc cu dumneavoastră? Trebuie să recunoaşteţi că ar suna ciudat dacă le-aţi spune prietenilor dumneavoastră: "Am împrumutat trăsura domnului Maitland". S-ar gândi că acceptaţi favoruri de la un bărbat pe care abi l-aţi cunoscut. Nu, trebuie să puteţi spune: "Des Maitland a fost amabil şi ne-a pus la dispoziţie trăsura şi caii săi". Eu cel puţin ştiu că m-aş simţi mai bine spunând: "Belle Haley foloseşte trăsura mea", decât "domnişoara Haley".

- Aveţi un fel interesant de a privi lucrurile, domnule Maitland.

- Bine, deci aşa rămâne, Belle. Si cum ai fost la fel de înţelegătoare ca de obicei, te voi lăsa curând să te duci acasă, pentru că ştiu că asta aşteptai de când am ieşit din magazin.

- Vai! S-a văzut jena pe faţa mea, nu-i aşa? Recunosc că nu m-am simţit în largul meu acolo.

- Jenă? Nu, nu asta. Arătai derutată, dar plină de încântare şi lacomă ca o fetiţă într-un magazin de dulciuri. Voiam doar să spun că atunci când Liz îşi

cumpără un material nou, abia aşteaptă să ajungă acasă pentru a începe să se înfăşoare în el, gândindu-ne dacă n-ar fi trebuit să aleagă o altă nuanţă de imprimeu. A! Şi apoi, mult aşteptată bucurie de a alege modelul! Tu ai vreo revistă cu modelele? Sunt familiarizat cu toate secretele doamnelor, ştii?

- îmi furaţi gândurile, domnule!

- Eşti sigură că nu ai nici o obiecţie faţă de această hoţie măruntă? Poţi să omiţi cuvântul "măruntă".

- Moda nu este o treabă măruntă, iar Esther va aduce acasă o revistă de modă.

- Da, dar Esther va alege ce-i place lui Esther. Cred că domnişoara Haley ar prefera ceva serios. Cel puţin ştiu că domnul Maitland asta ar alege.

- Domnişoara Haley este puţin trecută de maturitate luând în considerare arborele său genealogic, ceea ce ar cere eforturi mai mari în ceea ce priveşte alura, vreţi să spuneţi?

- Trecută de maturitate? întrebă el şi începu să râdă. Apele sulfuroase te-au menţinut neobişnuit de

bine, doamnă. Nu văd nici urmă de "laba gâştii" încă şi nici vreun rid pe frunte. îţi voi trimite nişte reviste de-ale lui Liz.

Acest compliment era încurajator, şi eram de asemenea fericită să-l aud vorbind frumos despre sora lui. Un bărbat care se înţelege bine cu familia sa, nu poate fi atât de rău.

- Cred că eşti foarte apropiat de sora ta.

- Mă tolerează pentru că sunt celibatar şi sunt bun la făcut comisioane şi să ocup un scaun liber la dineuri. Apoi, bineînţeles, prima îndeletnicire a unei surori măritate este întotdeauna aceea de a-şi vedea fratele celibatar încătuşat; iar eu iau acest lucru drept un semn că are o căsnicie fericită. Nu eram sigur că a făcut o alegere înţeleaptă.

- De ce? Este ceva în neregulă cu soţul ei?

- Da, într-adevăr, este. Are ghinionul de a fi perfect. Cred că ar fi greu să trăieşti cu perfecţiunea, nu crezi?

- Nu, cred că ar fi... perfect! Am simţit acea durere familiară şi veche care mă rodea când a murit Graham.

- Aşa spune Liz. Bărbaţii trebuie să fie diferiţi de

femei. Soţul ei este perfect fericit trăind cu o gâscă creaţă.

Era o ieşire neobişnuită.

Nu-mi plăcuse ideea de a petrece o dimineaţă întreagă singură cu domnul Maitland, dar era atât de uşor să te înţelegi cu el, încât am simţit că-l cunoşteam de ani de zile. Avea o calitate valoroasă, înţelegându-se la fel de bine şi cu vânzătorii, şi cu răufăcătorii, şi cu doamnele de toate vârstele.

Am coborât din trăsură în parc ca să ne plimbăm. Un vânt rece adia printre frunzele copacilor, dar era vine că ne-am dat jos pentru a ne dezmorţi picioarele. Domnul Maitland spuse că trebuia s-o hrănească pe lady Gray, ceea ce mă cam nedumeri.

- Se supără pe mine dacă nu-i aduc mâncare în fiecare dimineaţă, explică el.

- E o cerşetoare? am întrebat.

- Cea mai nereuşită cerşetoare din oraş. îţi voi face cunoştinţă cu ea.

Nu eram sigură că voiam să adaug o cerşetoare pe lista cunoştinţelor mele. Domnul Maitland îmi făcuse deja cunoştinţă cu un hoţ.

Avea o pungă de nuci în buzunar şi începu a se

uita prin copaci. La scurt timp, o veveriţă mare, gri, veni şi luă nucile din mâna lui şi i-am fost prezentată lui lady Gray. Alte veveriţe erau buruoase să culeagă nucile pe care el le arunca în iarbă. Părea mai tânăr şi mai puţin sofisticat când făcea asta. De fapt, arăta ca un băiat.

O gaiţă albastră îndrăzneaţă, făcea un zgomot asurzitor deasupra capetelor noastre, în vârful unui copac. Era furioasă că fusese exclusă de la masă. Când una dintre nuci a fost aruncată la câţiva metri în spatele celorlalte, gaiţa albastră plană şi o înfăşcă.

- O, Des, priveşte! am râs. Acum doamna Gaiţă a venit la petrecerea noastră.

- Foarte rău pentru ea. Nu am milă faţă de doamnele îndărătnice, spuse el mototolind punga goală. Când veni lângă mine, avea un zâmbet triumfal. Dar mă bucur că a venit, chiar dacă n-a fost invitată - a convins o altă doamnă îndărătnică să-mi spună Des, zise el şi îmi puse mâna pe fraţul său pentru a ne întoarce la trăsură.

Când am ajuns în Elm Street am fost uimită să

aflu că era ora douăsprezece şi jumătate. Domnul Maitland n-a mai intrat, dar mi-a adus pachetele până la uşă şi am fixat ora la care să se întoarcă în acea seară. Mama şi Esther făcuseră deja sandvişurile şi s-au grăbit să mă certe pentru întoarcerea mea târzie.

- Ne temeam că domnul Maitland ţi-a făcut ceva, mă certă mama.

- O, dar mi-a făcut, mamă. M-a dus să cunosc o cerşetoare din parc, am râs şi i-am spus povestea.

- Data viitoare voi merge cu tine şi cu domnul Maitland, spuse Esther. Domnul Duke este groaznic de plictisitor. N-a vorbit decât despre predici şi biserici.

- Pare un tânăr bine educat, spuse mama aprobator.

- Ce ţi-ai cumpărat? întrebă Esther.

Ne-am uitat fiecare la ce şi-a cumpărat. Domnul Duke le dusese pe doamne la Panthenon Bazzar. Mama se gândi că lucrurile de acolo nu erau chiar atât de bune ca ale mele. Nu i-am spus preţul şocant al "mărfii" mele de calitate superioară, dar nu mi-a părut rău că n-am făcut-o.

După-amiază, ceilalţi vizitatori au venit să ne scoată în oraş. Era atât de ciudat s-o văd pe mama ieşind pe uşă la braţul altui bărbat, altul decât tata. Sentimentul de schimbare, de ciudat, a fost diminuat de Eliot. M-am simţit ca acasă, periculos de acasă, atât de mult mi se părea că eram cu Graham. Am mers să vedem
Catedrala Sfântului Paul şi Whitehall, şi Palatul şi Parcul Sfântului James. Domnul Duke ne-a amuzat cu flecăreala sa prostească.

în incinta Catedralei Sfântul Paul, stătu la intrare ţinând-o pe Esther de braţ.

- Ei, asta numesc eu biserică! exclamă el.

Ceva mai devreme, la Palatul Sfântului James, declarase că acela este ceea ce numeşte el palat cu adevărat, iar Parcul Sfântului James ceea ce numeşte el parc cu adevărat.

Am avut o după-amiază încântătoare, iar când ajunserăm în Elm Street, mama şi domnul Stone tocmai soseau şi ei, aşa că am rămas câteva momente să mai vorbim.

- Cum se simte sora dumneavoastră, domnule

Stone? am întrebat.

- N-am fost la ea, recunoscu mama. în schimb, am fost la o galerie de artă. Vai, ce picturi! De-ajuns să facă o doamnă să roşească.

I-am aruncat domnului Stone o privire tăioasă, iar el încercă să se scuze.

- Ne relaxăm şi noi un pic.

- Când aţi dori să vin să iau lucrurile lui Graham? întrebă Eliot înainte de a pleca. Sau să le iau chiar acum, dacă tot sunt aici?

Respectasem programul de acasă, şi ştiam că mama dorea să ia cina imediat.

- Poţi veni mâine dimineaţă? i-am sugerat.

- Dacă tot nu intenţionaţi să ieşiţi în oraş, de ce să nu vin astă-seară? insistă el.

- Am fost în oraş astăzi toată ziua. Cred că mama e obosită.

Nu aveam nici un motiv să ţin secretă vizita domnului Maitland, dar nu i-am spus. S-ar supăra. Nu, acesta era Graham! Ce ciudat. în timpul după-amiezii, mintea mea fusese ocupată schimbându-l pe Eliot cu vărul său. Graham s-ar fi supărat, dar Graham ar fi avut motive, deoarece eu fusesem

logodnica lui.

- Voi veni mâine la ora zece, atunci, dacă vă convine, spuse el foarte înţelegător.

- Ar fi perfect.

După ce el şi domnul Duke plecară, i-am spus mamei că domnul Maitland va veni în această seară.

- De ce? întrebă ea uimită.

I-am explicat că dorea să caute indicii, cu scopul de a-şi găsi banii, iar ea acceptă. Esther, fata şireată care ştie să obţină ceea ce vrea, îmi aruncă o privire înţeleaptă cu coada ochiului, dar nu spuse nimic. Cu toate acestea, la cină îşi puse panglicile cele noi, şi împrumută din nou perlele.

Capitolul 1

Când domnul Maitland ajunse la uşă în seara aceea, am avut două surprize. Prima a fost ţinuta lui de seară, deoarece se ducea la petrecerea surorii sale. Părea un străin în haina aceea neagră şi cu o lavalieră de in. A doua surpriză a fost aceea că veni încărcat ca un valet, aducând flori pentru mama, o cutie de bomboane pentru Esther şi o cutie de alune sărate pentru mine.

- Doamne, domnule Maitland, nu trebuia să faceţi asta! exclamă mama, dar era încântată de atenţia lui. Fugi imediat să-şi pună florile în apă.

Esther îşi luă bomboanele şi spuse:

- Acesta este un compliment neaşteptat, domnule. Doriţi să sugeraţi că nu sunt destul de dulce?

- Bineînţeles că nu. Făceam referire la clişeul "dulciuri pentru cea dulce".

I-am mulţumit şi eu văzând eticheta.

- Sunt onorată, domnule Maitland. Acum că vă înţeleg motivaţia, nu trebuie să vă întreb dac sunt destul de sărată. Am onoarea de a fi comparată cu delicata lady Gray, nu-i aşa?

- Trebuie să ştiţi, Belle, că le-ai înlocuit pe

doamnele Gray şi Jay în stima mea.

L-am privit încurcată pentru că mi se adresase pe numele mic, dar numai Esther era de faţă, iar el îmi ignoră privirea. înainte să trecem la treabă, stăturăm câteva minute în salon. Mama se întoarse cu florile puse într-o vază şi ne servi cu ceai.

- Domnul Maitland se duce la o petrecere, mamă, i-am explicat. Sunt sigură că va dori să plece repede, aşa că ar vrea să treacă la treabă.

Se uită la mine şi spuse glumind:

- Nu scapi aşa de uşor de o lipitoare, milady. Trebuie să vă străduiţi mai mult. Accept amabila dumneavoastră invitaţie la ceai, doamnă, spuse el uitându-se la mama, dar cred că fiica dumneavoastră doreşte mai întâi munca. De unde sugeraţi să începem?

- Graham îşi folosea dormitorul pe post de birou aşa că de acolo ar fi cel mai bine, am propus.

Esther, nerăbdătoare să fie şi ea băgată în seamă, îl întrebă pe domnul Maitland:

- Ce credeţi că veţi găsi?

- Probabil nimic, dar aş vrea să mă uit, poate totuşi voi reuşi să aflu ceva.

Esther veni cu noi sus şi stătu pe pat mâncându-şi bomboanele, în timp ce domnul Maitland scormonea prin sertarele biroului, iar eu controlam buzunarele de la haină. L-am observat ridicând teancul meu de scrisori adresate lui Graham. Se uită la panglica albastră de satin, se uită la mine şi le puse în sertar. M-am dus la noptieră şi am deschis sertăraşul. Acolo se aflau o cutie de medicamente pentru dureri de cap,
o carte cu eseuri şi o mică agendă.

Am deschis repede agenda şi m-am uitat la ultima pagină scrisă, unde cele mai multe însemnări erau legate de cumpărarea şi mobilarea casei. Graham ţinea cu precizie contabilitatea. Erau înscrise câteva obiecte: canapelele şi mesele, draperiile şi argintăria, dar acestea nu i-ar fi de nici un folos lui Desmond. Am răsfoit înapoi spre notările mai vechi, citind cu atenţie conturile şi căutând orice ciudăţenie. în luna ianuarie a anului în care a murit, scosese de la bancă două sute de lire, însemnate cu K.N. Uitându-mă în continuare la şirul lunilor, am văzut notate retrageri regulate ale unor sume mai mici: zece lire, cinci lire, douăzeci de lire, iar în

august, încă douăzeci de lire, toate însemnate cu K.N. Am mers cu gândul înapoi, încercând să-mi amintesc ce făcea Graham în acea perioadă.

în ianuarie a fost prima dată când ieşeam cu Graham, la Assembly Rooms în Bath. Inelul meu aparţinuse mamei lui, deci nici măcar acesta nu fusese o cheltuoală.

Am închis agenda şi l-am privit cu atenţie pe Desmond, peste umăr. îşi ridică privirea spre mine şi observă aerul meu gânditor.

- Aţi găsit ceva? întrebă el şi veni spre mine.

- Nimic interesant. E personal.

întinse mâna spre agendă. Esther se uita la noi şi decât să facă o scenă în faţa ei, l-am lăsat s-o ia. O studie dând înapoi câteva pagini. Mi-am dat seama când am descoperit literele K.N. Nu mai răsfoi, încruntându-se confuz. Nu mi-a cerut să păstreze agenda, ci o puse la loc în sertar şi spuse:

- Asta e muncă seacă. Crezi că putem să bem un pahar de vin?

Esther se plictisea, aşa că sări repede să ni le pregătească. Desmond aşteptă până ea ajunse prea departe pentru a nu ne mai auzi, apoi întrebă:

- Recunoşti aceste iniţiale, K.N.

- Nu. Crezi că se referă la vreo persoană?

- Presupun că da. Aceste iniţiale nu sunt nişte abrevieri cunoscute.

- Poate că Graham întreţinea vreo rudă nevoiaşă. îi voi întreba pe doamna Mailer şi pe Eliot Sutton. Oricum, nu are nici o legătură cu banii dumitale. Ultimul K.N. a fost notat în luna august, cu luni de zile înainte să fi fost ucis.

- Am remarcat. Se uită în jur şi observă o grămadă de haine ale lui Graham pe pat. Ce este aceea?

I-am răspuns încet, în timp ce ochii mei erau aţintiţi asupra nefericitei grămezi. Mâinile lui le prinseră pe ale mele într-o strânsoare caldă.

Vocea lui era joasă, compătimitoare.

- Ce treabă tristă pentru tine, biata Belle. Nu este deloc cum ţi-ai imaginat tu că va fi prima ta excursie la Londra. Te-ai uitat în acel pachet?

- Nu încă. N-am putut... Vocea mi se sparse, dar am alungat lacrimile fierbinţi care-mi apăruseră în ochi. Degetele lui le frecau pe ale mele atât de tare încât devenise dureros. Mi-am revenit şi m-am uitat

la pachet. Mai devreme sau mai târziu trebuie s-o fac şi pe asta. Dacă există ceva care ţi-ar putea fi de folos, acolo ar trebuie să fie, nu-i aşa? Acestea sunt lucrurile pe care le-a purtat în noaptea aceea.

Desmond ridică jacheta şi o scutură înainte de a se uita prin buzunare.

- Ceasul şi alte bijuterii erau într-un pachet separat împreună cu cheile lui, i-am spus. Cei din Bow Street trebuie să le fi golit.

- Cred că da. Poate în vestă...

începu să scotocească repede prin ea. Acolo era un singur obiect: o mică agendă cu adrese. O văzusem des, deoarece Graham o avea la el tot timpul. desmond se uită prin ea, şi cu un deget urmărea fiecare coloană.

Arătătorul său se opri şi îmi aruncă o privire rapidă şi îngrijorată.

- Ce este? am întrebat şi m-am apropiat de el uitându-mă peste umărul lui. Am citit: K. Norman, Aleea Fleury, numărul 7, apartamentul 2B. Asta trebuie să însemne K.N.! Unde este Aleea Fleury?

- Este o străduţă scurtă, lângă Long Acre, chiar la vest de Intrarea Sfântului Martin, răspunse el. Nu

este un cartier select.

- Long Acre?

- Da, pe aproape, spuse el şi se uită gânditor la mine.

- Acolo a fost predat colierul, unde Graham l-a lovit pe acel bărbat şi a luat banii. Desmond, crezi că Graham ar fi putut să lase acolo punga cu bani? Vreau să spun că era foarte aproape, şi de vreme ce ştia că cineva îl urmărea... O, trebuie să mergem să ne întâlnim cu K.Norman.

- Eu mă voi duce. Aceea nu este o zonă unde să meargă o femeie.

- Prostii! Ce-mi pasă mie? Vin cu tine.

- îţi admir entuziasmul, dar stai şi gândeşte-te o clipă. Dacă acest K.Norman are banii de doi ani şi nu i s-a părut normal să-i înapoieze, ei bine, asta ar trebui să-ţi spună ceva despre caracterul lui. N-aş putea să te iau acolo. Ar fi inacceptabil.

- Dacă totuşi K.Norman era vreun prieten sau pensionar de-al lui Graham, atunci nu era un criminal. Am dreptul să merg. Asta mă implică şi pe mine. Ai adus deja un hoţ obişnuit în casa mea, aşa că nu te mai preface că-ţi pasă.

Zâmbi resemnat.

- Nu mă vei ierta pentru că ţi-am făcut cunoştinţă cu Grant, nu-i aşa Belle? Bine, te voi lua, dar nu pentru că vreau. Oricine sau orice s-ar dovedi a fi K. Norman, dacă ceva iese rost, este vina ta.

Am auzit paşii lui Esther pe scări. Apoi, după ce veni şi ea, amândoi am decis că nu mai era nimic de făcut sus şi am coborât pentru a-i ţine companie mamei.

I-am împărtăşit şi ei mica noastră descoperire.

- K. Norman, spuse ea, şi ochelarii ei licăriră în lumina lămpii. Pe mama lui Graham o chema Leader înainte de a se căsători, aşa că nu poate fi o rubedenie de-a ei. A avut un văr, Kenneth, dar numele său de familie era Sutton. K. Norman. Nu-mi spune nimic.

Mă simţeam frustrată că ştiam atât de puţine de viaţa lui Graham.

- Probabil că este vreun client, am spus.

- în acest caz, K. Norman l-ar fi plătit pe domnul Sutton şi nu invers, sublinie Desmond.

Curând epuizasem acest subiect şi am vorbit de

altele.

- V-aţi instalat confortabil, doamnelor? întrebă el.

- Dacă vă uitaţi atent în această seară, nu veţi mai vedea firimituri pe covor, i-am spus. Mama a învăţat să folosească maşina de gătit. Toarnă gaz asupra hârtiilor şi a lemnelor.

- Gaz? Dar este periculos, doamnă! Veţi provoca un incendiu în horn. Cât de mult veţi mai sta fără servitori? Vă întreb că eu aş putea să mă lipsesc de unul până vin ai dumneavoastră. Nu-mi place să vă ştiu aici neprotejate.

- Pentru noi este bine, l-am asigurat. Ne învaţă să fim independente. De fapt, mă gândesc serios să instalez chiar eu un inel pentru ciocănit la uşă. Am descoperit o cutie cu unelte în bucătărie.

- Lăsaţi-mă pe mine să fac asta, se oferi Desmond.

Mama a fost de-a dreptul şocată şi a protestat, dar până să numeri până la trei, el luase şurubelniţa şi ataşase la uşă ghinda noastră de alamă, dar puţin strâmbă.

- Mai există vreo treabă ciudată pe care aş putea

s-o fac cât timp stau aici?

- Vai, Doamne, nu, cât de drăguţ din partea dumneavoastră, spuse mama. începuse să fie destul de relaxată în prezenţa lui.

I-am reamintit că va întârzia la petrecerea surorii lui.

- Bine, spuse el. De fapt, aceasta este o petrecere legată de afaceri, pentru asociaţii soţului ei şi a familiilor acestora. Cei mai mulţi dintre aceşti asociaţi au fiice - mironosiţe toate. De ce să-mi petrec întreaga seară cu mironosiţele, când aş putea fi cu cele trei superbe nou-venite în oraş? Nou-venitele au un aer aparte. Nu mai puţin de trei domni m-au întrebat cum te cheamă, Belle, după ce ne-au văzut azi-dimineaţă plimbându-ne mândri pe Bond Street. Le-am spus că nu-l ştiu, adăugă el. Nu voiam să te expun vizitelor ducilor şi baronilor.

- Desmond! ţipă Esther. Aş da orice să cunosc un duce!

- Ai cunoscut deja unul, fetiţo. Domnul Duke vorbeşte numai despre ochii tăi albaştri şi părul tău de aur.

- Adică, un duce adevărat, se bosumflă Esther.

Mama scoase un sunet dezaprobator, dar blând.

Desmond îşi îndreptă umerii şi spuse:

- Duke este la fel de real ca şi ceilalţi. Nu-l poţi face să dispară. L-ai prins, fetiţo, şi să nu crezi că nu vei fi invidiată de câteva duzini de doamne mult mai în vârstă, care au pus ochii pe el. Poate că domnul Duke nu este cel mai frumos bărbat din Londra, dar este foarte cunoscut şi este de asemenea un tip foarte cumsecade.

- Doamne fereşte, ce treabă ai avea cu un duce, Esther? întrebă mama. Nici măcar n-ai şti cum să i te adresezi.

- Nu aveam de gând să-i scriu o scrisoare! spuse ea.

- Si nici să-i vorbeşti, după câte se vede, am adăugat eu.

Era trecut de ora zece când Desmond se ridică să plece în cele din urmă.

- Chiar şi o lipitoare trebuie să plece odată.

Mâine dimineaţă îmi voi trimite vizitiul la ordinele dumneavoastră, spuse el.

- Nu începe iar! Ţi-am spus că nu-ţi vom lua trăsura!

- Iar eu v-am spus că o veţi avea, fie că vreţi, fie că nu. Belle, nu este singura binecuvântată cu încăpăţânare.

în dimineaţa următoare, trăsura era în faţa uşii la ora nouă fix. Am dat liber vizitiului şi eram hotărâtă să-l las pe Eliot să închirieze o pereche de cai şi să aducă de la grajd, cât mai curând, trăsura lui Graham.

Eliot sosi la ora zece, după cum hotărâsem. Mama veni cu noi în dormitor când l-am luat pe Eliot sus pentru a împacheta lucrurile lui Graham. El adusese un cufăr pe care el şi vizitiul l-au urcat pe scări. mama şi cu mine împătuream hainele, iar Eliot le aranja în cufăr.

- Aceasta este o treabă dificilă, spuse el trecând cu degetele peste jacheta albastră de stofă, din Bath. Eram cu Graham când a fost convins de Waston să ia această jachetă. Ne-am certat din cauza nasturilor. Si acum cred că sunt prea mari, chiar dacă lui Waston i-au plăcut.

- Ce vei face cu aceste lucruri? întrebă mama. Vreau să spun că nu pot oferi unor domni nişte haine uzate şi în acelaşi timp sunt prea moderne pentru un

azil de săraci.

- Ştiu o casă de preoţi pensionaţi. Sunt întotdeauna bucuroşi să accepte astfel de donaţii, răspunse Eliot. Mamei îi surâse ideea ca preoţii, favoriţii ei, să primească hainele. Treaba nu dură mult. Pantofii împachetaţi în hârtie erau ultimii de pus în cufăr.

înainte să închidem capacul, Eliot se încruntă şi se uită la dulapul gol.

- Unde este jacheta pe care o purta Graham în noaptea în care a fost ucis? Ştiu că n-a fost înmormântat cu ea deoarece chiar eu am făcut aranjamentele. în noaptea aceea purta o jachetă mai veche şi o vestă în dungi!

M-am uitat spre pat şi am văzut că pachetul dispăruse.

- Mamă, ai văzut cumva pachetul care era aici?

- L-am pus acolo, lângă piciorul patului. Esther a murdărit cuvertura aseară şi am vrut s-o curăţ. Iată-l.

- Ei, am terminat! exclamă mama.

Voiam să-i mulţumesc lui Eliot într-un fel şi m-am hotărât să-i dau ceasul lui Graham. L-am luat jos şi,

după ce el şi vizitiul duseră cufărul afară, i l-am dat.

- Stiu că ai deja un ceas, Eliot, dar aş vrea să-l ai pe acesta. Nu l-aş folosi niciodată, dar tu erai şi prietenul cel mai bun al lui Graham, şi vărul său.

Buzele i se strânseseră de emoţie şi pentru o secundă înfiorătoare, am avut impresia că o lacrimă îi tremura în colţul ochilor. Stiu că degetele îi tremurau când a întins mâna să ia ceasul şi când vorbi, vocea îi era nesigură.

- Acest lucru înseamnă extraordinar de mult pentru mine, domnişoară Haley. Este foarte drăguţ din partea dumneavoastră.

Stătea uitându-se fix la el, apoi oftă adânc şi-l puse în buzunar.

- Doriţi un pahar de sherry înainte să plecaţi? îi oferi mama.

- Da, ar fi perfect.

M-am dus să aduc paharele şi o farfurie cu biscuiţi. Când paharele noastre fură umplute, Eliot îşi luă libertatea de a propune un toast.

- Bem acest pahar în memoria lui Graham? sugeră el.

M-am uitat la fruntea sa nobilă, atât de cunoscută

mie datorită logodnicului meu, la ochii trişti şi gânditori, şi am simţit un nod urcându-mi în gât. Nu puteam vorbi. Ceilalţi spuseră: "Pentru Graham” şi băurăm cu toţii.

Eliot se uită în jur la micul salon, având un aer nostalgic.

- Fiecare obiect din această cameră îmi aminteşte de el. Această canapea, domnişoară Haley la câte ne uitaserăm înainte de a găsi această nuanţă de albastru-pal care-i plăcea Bellei. întotdeauna îmi vorbea despre tine spunându-ţi Belle. Simt că şi eu trebuie să-ţi spun la fel.

- Aş dori să o faceţi. Am fi fost rude dacă... Vă rog, spuneţi-mi, Belle.

- Dacă dumneavoastră, toate îmi veţi spune Eliot, zise el incluzându-le pe mama şi pe Esther.

Am băut mai departe, dar ne înconjura o atmosferă apăsătoare, cu acea umbră din trecut.

- Un sherry excelent. Eu l-am informat pe Graham despre acest lot, continuă Eliot. Ce bucuros era, aranjându-şi pivniţa. Ce zici despre aceste rasteluri cu vine, Belle? Au venit de la un conac din Grosvenor

Square, care îşi refăcea pivniţele. Graham le pusese sub geamuri, dar l-am sfătuit să le mute şi aşa a şi făcut. Vă sunt la îndemână jos, mai lângă scară.

- Prea la îndemână. Deja am făcut poteci pe aici.

- De ce nu? Le veţi da cu casă cu tot şi nici nu vor mai urca mult preţul. Cel puţin nu cred că veţi căra vinul până la Bath, nu-i aşa?

- O, sigur că nu.

- Aţi mai avut clienţi care să vină să vadă casa?

- Nici unul, spuse mama, dar mi-am amintit că Desmond spunea că ştie pe cineva interesat.

Ca şi cum vorbind despre el l-am făcut să apară, nici două minute mai târziu, veni Desmond.

M-am dus să deschid uşa şi l-am găsit admirând munca mâinilor sale - ghinda.

- Asta-i o treabă bună de tâmplar, spuse el şi bătu uşor în ea. Sunt aici pentru a depune o plângere în numele vizitiului meu. Doreşte să ştie de ce ai refuzat să mergi cu el.

Singurul mijloc de a evita să discut despre asta era să schimb vorba.

- Desmond, doreşti să intri? Eliot este aici pentru a lua lucrurile lui Graham.

- Atunci, poate nu este un moment potrivit pentru vizita mea. Voiam doar să fixăm o oră pentru vizita noastră la K. Norman, dacă mai eşti interesată.

- Bineînţeles că sunt! Dar mai întâi trebuie să scap de Eliot. Vai, Doamne! Sunt îngrozitor, iar el este atât de amabil. Totuşi în ciuda amabilităţii sale şi în ciuda asemănării cu Graham, eram nerăbdătoare să-l văd plecat pentru a putea să merg să-l vizitez pe K. Norman.

- Când să mă întorc? Trebuie să facem asta cât timp este lumină. Refuz să te iau acolo după ce se întunecă. Doamne, nici chiar eu nu m-aş duce!

- Pleacă în curând. Ora două îţi convine?

- Perfect. Ne vedem la două. îşi atinse uşor pălăria şi apoi plecă cu paşi mari spre trăsură.

Când m-am întors în salon, tremuram din cauza vântului de afară. Toţi se uitau la mine, aşteptând să le spun cine fusese la uşă.

- Era domnul Maitland, am spus eu scurt.

- Ce voia? întrebă Esther.

- Dorea doar să ştie dacă poate să ne ajute cu ceva, să ne ducă undeva sau să ne aducă ceva, pentru că ştie că nu avem trăsură, am spus eu,

minţind.

- Este foarte amabil cu noi, spuse mama.

Eliot nu păru bucuros când rosti numele lui Maitland. O cută de supărare apăru între sprâncenele lui.

- dacă aş fi în locul vostru, n-aş vrea să am de-a face cu Maitland, spuse el. Nu face altceva decât să se folosească de voi.

Am simţit un val de furie cotrpindu-mă şi m-am grăbit să sar în apărarea lui.

- încearcă să-şi recupereze banii, Eliot. Nu e nimic rău în asta.

- Banii lui? Doar jumătate erau ai lui. Cealaltă jumătate erau ai lui Pelty. Dacă vreţi să ştiţi părerea mea, cred că Maitland ştie mai mult decât lasă să se creadă. A fost întotdeauna mânăn mână cu criminalul. Ar fi plăcut pentru el dacă ar putea găsi cei zece mii de lire fără să-i spună nimic partenerului. El n-a plătit decât cinci mii din buzunarul său.

- Nu face niciodată aşa ceva, Eliot. E un tip foarte drăguţ, îl asigură mama.

- Nu ştiu decât ce aud de la doamna Mailer. Stiu

că a fost foarte reţinut în ceea ce priveşte plata asigurării când i-a fost furat colierul. Unele din întrebările lui au fost mai mult decât impertinente, sugerând chiar că îi punea la îndoială cuvântul. Cu siguranţă că Graham l considera nedemn de respect. Cred că acesta era unul din motivele pentru care Graham era hotărât să ia banii, astfel încât Maitland să nu poată umple întregul oraş cu suspiciunile sale nefondate. Dacă Maitland l-ar fi lăsat pe Pelty să plătească cele douăzeci şi cinci de lire, aşa cum acesta avea de gând, Graham ar fi trăit acum, Belle. Tu, dintre toţi oamenii, mă poţi condamna cu adevărat pentru că nu-l agreez şi pentru că sunt şocat că eşti gata să-l primeşti în această casă?

Mă simţeam vinovată după acuzaţia lui.

- Ce a aflat el până acum? Ceva interesant? întrebă Eliot.

Eu eram singura care ştia despre K.Norman. Ştiu că mama n-ar fi fost de acord să mă duc în Long Acre şi nici nu aveam de gând să-i spun, cu toate că aş fi vrut să discut şi cu Eliot despre asta.

- Nu, nimic, am răspuns.

- Aş dori să mă ţii la curent. Adică, să fii atentă la

măscăriciul ăla. De fapt, îl voi urmări eu şi am să văd ce pune la cale.

L-am condus până la uşă. îmi pusesem mica agendă cu adrese în buzunarul de la fustă şi am scos-o înainte ca el să plece.

- Eliot, se întâmplă să ştii cumva cine este acest K. Norman din agenda lui Graham?

Luă agenda şi se uită în ea.

- K. Norman, spuse el scuturând din cap. Nu, nu cred. De ce mă întrebi?

- Problema e că îi dădea bani acestui K. Norman, i-am răspuns şi i-am spus numele, datele.

- Din ianuarie până în august, zici. Da, acum îmi amintesc vag. Era un client de-al lui Graham. Bărbatul fusese bătut rău într-o noapte, pe o alee lăturalnică. Avusese piciorul rupt şi faţa mutilată. L-a recunoscut pe unul dintre agresori şi a depus o plângere împotriva lui. Graham l-a adus în faţa tribunalului, dar a pierdut procesul. A considerat că vina a fost a lui pentru că n-a prezentat bine cazul şi a hotărât să-l întreţină el însuşi pe Norman până acesta ar fi fost din nou capabil să muncească.

- De ce s-a simţit răspunzător? Cu siguranţă că nu-şi plătea toţi clienţii ale căror procese le pierdea.

- Bineînţeles că nu, dar, în timp ce-l reprewzenta pe el, lucra la alt caz mai important şi a considerat că nu dăduse destulă atenţie cazului lui Norman. Apărarea avea multe alibiuri pentru omul lor şi nu mai ştiu şi altceva. Când Graham a primit un onorariu foarte mare de la celălalt client, s-a hotărât să-l împartă cu Norman. Ei, ştii cum era Graham, cinstit până-n pânzele albe.

- înţeleg. Ceea ce mi-a atras atenţia a fost adresa - aproape de Long Acre, de unde Graham a luat banii în noaptea aceea. M-am gândit că se putea ca el să fi lăsat banii acolo, dacă ştia că e urmărit, înţelegi?

- Nu prea cred, Belle. Oamenii precum K. Norman nu au casă şi se mută din loc în loc. Mă îndoiesc că după doi ani ar mai locui în Intrarea Fleury. Si ar fi fost ultima persoană căreia Graham i-ar fi încredinţat banii, atâţia bani, dar dacă vrei, mă voi interesa eu.

- Nu, nu te deranja. Eram doar curioasă. Simţeam că nu mai are nici un rost să mă duc în Intrarea Fleury, dar domnul Maitland avea adresa şi

cu siguranţă că buldogul acela va continua investigaţia.

Eliot plecă, iar eu m-am întors în camera lui Graham pentru a aduna şi a arunca cele câteva haine purtate care nu meritau să fie date de pomană. Si biroul trebuia golit. Nu doream să las ca scrisorile mele pentru Graham să fie citite de eventualul cumpărător. Am găsit o cutie de carton în care să păstrez unele lucruri şi am început să sortez şi să le arunc pe celelalte. A trebuit să întrerup curăţenia pentru a lua prânzul şi pentru a mă pregăti în vederea vizitei domnului Maitland.

Vizita nu mă mai încânta deloc. Eliot avea dreptate, n-ar trebui să avem o relaţie atât de strânsă cu bărbatul care era parţial responsabil de moartea lui Graham. O, nu responsabil din punct de vedere legal, dar totuşi implicat. Cum m-am putut lăsa convinsă să-l primesc în casă şi să mă tutuiesc cu el? Era caracterul său degajat, zâmbetul său, farmecul folosit cu pricepere. Si Esther era victima acestui farmec. Nici chiar mama nu era imună în întregime, dar eu fusesem cea care-i deschisese uşa după ce venise cu povestea sa înşelătoare de a dori

să cumpere casa.

Capitolul 8

- Trăsura vă aşteaptă, doamnă, spuse domnul Maitland cu o plecăciune plină de graţie şi păşi în hol. Cu această ocazie, singurul său cadou era un număr recent al revistei "La Belle Assemblée". Mi-o dădu cu o pagină îndoită. Liz a sugerat că asta ar fi pentru tine, spuse el deschizând revista pentru a-mi arăta rochia cu o croială îndrăzneaţă care ar fi făcut furori în Bath, dacă aş vi avut vreodată curajul s-o port acolo.

- Este evident că Liz nu are nici cea mai vagă idee despre gusturile mele, sau de lipsa acestora, i-am explicat cu răceală.

- Din contră! Până acum este familiarizată cu toate detaliile despre tine si este nerăbdătoare să te cunoască. Am fost însărcinat să aduc familia Haley cu regularitate la cină, îndată ce rochiile sunt gata. Era hotărâtă să vină să vă viziteze, dar m-am gândit că aţi dori să vă sosească servitorii înainte de a primi musafiri.

- Da, bineînţeles.

Mi-am pus boneta si mi-am îmbrăcat haina în hol, în timp ce Desmond intră în salon pentru a-i saluta

pe ceilalţi.

- Ce veţi face cât sunt eu plecată? am întrebat-o pe mama.

Ce o fi provocat roseaţa care i-a colorat obrajii palizi? Fusesem atât de absorbită de propriile treburi, încât nu observasem că ea si Esther se îmbrăcă prea frumos pentru o după-amiază acasă.

- Croitoreasa vine pentru a începe rochiile, Belle, îmi reaminti Esther.

- Am măsurile tale, adăugă mama, si dacă vrei să-ţi alegi vreun model, o putem comanda si pe a ta.

Ţineam "La Belle Assemblée" în mână. îndrăzneam oare să-mi comand acel model superb pe care mi-l sugerase Desmond? După ce vom ajunge acasă, voi putea oricând să-i mai adaug sus un rând de dantelă, iar până atunci va fi potrivit pentru Londra. Am răsfoit repede revista şi am observat că modelul care mi s-a recomandat şi care mi se părea îndrăzneţ, era, de fapt, cel mai modest.

- Aceasta, cred, am spus, dându-i mamei revista deschisă la pagina sugerată de sora lui Desmond. Se uita când la mine, când la poză, cu ochii deschişi larg de uimire. Voi mai adăuga un rând de dantelă în

jurul corsetului, desigur, am spus pentru a primi permisiunea.

- E prea... orăşenească, a fost obiecţia ei blândă.

Desmond zâmbi şi îmi sări în ajutor.

- Da, acesta este modelul în vogă la Londra, în sezonul acesta. Nu dorim ca fata noastră să fie demodată, dar nu-i recomand tinerei Esther să aleagă asemenea decolteu decât peste câţiva ani. Dumneavoastră ce model v-aţi ales, doamnă Haley?

O discuţie despre rochia ei, şi mai ales pericolul mânecilor scurte i-au distras atenţia de la alte proteste împotriva alegerii mele. Oare de unde ştia că mamei îi plăceau mânecile lungi, şi că tiparul ar putea fi modificat cu uşurinţă pentru a obţine această antichitate? Dar era un artist în a înşela; putea manipula pe oricine. A reuşit să mă facă să cred că oricare altă rochie, în afară de cea recomandată de el, ar părea demodată.

Am plecat şi imediat ce m-am urcat în trăsură am fost asaltată de o căldură plăcută, degajată de cărămizi fierbinţi. Era pregătită şi o învelitoare de blană.

- Acesta este un lux neobişnuit pentru un şoarece

provincial, am spus.

- Trebuie să fi observat şi până acum încercările mele de a te orăşeniza, Belle. încă mai sper să te reţin aici, în Elm Street.

- Asta îmi aminteşte de clientul pe care mi l-ai căutat pentru casă. Ai spus că o mătuşă era interesată, dacă-ţi mai aduci aminte.

- I-am dat raportul lui Grant. Suma de şase mii de lire i se pare exagerată şi mi-a ordonat să mă tocmesc cu tine până ajung la cinci mii de lire, incluzând şi mobila, iar tu ai mai putea câştiga cinci sute, dacă ai scoate la licitaţie toate obiectele care nu-ţi mai folosesc.

O vom lăsa pe mătuşa mea să fiarbă o vreme, după care îi vom întoarce oferta.

N-am crezut o iotă din ce mi-a spus. Era prea puţin credibil, prea nerăbdător să mă ajute.

- întotdeauna vă păcăliţi aşa familia, subminându-le tranzacţiile?

- De obicei, sunt de partea şoarecelui. Mătuşa Phoebe are de unde să plătească.

- Te rog, spune-i mătuşii că domnişoara Haley a

spus cu o voce hotărâtă şase mii de lire. Si acum, în legătură cu acest K. Norman, Desmond...

- Insist să mă laşi să mă duc singur. Strada Fleury nu este într-un cartier potrivit pentru o doamnă.

- Despre acest lucru vreau să discutăm. Am vorbit cu Eliot Sutton şi nu mai cred că este necesar să merg şi eu. I-am explicat cine este K. Norman şi ce şanse mici sunt să mai locuiască în strada Fleury.

Domnul Maitland avea pe faţă o expresie de îndoială.

- Vrei să spui că logodnicul tău şi-a întreţinut clientul timp de opt luni de zile, scoţând din propriul buzunar imensa sumă de cinci sute de lire?

- Da, ar fi trebuit să-l fi cunoscut pe Graham pentru a-l înţelege. Aşa era el.

- Văd că nu mi-am angajat avocatul potrivit!

- A câştigat un comision foarte mare şi din el l-a plătit pe domnul Norman. Conştiinţa i-a dictat rău, deoarece avea senzaţia că o parte din vina pierderii procesului era a lui.

- Aseară n-am văzut nici urmă a acestui comision

mare înscris în extrasul de cont de la bancă.

Enervarea mea îşi atinsese curând apogeul.

- De ce nu poţi să crezi că Graham era bun? De ce eşti atât de suspicios în legătură cu toţi şi cu toate? Nu toată lumea este la fel de rea ca tine, domnule Maitland!

- Din experienţă, mi-am dat seama că majoritatea oamenilor sunt chiar mai răi! replică el tăios.

- La ce te poţi aştepta când preferi să te înconjori de hoţi şi de criminali? Ar trebui să încerci să-ţi găseşti nişte prieteni decenţi.

- Asemenea întruchipări ale banalităţii precum doamna Mailer şi domnul Sutton, vrei să spui?

- Cel puţin ar fi o îmbunătăţire în comparaţie cu domnul Grant.

- Domnul Grant îmi este mai mult asociat decât prieten.

- Ar trebui să fii atent cu asociaţii tăi. Un bărbat se cunoaşte după persoanele în compania cărora este văzut.

- La fel şi o femeie! îmi răspunse cu furie.

- Foarte adevărat. Voi fi mai atentă pe viitor. Si poate vei fi atât de amabil să întorci trăsura acum.

Vreau să merg acasă.

Ochii lui întunecaţi mă străpunseră.

- Acesta este felul tău de "domnişoară din Bath" de a spune că nu vrei să mă mai vezi? Asta este? Nu sunt destul de cizelat pentru tine? Prefer să mi se spună verde-n faţă, Belle. Ce te-a enervat atât de tare? Eşti atât de meschină încât să nu mă agreezi din cauză că munca mea presupune legături cu câteva persoane dubioase sau care nu sunt respectate? Sau este onestitatea mea de a admite că nu cred în poveştile lui Eliot Sutton? Dacă ai fi avut atâta încredere în Graham precum pretinzi, nu te-ai mai nelinişti din cauza îndoielilor mele. Mi-ai explica raţional de ce crezi că mă înşel. în adâncul sufletului eşti conştientă că nici Graham Sutton şi nici alt avocat n-ar cheltui cinci sute de lire pentru un client, fără nici un motiv întemeiat. Pur şi simplu nu se face. Nici un om n-ar face aşa ceva!

- Graham a făcut-o! am spus eu cu o voce care speram să pară raţională.

- Atunci, nu era om; era un sfânt. Eşti destul de ferm convinsă, încât să mă laşi să verific treaba asta?

- Să mergem în Aleea Fleury, vrei să spui?

- Nu, am fost un idiot să accept să te iau acolo. Vreau să spun, să mergem la biroul lui Sinclair şi să luăm dosarele logodnicului tău. Sunt într-un colţ al biroului. Sinclair n-a ştiut ce să facă cu ele.

- Ar fi trebuit să-mi spui!

- I-am spus că voi trece să le iau azi şi că ţi le voi trimite să faci ce vrei cu ele.

- Perfect, să mergem atunci.

I-a făcut semn vizitiului şi ne-am îndreptat spre Jermyn Street. A trebuit să intru şi să semnez pentru primirea cutiei. Reîntâlnirea cu încă o fatomă a lui Graham a fost o experienţă care m-a întristat profund. închiriase biroul gata mobilat. Acolo, unde un bărbat scheletic, cu ochelari lucra la dosarele lui, stătuse o dată Graham. Petrecuse doi ani din viaţă în acest birou înfricoşător şi întunecat. Mi-l imaginam într-un loc mai mare, înconjurat de lucruri frumoase. Asta nu semăna cu Graham al meu. El iubea frumuseţea şi luxul.

Am semnat o hârtie, iar Desmond a luat cutia de carton la trăsură. îi spuse vizitiului să ne plimbe prin oraş, în timp ce noi răsfoiam documentele chiar

acolo în trăsură. Stiam ce perioadă căutam, aşa că nu ne-a fost greu să găsim însemnările dintre ianuarie şi august. Am fost surprinsă de natura banală a afacerilor lui Graham. Pentru majoritatea cazurilor nu câştiga mai mult de zece guinee, deşi avea o mulţime de clienţi cu proprietăţi mici şi proprietari prin testament. Nu există nici un K. Norman înscris şi nici un onorariu mare care să-i fi permis să cheltuiască cinci sute de lire cu Norman. Mă uitam cu neîncredere în dosare.

- Trebuie să fie o greşeală. Nu pot fi acestea toate dosarele. Ce este în cel de colo?

El deschise alt dosar, şi altul, până le-am parcurs pe toate, ducându-ne înapoi cinci ani.

- Nu înţeleg. Eliot a spus... Cred că ar trebui să ne ducem în strada Fleury până la urmă.

Dar el devenise rece şi retras.

- Te-ai răzgândit în privinţa venirii, acum m-am răzgândit eu şi nu vreu să te iau cu mine. Era o idee proastă.

- Foarte bine. îi voi spune lui Eliot să mă ducă.

- Nu! Acest cuvânt a fost mai degrabă lătrat.

Nu m-am obosit să mă cert. Domnul Maitland nu

avea nici un cuvânt de spus legat de locul unde mă duceam sau de persoana cu care mergeam.

- Acum ne întoarcem în Elm Street?

Se strâmbă şi îşi frecă bărbia cu vârful degetelor.

- Belle, trebuie să vorbim. Ca să fiu sincer, nu-mi pasă de bani cât negru sub unghie. Este ceva ciudat la mijloc. Stiu că nu-mi aprobi asocierea cu tipi de genul lui Grant, dar, de fapt, într-adevăr există onoare şi printre hoţi. Cele zece mii de lire nu au ajuns la Stop Hale Abbey. Acesta este locul de întâlnire principal al hoţilor. Te-ai putea gândi că nu-i mare tragedie - că ei nu-i meritau de la bun început - dar acest lucru a împiedicat desfăşurarea normală a afacerilor mele. Depind de aceşti oameni, pentru că datorită lor economisesc bani în stabilirea pretenţiilor, şi de atunci sunt foarte rezervaţi în a mai face înţelegeri cu mine. A trebuit să plătesc bani grei. La început am crezut că doamna Mailer a aranjat să fie furată bijuteria, şi am fost foarte şovăitor în ceea ce priveşte plata. Ea mai pretinsese o sumă mare cu un an înainte, iar asta ne face întotdeauna să fim suspicioşi. Noi nu pretindem că suntem sfinţi, adăugă el făcând apropo la Graham.

- Asta-i foarte inteligent din partea voastră.

- Cu toate acestea, am aflat că Billie Crestatul într-adevăr furase colierul, aşa că n-o mai bănuiesc, în legătură cu colierul, cu toate că Morrison încă mai crede că ea şi-ar fi putut fura propriul inel cu un an înainte. Acesta n-a apărut la Stop Hale Abbey. Dar chestia este că cei din Bow Street sunt surprinşi că hoţii l-au urmărit pe Graham şi au luat banii. De fapt, nu ei i-a luat, şi atunci, unde sunt? Asta mă intrigă. Dacă există un nou procedeu de a fura, este crucial ca eu să-l aflu.

- Chiar te rog să faci ce vrei, dar asta nu are nici o legătură cu mine. Eu tot aş vrea să mă duc acasă.

- La cine altcineva aş putea să apelez, decât la tine? Trebuie să fie un indiciu, ceva ce omitem. Tu ai casa, documentele şi toate lucrurile lui personale.

- Le-ai verificat deja pe toate. Eu nu te pot ajuta. Eu n-am fost acolo. Mă tem că ţi-ai irosit timpul şi talentul, domnule Maitland, ca să nu mai vorbim de flori şi atenţii.

Un zâmbet galeş şi dezaprobator cu privire la ce gândeam se instală pe faţa lui frumoasă, şi scutură

din cap la auzul cuvintelor mele.

- N-aş spune că florile şi bomboanele au fost irosite. Nucile, după câte văd, nu şi-au făcut efectul dorit. Si apropo de nuci, lady Gray ne va aştepta.

- Acum chiar aş dori să merg acasă, te rog.

- îi voi cere scuze din partea ta lui lady Gray. Pot să-i spun că te vei întoarce mâine?

- Ai obţinut ce voiai de la mine. Dacă cineva lasă la uşa mea o pungă cu bancnote vechi, poţi fi sigur că ţi le voi trimite dumitale, domnule Maitland.

- Aş aprecia gestul, domnişoară Haley. Si, dacă tot veni vorba, nu erau bancnote vechi: erau curate, noi-nouţe. Nemarcate, de asemenea, pe care hoţilor nu le place să le aibă la ei. Dar nu numai informaţii doresc eu de la tine.

- Ce altceva, atunci?

întinse mâna peste dosare şi mi-o luă pe a mea. Vechiul surâs răutăcios din ochii lui dispăruseră. Era serios, chiar grav.

- Vreau să fiu din nou Desmond. Vreau ca tu să fii Belle. Spre deosebire de alţi oameni, n-am nimic împotriva amestecării afacerilor cu plăcere. Mi-a

făcut
o plăcere deosebită să fac afaceri cu tine. Stii ce prost s-a sfârşit relaţia noastră. Nu în asta a constat plăcerea. Aş vrea să ne fi întâlnit în alte împrejurări, dar mă bucur că te-am cunoscut măcar aşa, decât să nu te fi cunoscut deloc. E greu pentru un păcătos înveterat ca mine să concureze cu amintirea unui sfânt, Belle. Dă-mi puţin timp să mă lupt cu ea.

Răsuflarea mi-a rămas în gât şi am simţit o căldură invadându-mi trupul. M-am uitat în jos la poala mea şi i-am văzut degetele lungi împreunate cu ale mele. Degetele lui se mişcară şi una dintre mâinile lui îmi atinse bărbia şi mi-o ridică până când ochii noştri se întâlniră şi ne priveam unul pe celălalt. După strălucirea blândă a ochilor lui, mi-am dat seama că mă va săruta, chiar acolo, în plină zi, în mijlocul unei străzi aglomerate. Graham ar fi fost revoltat.

- desmond, eu...
- Sşş!

Buzele lui le atinseră pe ale mele, lin ca o briză. Am auzit un geamăt stins. Sărutul lui Graham nu fusese niciodată aşa. Acest sentiment violent era cu

totul altceva. Buzele lui erau o scânteie pentru fiinţa mea care era pe punctul de a lua foc, iar flăcările se dovedeau a fi scăpate de sub control.

Cu toate că eu eram cea cu prejudecăţile, Desmond a fost cel care a pus capăt acestei porniri. Se depărtă de mine şi mă privi cu ochii largi de surprindere.

- Belle, iartă-mă. N-ar fi trebuit... vocea sa trăda şocul faţă de cele întâmplate.

Oi fi eu domnişoara din Bath, dar cel puţin nu sunt ipocrită şi nu aveam nici o intenţie să arunc toată vina pe el.

- Nu-i nimic. Nu se va mai întâmpla.

Cuvintele mele au fost îngânate chiar ridicol, cu răsuflarea tăiată. Nu mă simţisem niciodată în viaţa mea aşa, ca o proastă, dar eram aproape incapabilă să mai vorbesc din cauza nemiloasei îmbrăţişări.

El continuă să se uite într-un mod ciudat şi neîncrezător. Mi-am făcut de lucru ridicând dosarele, iar el se simţi obligat să mă ajute, de vreme ce le dărâmase intenţionat. După ce dosarele au fost aşezate înapoi în cutia de carton cu atâta grijă de parcă ar fi fost nepreţuitele Biblii tipărite de

Gutenberg, ne-am lăsat pe spate încercând să ne gândim la ceva de spus pentru a reduce tensiunea. M-am uitat în jos la pantofi, afară pe fereastră, şi în cele din urmă la nori, dar cu coada ochiului îl vedeam pe Desmond uitându-se insistent la mine.

Până la urmă n-am mai suportat şi m-am întors, uitându-mă fix la el.

- Aşa-i mai bine, spuse el cu un zâmbet nervos.

- Am avut parte de ruperea infernală, de ruperea indirectă şi chiar de cea sublimă. Acea privire plină de ură este o uşurare, îţi spun eu.

- Ce tot spui?

- Tot jargon, dar acesta este mai puţin condamnabil. La Cambridge, unde am studiat eu, există un sistem de a scăpa de cunoştinţe uitându-te în altă parte când le întâlneşti. Fiecare are grade diferite de respingere. Tu m-ai scutit de respingerea directă, motiv pentru care îţi mulţumesc. Fără îndoială că acesta va veni cu prima ocazie când ne întâlnim pe stradă.

- Faci mult zgomot pentru nimic. Nu sunt deloc supărată.

- Atunci, de ce refuzi s-o vizitezi pe lady Gray?

Haide, Belle, gândeşte-te la biata de ea, tremurând de frig, înfometată, aşteptându-şi nucile. Probabil că are şi un pui de hrănit.

După ce încercă să mă convingă, scoase dintr-un buzunar o pungă de nuci.

- Desmond Maitland, eşti cel mai mare escroc din Londra. Nu te-ai da în lături de la nimic, nici măcar de la a te folosi de un animal nevinovat pentru a-ţi atinge scopul. Să mergem atunci, înainte ca bietul pui să moară de malnutriţie. îmi imaginez că ai răsfăţat-o în aşa hal, încât nici nu-şi mai căuta singură de mâncare. Va sta pe pulpele ei grase, aşteptându-te s-o hrăneşti. Cum se face că nu-i aduci o farfurie de argint?

Se relaxă şi zâmbi ca de obicei.

- Am încercat şi asta, dar preferă degetele mele. îi făcu din nou semn vizitiului şi la primul colţ, trăsura întoarse spre Hyde Park.

Restul după-amiezii l-am petrecut în mod plăcut, fără a mai aminti de K. Norman, Graham sau de banii dispăruţi. Desmond îmi povesti despre el însuşi, despre faptul că era doar un fiu mai mic, dar care a fost destul de norocos să aibă un unchi bogat

care i-a lăsat o sumă de bani nespecificată, pe care i-a folosit pentru a-şi deschide o firmă ca agent de asigurare în cadrul companiei Lloyd's. Eu i-am povestit despre zilele plictisitoare şi obositoare din Bath, dar nu i-am precizat cât schimbase Graham toate acestea.

- înţeleg din ce în ce mai puţin această nerăbdare a ta de a vinde casa şi de a te întoarce la Bath, spuse el scuturând în iarbă ultimele nuci.

- Poate că Bath este într-adevăr întunecat, dar cel puţin este un rău pe care-l ştiu. Este nevoie de curaj pentru a schimba răul ştiut cu necunoscutul. Si în afară de asta, nu este vorba numai despre mine. Trebuie să mă gândesc la mama şi la Esther.

- Nu-mi pari a fi o doamnă lipsită de curaj. Lucru de care voi trei aveţi nevoie este câte un soţ, fiecare vreau să spun.

- Nici nu vreau să mă gândesc că tu voiai să spui că ar trebui să împărţim unul. Mă îndoiesc foarte tare că gusturile noastre ar fi destul de asemănătoare pentru ca un singur bărbat să fie pe placul tuturor.

- Ce fel de domn ar fi pe placul tău, Belle?

Imediat după ce pusese întrebarea îşi dădu seama că alegerea mea fusese făcută şi aceea era Graham. Mi-am dat seama după încruntarea sa rapidă că regreta întrebarea, şi m-am hotărât să-i risipesc jena.

- Uită-te la mama cum încearcă să câştige afecţiunea domnului Stone. De asta s-a gătit! Desmond, pun pariu că o vizitează în după-amiaza asta. Era emoţionată. Stiu că nu şi-a pus cel mai bun guler de dantelă doar ca s-o impresioneze pe croitoreasă. Si Esther s-a schimbat. Si ticălosul de Duke va fi acolo. Trebuie să ajung acasă!

Era amuzat de preocuparea mea, dar chemă trăsura.

- Nu pot vorbi despre intenţiile domnului Stone, dar te asigur că Duke este un băiat serios. Se întreabă deja dacă domnişoara Esther ar prefera un inel de logodnă cu diamante sau cu safire, să se asorteze cu ochii ei.

- Ea are doar şaisprezece ani!

- El are doar douăzeci şi patru.

- Da, da el este... of, ştii tu! Sunt îngrijorată.

Mârţoagele astea nu pot merge mai repede?

îi făcu din nou semn vizitiului şi foarte curând goneau pe străzi cu o viteză periculoasă. Si aveam dreptate să fiu îngrijorată. Atât domnul Stone cât şi domnul Duke se aflau în salon, bând vinul lui Graham

- o sticlă goală era răsturnată pe masă, cu o mică baltă de vin sub ea, şi o alta aproape goală. Mâncau bomboanele şi alunele lui desmond, vorbind şi râzând prosteşte în timp ce masa de cărţi era abandonată. Se puneau dejala cale planuri pentru tot felul de ieşiri: o piesă de teatru, o plimbare cu trăsura la ţară şi, pentru a linişti conştiinţas mamei, o întoarcere la Catedrala Sfântului Paul. Natura conversaţiei mi-a displăcut cel mai mult. Domnul Stone vorbea chiar deschis despre amante şi fuste transparente şi despre ceva numit Camera Verde la teatru. Mama se arătă destul de şocată, dar nu făcea nimic pentru a-l opri. N-ar fi ştiut cum, sufletul inocent. Cred că însuşi Desmond, care nu era tocmai un moralist sever, era surprins să vadă familiaritatea celor patru.

Cu o voce care ar fi făcut să îngheţe chiar şi un

eschimos, le-am spus cât era ceasul şi că trebuia să strângem mizeria şi să preparăm singure cina. De fapt, nu era târziu deloc, dar nimeni nu avu curajul să mi-o spună. în cele din urmă domnul Stone se ridică.

- Atunci, te voi vizita mâine, Bridget, spuse el în drum spre ieşire.

Zdrobise apărarea mai. Reverendul Strang dorea de şase luni să-i spună Bridget, dar întotdeauna se lovea de un zâmbet care sugera amânare.

Imediat ce domnul Stone plecă, nu m-am jenat s-o chem la ordine în faţa lui Duke şi a lui Desmond.

- Mamă, mă surprinde atitudinea ta! Abia îl cunoşti pe bărbatul ăsta, şi îi permiţi să vorbească atât de necuviincios în faţa lui Esther! Uită-te la dezastrul ăsta... beaţi vin şi bârfeaţi. Nu te preface că era o discuţie serioasă.

Ea păru ruşinată, aşa cum era şi cazul; încercă să mă calmeze spunându-mi că rochiile noastre vor fi gata în câteva zile.

- Nu-mi pasă de rochii. Sunt destul de cu capul pe umeri că să vă duc pe amândouă acasă, la Bath, mâine, chiar în zori.

- Belle, dar mâine sosesc Hotchkins şi Ettie, spuse ea. Nu-i poţi urca înapoi în diligenţă chiar în ziua în care sosesc.

Stii cât de obosite şi zdruncinate am fost când am ajuns la Londra.

Duke se uită la mine cu spaimă, dar se îndreptă pentru a lupta.

- Tocmai îi spuneam mamei dumitale, domnişoară Haley, ar trebui să aşteptaţi până la primăvară. Călătoria este de două ori mai grea iarna. Nămeţi de zăpadă, străzi care arată ca o budincă.

- Prefer nămeţii şi drumurile proaste în locul domnului Stone.

- Domnul Stone este unchiul lui Duke, draga mea, mă avertizează mama, zâmbindu-i lui Duke în semn de scuză.

I-am aruncat lui Duke o privire descurajatoare şi am spus:

- Stiu foarte bine lucrul acesta.

- Doar din partea mamei, spuse Duke pentru a o drege. Eu nu sunt un Stone!

Desmond puse o mână pe cotul prietenului său şi începu să-l conducă spre uşă. Protestele lui Duke se

puteau auzi destul de bine.

- Femeia asta este o scorpie dezaxată.

Desmond îl împinse mai repede.

- Nu pot înţelege cum o poţi numi "incomparabilă". E de-a dreptul imposibilă!

Desmond îl împinse în hol şi se întoarse să-şi ia rămas-bun.

- O după-amiază plăcută, doamnelor. îţi mulţumesc pentru ajutor, Belle. Vin imediat pe la... ăă... înainte să plecaţi?

în ochii săi negri, scânteietori, era mai mult amuzament decât părere de rău pentru ceea ce se întâmplase.

- Atunci ar trebui să vii foarte repede. Bună ziua.

Plecară, dar în zece secunde se auzi o bătaie în uşă,
iar Desmond era înapoi, aducând cutia de carton cu dosarele.

- Ai spus să vin repede, spuse el. Nu-mi rupe nasul. Duke prevede că îmi vei rupe coloana în trei locuri şi-mi vei smulge nasul. Mă crede foarte curajos că m-am urcat în trăsură numai cu tine. Când putem s-o mai facem? Doar nu vrei într-adevăr

să pleci foarte curând, nu-i aşa?

- Acum sunt prea supărată ca să pot hotărî ceva. Te rog să pui cutia pe masă. Nu ştiu ce crezi despre noi acum, după ce ai surprins asemenea scene de desfrâu.

- Ajung să cred că mama ta, Esther şi cu mine ne-am înţelege foarte bine. Doar tu ai mai rămas pe din afară, Belle.

- Va trebui să te mulţumeşti cu bigamia.

- M-aş opri la monogamie, dacă ar fi "mono"-ul potrivit. Nu mă refer la mono-tonie. Mi-am strâns buzele pentru a-mi ascunde un zâmbet, dar mi-a interpretat greşit gestul. Te las să te întorci la îndatoririle tale. Arată-le pe dracu'.

Zâmbi şi ieşi repede râzând.

Am rămas singură în hol pentru a-mi reveni. Exagerasem. Fusese mai mult şocul. Să-ţi vezi propria mamă flirtând cu un şmecher bătrân şi în faţa fiicei sale tinere şi influenţabile, era cel mai enervant. Ca să fiu foarte sinceră, m-aş fi enervat mai puţin dacă Desmond n-ar fi fost martor la acea scenă, după ce-i dădusem peste nas pentru moravurile lui uşoare.

De fapt, eu făcusem mai rău decât mama şi Esther. îi permisesem ticălosului să mă sărute în plină zi. întreaga familie Haley o luase pe o cale greşită, şi judecând după râsetele înfundate şi pe ascuns care se auzeau din salon, ele se distrau din plin. Imaginea îmbujorată reflectată în oglindă îmi amintea că nici propria mea aversiune faţă de viciu nu era atât de puternică precum trebuia să fie. Mă gândeam la protestele lui Duke. "Nu înţeleg cum o poţi numi incomparabilă".

Mi-am însăprit trăsăturile pentru a părea nervoasă si m-am întors în salon.

Capitolul 9

în seara aceea, Eliot veni la nouă fix pentru a ne spune că dusese pachetul la azilul clericilor pensionaţi, unde fusese primit cu multă plăcere. Nu a stat mult, a fost o vizită de curtoazie. Doream să vorbesc puţin cu el, între patru ochi, şi când îşi scoase ceasul - ceasul lui Graham pe care i-l dădusem eu - m-am ridicat să-l conduc până la uşă.

- Nici nu ştii cât preţuiesc acest ceas, spuse uitându-se la el şi mângâie cadranul cu degetul. A fost foarte drăguţ din partea ta să mi-l dai.

- Mă bucur că-ţi place.

- Nu este vorba numai de asta, este vorba şi de proprietarul său şi mai cu seamă cea care mi l-a dăruit, care mă face să-l preţuiesc atât de mult.

Aceste cuvinte care-mi erau adresate au fost însoţite şi de o privire plină de admiraţie. în hol, văzu deodată maldărul de dosare, ceea ce a dus bineînţeles la subiectul pe care doream să-l deschid.

- Astea de unde au mai apărut? întrebă el.

Stiam care era părerea lui despre Maitland, aşa că, pentru a preveni o neplăcere, i-am răspuns doar că mi le dăduse domnul Sinclair.

- Aceste ultime probleme trebuie rezolvate cât timp sunt aici. Eliot, este foarte ciudat, că în dosare nu se face nici o referire la K. Norman.

- Bineînţeles că nu, Belle. Nu era o cheltuială de afaceri. Graham l-a plătit pe Norman din propriul buzunar.

- Mi-ai vorbit despre un caz important pe care Graham îl câştigase. Nici acesta nu este menţionat în dosare. Toate cazurile lui erau neînsemnate.

Fruntea lui nobilă se încreţi în timp ce se gândea la acest lucru bizar, dar în cele din urmă elucidă misterul.

- înţeleg acum ce s-a întâmplat. A preluat un caz al unui unchi de-al său, bătrânul Elmer Sutton din Norfolk. Era ceva despre un vecin care încerca să-l înşele pe Elmer şi să-i ia pământurile. Graham nu dorea să accepte nici un onorariu... ştii cum e Graham! Nu punea niciodată propriul interes înaintea familiei. Dar Elmer insista să-l răsplătească şi i-a dat o mie de lire. Se pare că Graham a considerat-o drept cadou sau moştenire, nu onorariu, aşa că nu a trecut suma în dosarele sale de afaceri.

- Când s-a întâmplat asta?

- A fost chiar înainte ca tu şi Graham să vă logodiţi, cred... De aceea tu n-ai aflat nimic.

- Dar n-am văzut nici o astfel de depunere nici în contul său personal!

- Nu putem decât să presupunem, dar probabil că a hotărât să nu-i depună la bancă. Spunea că Elmer - care este cam excentric - l-a plătit în monede de aur din propriul lui seif. Si, bineînţeles, imediat ce te-a întâlnit pe tine, a început să se intereseze de o casă, de mobilă şi aşa mai departe. îmi amintesc că multe dintre obiecte le-a plătit în lire de aur.

Cam asta trebuie să fie explicaţia, de vreme ce spui că nu este menţionată nicăieri această tranzacţie.

- D, asta ar explica. Nu este important, dar mă întrebam şi eu, ştii.

- După cum ai spus, lămureşte toate necunoscutele. Mai este un detaliu pe care vreau să-l pun la punct. în legătură cu trăsura lui Graham, Belle. Când vrei să închiriez o pereche de cai şi să-ţi scot trăsura de la grajduri?

Mă frământa treaba asta.

- O trăsură ar fi cu siguranţă folositoare la oraş, dar pe de altă parte, până când vând casa, n-aş vrea să am

cheltuieli suplimentare. Probabil voi vinde trăsura.

- De ce să nu înhămez caii mei şi să-ţi aduc trăsura s-o vezi? Există două avantaje. îţi va da posibilitatea să hotărăşti dacă vrei s-o păstrezi până pleci şi s-o iei cu tine la Bath. E o trăsură frumoasă.

- Da, e mult mai drăguţă decât trăsura familiei noastre. Si care este celălalt avantaj?

Zâmbi uşor şi spuse:

- îmi dă mie o ocazie excepţională să ies cu tine.

Acel zâmbet era destul de plăut pentru a mă emoţiona.

- Dacă nu te-ar deranja s-o aduci pe aici....?

- Să mă deranjeze? Belle, cum să mă deranjeze de vreme ce o fac pentru tine? întrebă el şi scutură din cap. Mă jigneşti ezitând să mă laşi să te ajut. Nimic nu mă bucură mai mult decât să-ţi pot face câteva servicii.

- Eşti foarte amabil. Atunci, mă voi duce repede până sus să-ţi aduc scrioarea de la avocat.

- Va trebui să scrii şi tu o scrisoare către cei de la grajduri, prin care îmi acorzi permisiunea de a acţiona în numele tău. Doar câteva rânduri. Voi aştepta.

Când m-am întors cu scrisorile după care fugisem, Eliot se uita prin dosarele lui Graham.

- Cred că Graham a greşit plasându-şi biroul în strada Jermyn. Ar fi putut obţine cazuri mai importante dacă ar fi plătit o chirie mai mare, într-un cartier mai modern. Afaceri imobiliare şi testamente. Graham era capabil de mai mult decât atât.

- Totuşi, avea un profit destul de bun.

- Muncea mult pentru el. Un adevărat pasionat de muncă.

- Poftim scrisorile. Când vei aduce trăsura?

- Aş vrea să pot spune mâine dimineaţă, dar plecarea mea la ţară... Este o nuntă, sau aş putea amâna plecarea ca să-ţi aduc mai întâi trăsura. Poţi aştepta trei zile?

Am dat din cap afirmativ.

- Ah, apropo, am trecut prin strada Fleury. Nu mai locuieşte nici un K. Norman acolo. Nici măcar nu-şi mai aminteşte cineva de el. Acela este un fel de cartier de unde oamenii se mută tot timpul. Casele sunt puţin mai curate decât cocinile. E genul de loc unde nu mi-ar plăcea să te ştiu ducându-te. N-aş putea sta liniştit nici o clipă şi mi-aş face griji pentru tine. Nu te vei duce, nu-i aşa, Belle?

Eram flatată de grija pe care mi-o purta.

- Nu, nici nu mă gândesc să mă duc. îţi mulţumesc pentru ajutor, Eliot. Trebuie să vii la cină după ce sosesc servitorii noştri şi ne aduc haine adecvate.

- Aştept cu nerăbdare. Noapte bună, Belle.

I-am întins mâna pentru a-mi lua rămas-bun de la el, dar îmi apucă degetele şi mi le sărută. Cum stătea aplecat peste mâna mea, i-am văzut faţa dintr-un unghi ciudat, care-i scotea în evidenţă vârtejul şi fruntea înaltă. Ce senzaţie stranie, de parcă ar fi fost Graham. Am aşteptat ca nodul cu care mă obişnuisem să mi se ridice în gât. Dar nu s-a întâmplat. M-am bucurat de neobişnuita senzaţie a unui bărbat sărutându-mi degetele, dar n-am mai avut sentimentul că Graham s-ar fi întors la mine. începeam să-l apreciez pe Eliot pentru el însuşi.

După plecarea lui, am luat dosarele şi le-am pus în cutia de carton, lângă celelalte obiecte pe care urma să le arunc. Eliot şi Graham erau amândoi în mintea mea. Graham era bărbatul cel mai misterios, dar Eliot era, fără îndoială, mai frumos. Graham muncea cât era ziua de lungă în acea mică debara care-i servea drept birou şi nici măcar nu era obligat să muncească. Avea un

venit, în timp ce Eliot ducea o viaţă de fluture. Cu toate acestea, fluturele era foarte amabil şi curtenitor cu mine. De fapt, un pic mai mult decât amabil.

Servitorii veniră la amiază şi începură să se agite zgomotos. După un lung discurs critic privind riscurile pe care le presupusese călătoriaw cu diligenţa, trebuia să-şi dea şi ei părerea în legătură cu casa.

- O cutie neobişnuită de pantofi, asta este! îmi spuse Ettie. Cum s-ar fi aşteptat vreodată domnul Sutton că tu vei locui în patru camere, este dincolo de puterea mea de înţelegere.

- Se aştepta ca eu să folosesc atât etajul cât şi parterul.

- Ce bine ziceţi, domnişoară, dar unde ne vom aşterne capetele, eu şi Hotchkins? Mansarda aia e ca o gheţărie şi nu sunt nici paturi.

- Esther şi cu mine ne vom muta în dormitorul cel mare. Tu şi Hotchkins veţi avea camerele pe care le folosim noi acum.

Să dormim la acelaşi etaj cu familia? întrebă ea, nevenindu-i să creadă.

- Nu muşcăm. Vom sta aici cel mult o săptămână.

- E o grămadă de lenjerie de schimbat şi atâtea de despachetat. Mă voi apuca imediat de treabă şi-l voi trimite pe Hotchkinas să cumpere mâncare adevărată.

Ettie era adepta meselor bogate şi îndestulătoare, de preferat o friptură destul de mare pentru a hrăni o armată, ceea ce însemna că din ea se hrăneşte o familie mică timp de o jumătate de săptămână.

Domnul Sutton veni în vizită după-amiază, aşa cum ameninţase.

- Am lăsat trăsura să aştepte, Bridget, spuse el, aruncându-i o privire de mieluşel.

- Ar fi cel mai bine să-i spui vizitiului să-şi vadă de drum, l-am informat repede. Mama mea doreşte să rămână acasă în această după-amiază.

Se uită la mine cu ochii săi roşii, dar îi trimise vorbă vizitiului înainte de a lua loc uitându-se în jur după o sticlă cu vin.

- Doriţi o ceaşcă cu ceai, domnule Stone! l-am întrebat.

- A? Mi-ar prinde bine ceva să-mi scoată frigul din oase.

Ochii săi se îndreptară spre măsuţa cu vin.

- Bine, voi cere ceai, am spus eu şi am tras de şnurul

clopoţelului.

Pe la ora două şi jumătate, domnul Duke ni se alătură şi acceptă o ceaşcă de ceai călduţ, deoarece nu am cerut încă un ceainic. Duke era absolut înspăimântat de mine. A stat tăcut ca un călugăr. Nu se uită nici măcar o dată spre măsuţa cu vin. Abia a îndrăznit să privească spre Esther. Eram convinsă că un astfel de tratament le va scurta vizita, dar când apăru Yootha, la ora trei speranţa mea luă sfârşit.

- Noi vom bea ceai proaspăt, Belle, spuse mama.

- Ceai? Nu vă deranjaţi servitorii pentru ceai, doamnă Haley. Vinul va fi foarte bun pentru mine. A, Esther! Văd că ţi-ai găsit un domn tânăr, excelent. Nu ţi-am spus eu cum va fi? Si tu, ticălos bătrân, spuse ea, întorcându-se spre domnul Stone. Sper că te porţi frumos!

- Să vă ajut cu vinul, doamnă Mailer, spuse el şi sări să umple două pahare. Duke se uita cu jind la sticlă, apoi se uită la mine cu teamă, şi sorbi din ceaiul său.

- Ei, dar trebuie să spun că toţi păreţi întunecaţi, remarcă Yootha, când am început să laud virtuţile Catedralei Sfântului Paul. Să jucăm o carte, să ne treacă timpul mai repede.

Masa a fost trasă aproape, mie mi s-a cerut să ocup al 4-lea loc, iar Duke puse în sfârşit mâna pe vin şi profită de puţină intimitate cu Esther. Conversaţia de la masa de joc includea rochii, petreceri, personalităţi şi alte asemenea bârfe elevate. Singurul aspect plăcut era că eu câştigam destul de mulţi bani: o bancnotă de o liră de la domnul Stone, care n-a protestat, şi un şiling de la Yootha, care a fost nemulţumită.

Tocmai îi condusesem la uşă şi plecau, deşi domnul Duke era încă agăţat ca o lipitoare de canapea, când domnul Maitland intră grăbit. Se salută sec cu ceilalţi oaspeţi. îmi dădeam seama că Desmond era emoţionat în legătură cu ceva, dar nu era emoţie de fericire. Mama îşi făcu de lucru strângând masa de cărţi, în timp ce eu l-am condus spre canapea, pentru ca Esther şi Duke să se bucure de puţină intimitate, măcar aparent. Mă îndoiesc că ceilalţi puteau auzi conversaţia noastră, din cauza chicotelilor lui Esther.

- L-ai văzut pe Eliot azi? mă întrebă Desmond.

- Nu, este plecat din oraş. De ce mă întrebi?

- Cam pe unde?

- Nu ştiu. A trebuit să se ducă la o nunţă, la ţară. De

ce vrei să-l vezi?

- Nu am un motiv anume. Am crezut c ar putea arunca o lumină asupra acestei afaceri cu dosarele lui Graham. Erau apropiaţi ca nişte fraţi.

- L-am întrebat eu despre dosare, i-am spus şi i-am explicat de ce suma primită nu era specificată acolo.

El ascultă cu vădit interes, dar când vorbi, se referi la alt aspect al problemei.

- înţeleg! Deci, te-a vizitat! O fulgerătoare sclipire apăru în ochii lui.

- A trecut pe aici aseară, am spus, supărată pe mine pentru că simţeam că trebuie să-i dau explicaţii acestui străin impertinent. Probabil că mă voi întâlni cu el mâine. Se ocupă de o problemă a mea personală.

- Ce problemă personală? întrebă el.

- Personală înseamnă o afacere privată a cuiva, Desmond. Pot să ştiu când ai căpătat un asemenea interes brusc pentru Eliot?

Arboră un zâmbet şiret şi încercă să mă îmbuneze flatându-mă.

- Ei, trebuie să ştii că mă interesează acest domn care încearcă să se interpun' între mine şi "scopie".

Aparent, Duke auzi ultimul cuvânt, deoarece arunc'

o privire speriat' spre noi, aşteptând ca eu s' izbucnesc într-un acces de furie. I-am zâmbit foarte dulce pentru a-i da de înţeles c' nu aveam de gând s' asasinez pe nimeni.

- Nu am timp s' m' gândesc la idile.

- Consider o greşeală ca această lady nemăritată să se lase atât de copleşită de treburi. Lasă-mă să preiau eu din treburile tale. Faptul că nu ai trăsură şi refuzi cu încăpăţânare s-o foloseşti pe a mea nu sunt motivele din cauza cărora eşti prea ocupată pentru o idilă. Cred că ai moştenit trăsura lui Sutton. De ce nu-ţi închiriezi nişte cai ca s-o poţi folosi?

- Mulţumesc, dar cineva se ocupă deja de treaba asta.

- Tu ai numi asta o treabă pur personală? întrebă el şi râse.

Aveam sentimentul că el ştiuse tot timpul în ce problemă mă ajuta Eliot şi nu dorea decât o confirmare.

- Cum ai aflat?

- Am fost pe la grajduri şi doream să arunc o privire la trăsură. Ştiu că Graham era călare în noaptea aceea, dar m-am gândit că ar fi putut ascunde banii acolo. Era doar o presupunere. Nu mi-au dat voie să văd trăsura,

dar ştiu că me vei informa dacă vei găsi o umflătură în vreun buzunar lateral.

- Dar Eliot nu ia trăsura până mâine.

- Da, aşa au spus şi ei.

Vizitiul lui fusese pe acolo cu scrisoarea şi cu ordine de a fi curăţată pentru a putea fi folosită. Si altceva în afară de cumplita povară de a-i scrie lui Eliot acel ordin, ce te-a mai împiedicat să te gândeşti la idilă?

- încercarea de a-mi aduce copilul ăsta al meu pe calea cea bună. Să ştii că am fost un căpcăun perfect toată după-amiaza asta.

- Nişte urme se mai întrezăresc.

- Am ţinut sticla de vin închisă, cel puţin până a sosit Yootha, mătuşa Yootha.

- Mătuşa Yootha? Sigur era mătuşa lui Graham şi nu a ta?

- Da, dar în familie obişnuiam să-i spunem mătuşa Yootha. O cunoşteam de mult.

- Si acum că Yootha a scos dopul la sticlă... Se uită spre masa de lângă canapea, unde mai rămăsese încă băutură.

- Te rog, serveşte-te.

- Să te servesc şi pe tine? Vom mai avea nevoie de o

sticlă.

- Sunt în pivniţă. Hotchkins este la cumpărături iar Ettie schimbă aşternuturile. E prea mare deranjul.

- Hai, vino, leneşo. Vin jos cu tine să te ajut să alegi.

Mă ajută să mă ridic de pe canapea şi am luat o lumânare să coborâm în pivniţă.

- Sper că nu crezi că suntem întotdeauna aşa nepoliticoşi, Desmond. De obicei, conduc casa după nişte reguli stricte, dar cu această mutare suntem cu toţii dezorganizaţi şi dezorientaţi. Am ajuns.

Desmond merse de-a lungul intervalului, ridicând din când în când câte o sticlă pentru a-i citi eticheta.

- Aveţi marfă bună aici.

- Băuturi bune le numea Graham.

- Am avut grijă să evit limbajul deoarece ştiu că ai o aversiune faţă de el. Argoul este ciudat de seducător, totuşi. Am auzit că până şi episcopii îl folosesc. Aşează lumânarea pe un butoi şi ridică o sticlă prăfuită. Mă întreb de unde o fi făcut rost de acest vin roşu de Bordeaux. Excelent an.

- Eliot ţi-ar putea spune. El a fost mentorul lui Graham la capitolul vin. Eliot a reuşit să facă rost de aceste rasteluri de la o casă care fusese distrusă. Tot el

a sugerat să fie puse aici, departe de aerul rece de la fereastră.

începură să-l înţepe nările, dar reuşi să-şi stăpânească un strănut, şi să ia o mină sarcastică.

- Atunci nu voi îndrăzni să-ţi spun că trebuiau să stea mai departe de fereastră, unde temperatura este constantă. încep să cred că nu trebuie să glumeşti în ceea ce priveşte cuvântul lui Eliot. Crezi că Eliot ar permite ca noi să împărţim această sticlă? întrebă el.

- îmi este doar un prieten, nu stăpân.

- Un prieten foarte bun, Belle? mă întrebă el privindu-mă în penumbră. îl cunoşti de mult timp?

- Nu l-am mai întâlnit niciodată înainte de această vizită. El trebuie s-o fi vizitat pe Yootha la Bath, dar n-am avut niciodată ocazia să-l cunosc.

- Este o cunoştinţă complet nouă, atunci?

- Da, dar prietenia a fost grăbită de faptul că era prietenul şi vărul lui Graham. Sunt foarte asemănători la chip.

- Aparenţele pot înşela.

- Nu m-am înşelat în privinţa lui Eliot. Stiu că este un fluture, dar fluturii pot fi încântători. Si chiar

folositori - ne-a fost de ajutor în multe feluri.

- Si care au fost aceste feluri?

Pivniţa era un loc straniu pentru o conversaţie, dar ne-a oferit intimitate şi nici unul dintre noi n-a făcut vreun gest să plece.

- A luat lucrurile lui Graham şi le-a dus de aici, ne va aduce trăsura sa mâine. A, şi din întâmplare, a verificat strada Fleury şi pentru mine. K. Norman nu mai este acolo.

A urmat o pauză lungă, stânjenitoare. O pauză bănuitoare, într-un fel. Desmond părea că era pe punctul de a spune ceva, de a mă contrazice.

- De ce te uiţi aşa? Şi tu ai fost acolo?

- Am fost, dar, ca şi Eliot, n-am găsit nimic de raportat. îmi pare rău dacă am fost dur în privinţa lui Eliot. Ştii pe ce să dai vina. Se uită la mine cu o expresie amuzată, întrebătoare.

- Ne întoarcem sus acum?

- Ar fi bine, înainte să fac ceva care-ţi va displace.

M-am întors şi am făcut un pas. Degetele lui mă apucară de braţ şi mă opriră. Inima începu să-mi bată cu putere şi ştiam - credeam că ştiu - ce avea de gând să facă. Mă întoarse spre el şi mă privi în lumina

pâlpâitoare a lumânării un moment, care păru o veşnicie. Apoi zâmbi şi spuse:

- Nu-ţi fie teamă. Nu te voi săruta. Nu acum.

Ce om extraordinar era! Zâmbi uşor şi luă lumânarea, apoi ne-am întors în salon. Duke se purta frumos, iar mama, gâsculiţa îi lăsase nesupravegheaţi pe cei doi tineri.

Esther îl îmbrobodise.

- Duke spune că ne va duce pe toate la Haymarket imediat ce ne luăm rochiile. Mâine ar trebui să fie gata, Belle, putem merge mâine seară?

- De ce mă întrebi pe mine? Trebuie s-o întrebi pe mama.

- Stii că nu ne va lăsa să mergem, dacă tu nu accepţi.

- Pe cine include, exact această ieşire, domnule Duke? am întrebat ascuţit.

Cu siguranţă, Duke nu se gândise la această problemă.

- Esther, eu, dumneavoastră, bineînţeles...

- Te simţi apt pentru a însoţi trei doamne, nu-i aşa, Duke? întrebă Desmond, dar privirea aţintită rapid asupra mea indică persoana pe care probabil ezita s-o

abordeze.

- Mă gândeam că poate tu... Unchiul Charles...

La naiba, sunt şase locuri în lojă. Putem foarte bine să le ocupăm pe toate, de vreme ce plătim.

- Eu accept, zise Desmond, dar ce spune domnişoara Haley, acceptă ca în grup să fie inclus şi domnul Stone?

Eram aproape la fel de nerăbdătoare să ies ca şi Esther şi părea greu să-i respingem flirtul mamei, de vreme ce Esther şi eu le aveasm pe ale noastre. Trei perechi de ochi curioşi şi plini de speranţă erau pironiţi asupra mea, aşteptându-mi decizia.

- Doamne fereşte, mama e destul de matură pentru a decide singură. Pe ea trebuie s-o întrebi, Esther.

Esther dispăru şi veni înapoi cât ai zice peşte pentru a anunţa acordul mamei.

Seara păru extrem de plictisitoare, după ce toţi prietenii noştri ne părăsiseră. M-am dus la fereastră de zeci de ori, fiind convinsă că una dintre trăsurile care treceau se va opri şi vreun vizitator va veni la uşa noastră. Nimic de acest gen nu se întâmplă. Tot ce se auzea era forfota prin casă a lui Ettie. Veni să se asigure că eu şi Esther avem tot ce ne trebuie, când am urcat în

dormitorul cel mare pe care acum îl împărţeam.

- Veţi vedea un mic medalion de fildeş acolo, pe noptieră, îmi spuse ea. L-am găsit sub pernă când v-am schimbat patul. O frumuseţe mică. Trebuie să fie vreo rudă de-a domnului Sutton, de vreme ce o avea sub perna dumnealui.

M-am dus imediat s-o văd, şi m-am trezit uitându-mă fix la un chip tânăr, deosebit de frumos. Era o miniatură din fildeş a unei fete blonde pe care n-o mai văzusem niciodată în viaţa mea.

- Lasă-mă să văd! spuse Esther, înghesuindu-se în cotul meu. Drăguţă! De fapt, semăna bine cu Esther - nu era o asemănare izbitoare, dar era acelaşi tip, era de aceeaşi vârstă. Cine poate fi?

- Nu am nici cea mai vagă idee.

- Trebuie să ştii! Graham o avea sub pernă. Probabil că avea o iubită, Belle, spuse ea şi râse pentru că, bineînţeles, amândouă ştiam că asemenea frivolităţi nu erau deloc genul lui Graham. Mama ar putea şti, de ce n-o întrebi pe ea?

Am întrebat-o pe mama, care rămase la fel de perplexă precum rămăsesem şi eu. Murmură:

- Foarte ciudat, într-adevăr, foarte ciudat. Aproape ca şi cum... dar Graham nu era acel gen de bărbat.

- Nu fi ridicolă! Bineînţeles că nu era aşa.

- După spusele domnului Stone, în Londra toţi fac aşţa. Un bărbat este considerat foarte prost dacă nu are o amantă. Asta a spus dumnealui.

- Crezi că domnul Stone se consideră prost, mamă? o întrebai eu. Cu toate că era o întrebare retorică, menită să-i deschidă ochii, ea ţinu morţiş să mă asigură că el însuşi se numise "un flăcău bătrân şi prost”.

Cu toate acestea, eu nu-l consideram pe Graham prost, dar nici nu credeam că avea o amantă. Era absurd. Totuşi, cum stăteam aşa în pat gândindu-mă la asta, n-am găsit nici o altă explicaţie. Faptul că acea miniatură se afla sub perna lui, mă făcea să gândesc altfel. Si era şi atât de deosebit de frumoasă. Yootha şi Eliot ar putea să-mi răspundă la întrebări, dar nu cred că le voi arăta miniatura. îmi pare rău că Esther o văzuse, pentru că dacă incredibilul era adevărat şi Graham îmi fusese necredincios, preferam să ţin secretul închis în propria-mi inimă. Dar n-aş crede, aş prefera să trăiesc, decât să fiu nevoită să accept că Graham mă înşela.

Capitolul 10

După o noapte de somn destul de agitat, m-am trezit

de dimineaţă simţindu-mă ca o cârpă de spălat vasele. Drumul până la Haymarket Theatre se întrezărea ca un test de anduranţă. Nici chiar sosirea toaletelor noastre de la modistă nu reuşi să mă înveselească, deşi arătau foarte frumos. în buzunarul fustei mele, miniatura îmi părea o povară ca de plumb, deşi nu era mai mare de câţiva centimetri. Era un fel de înţelegere tacită printre membrii familiei ca descoperirea să nu fie comentată, ceea ce nu le-a împiedicat pe Esther şi pe mama să-mi arunce priviri pline de milă.

Eliot nu va veni azi. Din cauza comportamentului meu dur care l-a îndepărtat pe Stone şi pe Duke, singura companie de aşteptat era aceea a grăjdarului lui Desmond, care urma să aducă trăsura în această după-amiază. Pentru a face să-mi împrăştii starea de spirit proastă în care mă aflam, am hotărât să accept trăsura, doar de această dată, şi să le plimb pe mama şi pe Esther la Hyde Park, la ora patru; de fapt, o mare prostie.

Pe la ora trei eram deja gata de plecare, doar pelerinele mai trebuia să ni le punem, şezând în salon pregătite şi aşteptând trăsura. Deodată, se auziră roţile acesteia, iar când trăsura se opri, Desmond sări din ea

şi se îndreptă spre uşa noastră. Cu el se afla un individ - că "domn" nu-l prea puteam numi totuşi - care arăta o idee mai bine decât hoţii. Starea mea de spirit proastă se îmbunătăţi simţitor şi când Hotchkins se îndreptă spre uşă, colţul buzelor mi se ridicară într-un zâmbet. Degetele mi se strânseră în jurul miniaturii de fildeş, fiind convinsă că i-o voi arăta lui Desmond.

Apoi, Hotchikins îi anunţă venirea, iar planul meu a fost dat uitării. Am rămas gânditoare, cu ochii

pironiţi asupra feţei sale implacabile, la reverenţa lui rece, la ochii lui negri acuzatori.

- Desmond, ce este? l-am întrebat.

El nu spuse nici un cuvânt, doar se uită fix la mine, de parcă aş fi fost o diavoliţă. Cel care începu să vorbească fu însoţitorul lui, şi nu voi uita niciodată acea teamă care-mi cuprinsese inima, ca într-un pumn tare şi rece de piatră. Bărbatul întinse o hârtie şi spuse:

- Deţin un mandat de percheziţie a acestei case, domnişoară Haley. Sunt procuror şi orice împotrivire a dumneavoastră cu privire la îndeplinirea sarcinii mele va fi considerată drept delict.

Mă trecu un fior. Eram aproape sigură că voi leşina, până când mama mi-o luă înainte. Si, pentru ca totul să fie încă şi mai rău, în acele momente stătea în picioare şi se prăbuşi pe podea cu o bufnitură îngrozitoare. Tremurul îmi încetă, inima mi se dezmorţi, iar sângele începu să-mi curgă din nou prin vene. Am înfăşcat sticla cu vin şi am fugit la mama, în timp ce Esther se repezi s-o cheme pe Ettie. Hotchkins veni în fugă şi am reuşit cu toţi s-o ridicăm şi s-o aşezăm pe canapea.

în timp ce noi făceam asta, intruşii ne priveau dar nu s-au oferit să ne ajute în vreun fel sau măcar să-i ceară

scuze. Când am fost siguri că mama îşi revenea, procurorul ne anunţă că nu avem voie să părăsim casa sau să mutăm ceva, nici măcar o batistă, deoarece, în caz contrar, am fi intrat sub incidenţa legii şi am fi fost pedepsiţi cine ştie cum... cu spânzurătoarea, probabil.

Au urcat la etaj unde au început să ne cotrobăie prin lucruri. Hotchikins, aruncând flăcări din priviri, spuse:

- Mă voi duce sus şi-i voi ţine sub observaţie. Nu-şi vor umple buzunarele, nu cât sunt eu de faţă!

- Eu voi lua un cuţit şi-i voi spinteca ficatul tipului ăluia dacă începe să-mi răvăşească lucrurile pe acolo, spuse Ettie. Trădătorul! Şi mai stătea ieri în salon cu dumneavoastră, domnişoară, bând cu lăcomie vinul dumneavoastră... toată după-amiaza.

Când fu în stare să vorbească, mama întrebă cu voce stinsă, tremurătoare:

- Ce înseamnă asta, Belle? Ce caută?

- Banii, bineînţeles, i-am răspuns.

- Ce-l face să creadă că sunt aici? întrebă Esther. Curând începu să se văicărească: Bănuiesc că asta înseamnă că nu voi mai merge diseară la Haymarket.

Teama mi se transformă acum în furie. Cum

îndrăznea Desmond Maitland să ne acuze că am furat, că am fi nişte hoaţe, după cât de mult l-am ajutat? Ne stricase toată ziua, dar nu-i va strica lui Esther mult-dorita seară la teatru.

- Dacă nu suntem închise la Bridewell până atunci, vom merge, Esther, i-am promis. Vă garantez, cu toate acestea, că domnul Maitland nu va fi printre noi.

- Si părea atât de drăguţ! spuse mama scuturând tristă din cap. Totul a fost o şmecherie, Belle. Doar s-a prefăcut că te place pentru a reuşi să intre în casa noastră. în tot acest timp ne-a crezut hoaţe. N-ai decât să spui ce vrei despre domnul Stone, dar el n-ar fi făcut niciodată aşa ceva.

Abia îmi puteam controla tremurul de supărare al vocii.

- Nici o fiinţă umană n-ar face asemenea lucru! Acest om este un monstru. Nu-i voi ierta niciodată asta! Niciodată!

Mama, acel munte de înţelegere, spuse:

- Sub nici o formă. Zău, nu există nimic mai ruşinos şi mai degradat decât trădarea unui prieten.

- Aş vrea ca Duke să fie aici, murmură Esther.

De parcă bursucul ăla mic ar fi putut ţine piept unui

monstru ca Maitland.

Când terminară cu etajul, reveniră jos, urmăriţi încă de privirile lui Hotchkins şi de ale lui Ettie care ţinea strâns cuţitul sub şorţ şi Biblia în cealaltă mână, pentru a-i îndepărta pe aceşti demoni. Noi, femeile, merseserăm sus pentru a fi cât se poate de departe de ei. Ne îngrămădirăm toate, moarte de frică, în dormitorul cel mare. Existau câteva urme a cotrobăielilor lor, dar camera nu era atât de deranjată.

La început am vorbit sporadic, dar, o dată cu ztrecerea timpului, am tăcut toate, ceea ce mi-a permis să mă gândesc. De ce Maitland schimbase deodată tactica? Scotocise deja această casă din pod până-n pivniţă şi ştia că banii nu se aflau acolo. Ce-l determinase să-şi schimbe părerea? Credea că am dosit banii în altă parte şi i-am adus înapoi după cercetarea lui amănunţită? Dacă într-adevăr aşa stau lucrurile - şi nu puteam găsi o altă explicaţie - atunci el crezuse tot timpul că eu eram o hoaţă oarecare, iar prefăcătoria lui de a fi galant a fost doar atât, o prefăcătorie. Oare cum convinsese el un judecător să elibereze un mandat?

Cu aproape o oră mai târziu, Ettie veni la noi şi spuse că domnul comisar Roy ar dori să vorbească cu

domnişoara Haley, în salon.

- Vai, Doamne, crezi că ar trebui să te duci? întrebă mama. Feţişoara ei palidă mă impresionă. Vrei să mergem cu tine, Belle?

Stiam ce experienţă cumplită ar fi pentru ea şi doream s-o scutesc şi pe Esther de acest lucru.

- Bineînţeles că trebuie să mă duc, dar nu este nevoie să vă faceţi probleme. Am de gând să-l fac pe comisarul Roy să-şi ceară iertare înainte să plece. Cel puţin domnul Maitland a plecat?

M-am uitat întrebător la Ettie.

- Tocmai îşi punea pălăria când am urcat eu, mă asigură ea.

- Bine, atunci mă voi duce. Sunt curioasă să aflu de ce a fost făcută această percheziţie. Voi afla de la comisarul Roy.

Comisarul era singur în salon, dar am văzut de după perdele că trăsura lui Maitland îl aştepta. Am intrat cu capul sus. Când dădu cu ochii de mine, Roy sări în picioare.

- Aş dori o explicaţie şi o scuză pentru acest deranj de neiertat, domnule.

îmi făcu semn spre canapea, dar am preferat să rămân în picioare. Eram prea emoţionată pentru a mă aşeza.

- Stiţi, domnişoară, este vorba despre bani, începu el foarte conciliant.

- Mi-am dat seama şi eu de asta. Ce l-a convins pe domnul Maitland că ar fi aici, de vreme ce percheziţionase deja casa de sus până jos?

îmi arătă o bancnotă nou-nouţă de o liră şi spuse:

- Această bancnotă este ceea ce l-a convins.

- Ai găsit-o aici? l-am întrebat.

- Nu se poate spune că a găsit-o. Din câte am înţeles, chiar dumneavoastră i-aţi dat-o, domnişoară Haley. Maitland a pus la cale un joc de cărţi şi a aranjat în aşa fel încât să câştige pentru a vedea o mostră a onestităţii dumneavoastră.

Aceasta este bancnota pe care dumneavoastră i-aţi dat-o şi care face parte din teancul care a fost furat.

Mi-am amintit discuţia pe care o avusesem cu Maitland, cu privire la bancnote. "Erau nou-nouţe. Si nemarcate..."

- De unde ştia că face parte din banii furaţi? A spus

că banii nu erau marcaţi.

- îndrăznesc să spun că v-a zis asta pentru a vă păcăli. Nu sunt marcaţi în aşa fel încât dumneavoastră să vă daţi seama, dar dacă vă uitaţi cu atenţie, există o tăietură mică la jumătatea din stânga jos. Nici măcar n-a făcut-o intenţionat, deoarece hoţii nu folosesc bani marcaţi, dar când bancnotele au sosit de la Mint, a observat întâmplător această mică neregularitate. Veţi vedea de asemenea, cu toate că bancnotele au doi ani vechime, n-au fost prea mult timp în circulaţie.

- Mi se pare o dovadă foarte subţire pe baza căreia să fie eliberat un mandat de percheziţie a casei mele.

- Ei bine, este şi nu este. în meseria lui, Maitland are adesea de-a face cu judecători, şi am ajuns la concluzia că, de obicei, el ştie ce spune. în general, adulmecă în direcţia corectă.

- De data asta a greşit.

- Oare? Ochii lui albaştri, plini de suspiciune, mă străpunseră.

- Da, a greşit.

Se aplecă spre mine şi vorbi pe un ton scăzut:

- E gata să trateze cu dumneavoastră, domnişoară. Sfatul meu este să nu rataţi ocazia. Spuneţi-mi de unde

să luăm restul de bani şi nu se va merge mai departe. Veţi fi scutită de ruşinea arestului şi de neplăcerea de a fi închisă. Urât loc, Bridewell.

în cazul în care aţi înghiţit un cărbune încins, veţi înţelege ce am simţit eu. Pieptul îmi ardea, iar capul îmi era pe punctul de a exploda. I-am arătat cxu degetul spre uşă şi am ţipat ca o precupeaţă:

- Ieşi afară! Afară din casa mea, şi să nu mai îndrăzneşti vreodată să-mi apari la uşă! şi poţi să-i spui domnului Maitland că a dulmecat în direcţie greşită de data aceasta. Mica lui farsă nu a mers.

Procurorul scutură din cap şi făcu un zgomot dezaprobator cu limba.

- Atunci, de unde aţi căpătat tonul ăsta, domnişoară? îmi flutuiră în faţă bancnota aceea blestemată.

Trebuia să comit un act de violenţă, dar de vreme ce îmi era frică să lovesc un procuror, i-am smuls bancnota şi am alergat spre sobă. M-a oprit înainte s-o arunc în flăcări.

- Nu ştiu de unde a apărut. Este cuvântul lui împotriva cuvântului meu, pe care deja i l-am dat.

- Atunci, acesta este ultimul dumneavoastră cuvânt?

- Da.

Procurorul Roy stătu cu picioarele depărtate şi dădu din cap.

- Arzând această dovadă incriminatorie, nu v-aţi făcut nici un bine, domnişoară. La fel cum nu vă va fi de ajutor restul de bani. Nu-i puteţi cheltui nicăieri pe această insulă.

- V-am spus că nu am blestemaţii de bani! Mă faceţi mincinoasă?

- O mincinoasă şi o hoaţă, cred, au fost cuvintele domnului Maitland.

Aceasta a fost ultima picătură. M-am întors şi am părăsit camera, fugind înapoi sus, la mama şi la Esther. Câteva clipe mai târziu l-am auzit pe procuror părăsind casa şi, de la fereastră, l-am văzut urcând în trăsura lui Maitland. Mi se făcu greaţă gândindu-mă la această groaznică experienţă. Eram prea derutată ca să pot vorbi raţional sau să mă pot gândi. M-am trântit pe pat şi le-am spus ce se întâmplase. Mă simţeam ca şi cum aş fi povestit un coşmar şi, curând, mă voi trezi şi va rămâne doar atât, un vis urât. Deoarece tremuram ca o frunză, mama şi Esther m-au învelit cu o pătură şi au plecat. Am rămas zăcând pe pat pentru a-mi reveni. Nu

m-aş fi simţit mai devastată nici dacă odiligenţă cu patru cai ar fi trecut peste mine.

Ce spirit rău posedă această casă? încă de când am pus piciorul în ea, n-am avut decât necazuri şi întrebări fără răspuns. Unde erau banii? De ce-i dăduse Graham cinci sute de lire lui K. Norman? Ce făcea logodnicul meu cu miniatura unei tinere fete superbe sub perna lui? Esther se procopasise cu un bursuc fricos, rotund ca o lună plină, iar mama cu un ticălos bătrân şi beţiv. Si, în comparaţie cu mine, ele au făcut o alegere bună. Cel puţin, cavalerii lor nu şi-au ascuns defectele. N-au pretins că le iubesc, ca apoi să le aducă poliţia pe cap.

Venirea la Londra a fost o idee foarte proastă. Voi lăsa vânzarea casei în mâinile unui agent imobiliar şi-mi voi duce familia acasă înainte să sfârşim în închisoare. Mâine, Eliot îmi va aduce trăsura. Mi-am dat seama că n-o mai voiam, şi nici o amintire a dragului şi necredinciosului Graham. Oare cum o fi acea femeie zâmbitoare? îi voi sugera lui Eliot să ducă trăsura înapoi la grajduri pentru a fi vândută, şi vom fugi urgent înapoi la Bath.

Decizia cea grea fusese luată, dar de ce întârziase atât de mult pentru a fi luată? De parcă n-aş şti! Am

sprijinit această nebunie a familiei, pentru că eu însumi fusesem cuprinsă de nebunie - nebunia de a crede că Desmond m-ar putea iubi când, de fapt, tot ce făcea el nu era altceva decât să se folosească de mine. Plănuise un joc de cărţi "pentru a lua o monstră a onestităţii mele", după cum se exprimase blând procurorul. îmi spusese că bancnotele erau nemarcate, sperând că astfel voi avea impresia că le pot folosi după cum doream. îmi întinsese o cursă şi, cu toate că eram nevinovată, am căzut în ea.

- îi voi trimite un bilet domnului Duke pentru a anula ieşirea de diseară.

Esther începu întâi să urle, apoi izbucni în lacrimi şi în cele din urmă se aruncă la picioarele mele, apucându-mă de fustă şi implorându-mă. Ar fi trebuit o inimă de fier să o refuze, dar a mea era numai de piatră. Era deja destul de dezamăgită că trebuie să părăsim Londra atât de curând; dar să rateze unica ocazie de a vedea o piesă, ei bine, asta era prea mult. De asemenea mai erau şi noile rochii superbe care trebuiau luate în considerare. Eram toate mândre să le purtăm. în cele din urmă am plănuit să-i scriem un bilet domnului Duke prin care să-l informăm că nu doream să-l avem în

companie pe domnul Maitland.

Hotchkins duse biletul şi stăteam toate pe ghimpi, aşteptând cu sufletul la gură întoarcerea lui. Oare Duke o fi acasă? Va găsi un înlocuitor pentru Maitland, sau cel puţin va fi de acord să-l excludă de la întâlnire pe el, care-i era prieten mai vechi decât noi? Până se întoarse Hotchkins, Esther mai avea puţin şi se urca pe pereţi. Duke era cu el, cerând mii de scuze şi dând o amestecătură de explicaţii. Socat cum era, uitat să fie atât de înfricoşat de mine cum era înainte, fiind în schimb exagerat de politicos.

- Mii de scuze, domnişoară Haley! Nu-mi pot da seama ce s-a întâmplat cu Desmond, vă jur că de obicei este cel mai bun dintre băieţii buni.
Ceva trebuie să-l fi înfuriat groaznic, şi nu mi-a spus niciodată nici un cuvinţel.

- îmi vei găsi şi mie un însoţitor, Duke, sau va trebui să merg singură cu voi, cuplurile de îndrăgostiţi? l-am întrebat.

- Nu cred că ştiu pe cineva care ar îndrăzni... Adică, vreau să spun, în ultimul moment, ştiţi... Poate unchiul Charles ar putea găsi pe cineva.

- încearcă la Thomson "două Picioare", am sugerat

eu mai mult în glumă, fără să mă gândesc serios.

Mai târziu în acea seară, când ne-am aranjat toaletele şi ne-am admirat rochiile una alteia, şi când în cele din urmă i-am întâmpinat pe domni în salon, într-adevăr, cel care mi-a oferit braţul a fost Thomson "Două Picioare" şi tot el a fost acela căruia a trebuit să-i ascult toată seara galanteria siropoasă şi insistentă.

- A fost drăguţ din partea dumneavoastră să mă invitaţi, domnişoară, începu el. Sunt foarte măgulit de onoarea pe care mi-o faceţi. Adu-mi-l pe Thomson "Două Picioare", aţi spus într-o suflare, când tânărul Duke v-a întrebat pe cine aţi dori să luaţi.

I-am aruncat lui Duke o privire.

El chicoti nervos în spatele lui Esther şi zâmbi - sau cel puţin cred că acea expresie înfricoşată trebuie să fie un zâmbet. "Două Picioare" avea deja mâinile mele între-ale lui. înainte să creadă că m-aş fi îndrăgostit de el, a trebuit să-i tai tot cheful de a se îndrăgosti el de mine.

- Adevărul e că nu cunosc nici un domn în Londra. Nici unul, în afară de dumneavoastră, i-am explicat.

El clipi, îşi ţuguie buzele şi şopti:

- Nu va fi nevoie să mai cunoaşteţi şi alţii. Mă descurc cu dumneavoastră singur, domnişoară.

Mi-au rămas doar vagi amintiri despre ce se întâmpla pe scenă. Era o farsă romantică deosebit de veselă care ţinu publicul spectator într-un hohot continuu. în pauză câteva dintre cuceririle lui Esther ne invadară loja, ceea ce m-a împiedicat să ies să-mi dezmorţesc picioarele, pentru că nu îndrăzneam s-o las pe Esther nesupravegheată în timp ce mama şi domnul Stone plecară să bea un pahar cu vin.

în timpul ultimului act al piesei am observat în partea opusă a sălii un domn care părea să aibă impresia că spectacolul se desfăşura în loja noastră. Avea ochelarii îndreptaţi invariabil spre noi. încă o cucerire a lui Esther, m-am gândit, şi eram pe punctul de a întoarce capul, când el îşi coborî ochelarii şi am văzut că era Desmond Maitland.

Mi-am adunat tot controlul de sine pentru a rămâne pe scaun. Instinctul îmi spunea să sar, să zbor peste sală, şi să-l bat bine, dar am fost politicoasă şi am întors capul. în acea seară, ochii mei nu s-au mişcat măcar o dată, nici măcar jumătate de centimetru, la stânga scenei centrale. Eram curioasă să-i studiez însoţitoarea. Era o tânăra drăguţă, cu părul închis la culoare şi cu o rochie roşie. Umerii îi erau albi şi părea că ne priveşte

la fel de insistent ca Maitland.

Piesa se termină şi trebuia să se fi sfârşit şi chinul, dar nu, domnul Stone ne aranjase o cină la Hotelul Pulteney. Am încercat să refuz, dar mama mă luă de o parte şi-mi spuse:

- Se vor aştepta să vină cu noi acasă pentru a mânca, dacă nu mergem, Belle. Este cel mai uşor aşa - îi putem lăsa la uşă.

Mi-am adunat curajul pentru încă o oră de veselie forţată şi zgomot. După spectacol, jumătate din teatru se golise pentru a veni la restaurant. Acest loc era încă şi mai aglomerat şi mai zgomotos decât Haymarket, dar curând ne-am aşezat confortabil într-o încăpere mai retrasă. Diversiunea de a avea o farfurie plină în faţă i-a dat lui "Două Picioare" altceva de făcut în afară de a mă pipăi pe mine. Am mâncat puţin şi am băut două pahare cu vin, ceea ce mi-a îmbunătăţit dispoziţia. Am reuşit să găsesc ceva amuzant în toată afacerea asta. Trebuie să mă fi ameţit puţin, pentru că, de fapt, noaptea noastră avea ceva în comun cu o melodramă vulgară mai mult decât cu o comedie.

Domnii mai în vârstă au băut o groază de vin, iar Duke ceva mai puţin. A afirmat de vreo două-trei ori că

ceea ce văzuse numea el piesă adevărată. Când fu vremea să plecăm acasă, cele două trăsuri au fost aduse. îmi displăcuse să-i las pe mama şi pe Stone singuri în drum spre teatru, dar simţeam că era o pază ineficientă pentru Esther. Cu domnul Stone, care mergea pe trei cărări, am hotărât să n-o las singură cu el. Si totuşi, s-o las pe Esther, o fetişcană, singură cu Duke, părea şi mai rău. Am rezolvat dilema, mărturindu-i lui Duke că nu-mi plăcea starea unchiului său şi l-am însărcinat cu cea mai mare severitate să le ducă pe mama şi pe Esther cu bine acasă.

- Tu ai aranjat întâlnirea. Este de datoria ta să ai grijă ca doamnele să nu păţească nimic, i-am atras atenţia.

- Pot spune că mă descurc cu unchiul Charles. Nu devine nesuferic când... Dar "Două Picioare" ar putea deveni. Această despărţire te va lăsa singură cu "Două Picioare", mă puse el în gardă.

- Sunt două trăsuri şi nu ne putem înghesui toţi într-una singură. Mă descurc cu "Dpuă Picioare".

- îndrăznesc să spun că te poţi descurca, admise el.

Curând, mândria cu care mă lăudasem urma să fie

pusă la încercare. Boşorogul cel şiret îi spuse vizitiului să meargă într-o altă direcţie, să nu ne ducă acasă în Elm Street, ci în Hyde Park.

în bezna nopţii şi nefiind familiarizată cu Londra, nu mi-am dat seama că mergeam într-o direcţie greşită. Eram destul de ocupată să găsesc scuze pentru a mă muta de pe o banchetă pe alta, pentru a scăpa de avansurile lui "Două Picioare". Abia când vizitiul a intrat pe o alee întunecată a parcului, mi-am dat seama ce făcuse, şi aveam mai mult decât o bănuială de ce alesese locul acesta întunecos şi izolat.
Chiar dinainte de a-şi strecura braţul pe după talia mea, ştiam ce avea de gând.

- Poartă-te cum se cuvine, "Două Picioare"! am exclamat şi l-am împins.

- îmi plac fetişcanele pline de viaţă, spuse el râzând şi mă atacă.

Buzele lui ude de vin le căutau pe ale mele. Era lucrul cel mai dezgustător pe care vi-l puteţi imagina, să vă urmărească printr-o trăsură un bătrân beat şi obsedat sexual. Nici nu putea fi insultat. Toată împotrivirea mea plină de furie era luată drept o încurajare jucăuşă.

- Nu-ţi face probleme, domnişoară. Pe "Două Picioare" l-ai vrut, pe "Două Picioare" îl vei avea. Pusesem ochii pe tine mai de mult. Eram prea timid pentru a vorbi deschis, dar tu mi-ai arătat drumul. Ah, te-ai gândit bine să scapi de ceilalţi. Nici eu nu mă puteam descurca mai bine.

- îţi voi arăta drumul afară din trăsură dacă nu stai jos odată şi dacă nu te comporţi cum se cuvine, domnule! i-am spus.

- Noo, amândoi am prefera confortul şi intimitatea trăsurii. Sunt prea bătrân pentru a face aşa ceva afară.

Era un ton nou şi înfricoşător în spusele lui. Iar mâinile lui căpătau mai multă îndrăzneală la fiecare atac. Nu mă puteam înţelege cu el. Mă cuprinse panica. Va trebui să scap - să sar din trăsură şi să fug printre umbrele din parc. Când caii au încetinit la o curbă, eu aveam deja mâna pe mânerul uşii. Am deschis-o şi m-am rostogolit afară, pe pământ. Trăsura lui Thomson mai merse câţiva metri. "Două Picioare" sări din trăsură, iar eu m-am ridicat şi am rupt-o la fugă. Se mişca foarte repede pentru un bătrân, pe câtă vreme eu eram împiedicată de fusta lungă şi de pantofii cu toc.

Parcul era pustiu la o jumătate de oră de miezul

nopţii. Aerul era rece, iar singura lumină era aceea a lunii, acoperită pe jumătate de nori. Copacii din parc se înălţau asemenea unor umbre tăcute şi era o tăcere profundă. Singurele sunete erau făcute de vântul care bătea cu putere printre copaci, bufniturile înfundate ale paşilor noştri şi gâfâitul nostru trăgând cu nesaţ aerul în timp ce alergam. M-am gândit să părăsesc aleea şi să fug spre boschete şi copaci, dar mi-era teamă că pe acolo ar fi fost încă şi mai greu de mers şi în plus, îmi era puţin teamă ca nu cumva să mă rătăcesc.

Thomson nu alerga mai repede faţă de mine, dar paşii lui se apropiau totuşi câte puţin, iar eu nu mai puteam alerga mult. Tocmai când începu să pară că mă ajunge, am văzut o speranţă de salvare care-mi dădu ultimul strop de energie.

Luminile unei trăsuri apărură din depărtare, venind spre noi. Exact la timp; vederea îmi era limitată, iar răsuflarea mea abia mai putea să-mi umple plămânii. Am fugit clătinându-mă pe aleea care venea trăsura şi am început să fac semne disperate cu mâinile. Birjarul mă văzu şi struni caii să se oprească. Binevenitul zornăit al hamurilor şi comanda de hoo! dată din inimă de birjar erau ca o muzică pentru urechile mele. Uşa se deschise

imediat şi din trăsură coborî un bărbat. Cu ultimile puteri am mers cu paşi nesiguri sore el, în timp ce bărbatul se grăbi să vină spre mine. Când ne mai despărţeau aproape trei paşi, l-am recunoscut pe salvatorul meu ca fiind Desmond Maitland.

Capitolul 11

Dacă ar fi putut exista o soartă mai grea decât să fiu prinsă de Thomson "Două Picioare", aceea era să fiu salvată de creatura odioasă care stătea în faţa mea. Am încercat să-l înjur dar nu mai aveam suflu. în schimb m-am moleşit, gâfâind, şi braţele lui m-au prins chiar înainte să ating pământul. O mie de gânduri, sunete, imagini amestecate îmi treceau prin minte în minutele următoare. îmi amintesc cum Maitland m-a scuturat şi m-a întrebat ce se întâmplase, dacă păţisem ceva, lucruri de genul acesta. Chipul său era ca o mască albă de furie strălucind în lumina lunii. Când a hotărât că încă mai aveam ceva viaţă în mine, m-a trecut din braţele sale în cele ale birjarului. Maitland s-a luat după "Două Picioare" şi l-a doborât cu o lovitură uluitoare în falcă. Nu ştiu care sunet era mai dezgustător - acela făcut de pumnul său lovind, sau acela al înjurăturii care a urmat - dar amândouă mi s-au părut extrem de potrivite situaţiei. Maitland m-a întors şi m-a suit în trăsură ca pe un pachet. Masca de furie de pe faţa sa părea să fi devenit ceva asemănător unei stânci.

De data asta nu mai erau cărămizi calde, însă picioarele îmi ardeau după ce alergasem pe drumul

pietruit. Maitland aruncă pătură de lână peste mine, dar imediat am dat-o la o parte. Respiraţia mea gâfâită căpăta un ecou în spaţiul acela mic şi închis. Era singurul sunet ce se auzea, până când Maitland a scos o sticlă cu vin dintr-un buzunar, i-a scos dopul şi mi-a înmânat-o fără să-mi dea şi un pahar.

Atunci mi-am dat seama că gâtul îmi era uscat, şi am ridicat sticla pentru a bea direct din ea. Braţele îmi tremurau, şi respiraţia îmi era gâfâită. Am tras o duşcă zdravănă, şi apoi i-am înapoiat sticla domnului Maitland. M-am întrebat dacă să-i mulţumesc sau să-mi urmez sfatul inimii şi să plec fără nici un cuvânt.

în timp ce cântăream această decizie, vocea lui se auzi ca un cuţit în tăcerea întunecată:

- Sper că eşti mulţumită!

Anticipasem diferite reacţii din partea lui - scuze, simpatie - dar în nici un caz această furie rece, vehementă. Urmând unei nopţi lungi, extrem de frustrantă pentru mine, acest lucru îmi era suficient pentru a nu mai ţine cont de bunul-simţ.

- Nu, sunt departe de a fi mulţumită. Aş fi preferat să fiu prinsă de Thomson, decât să fiu salvată de tine.

După acest discurs curajos, am întins mâna spre

mânerul uşii. Mâna lui s-a repezit şi a prins-o pe a mea într-o încleştare dureroasă. N-am ezitat să-mi folosesc unghiile pentru a-l descuraja. Când s-a retras surprins, am deschis uşa şi am sărit afară. Nu eram sigură dacă nu cumva sărisem din lac în puţ sau invers, dar parcul părea şi mai întunecat decât înainte, şi am stat un moment înainte de a porni la drum, departe de Thomson. Cu toate că n-aş fi admis nici într-un milion de ani, am răsuflat puţin uşurată când uşa s-a deschis şi el a devenit după mine. Am grăbit pasul când el trebui să alerge ca să mă poată prinde. N-a încercat să mă oprească sau să spună ceva, ci doar mergea cu un pas în urma mea, parcă era prinţul consort. Am auzit trăsura întorcând şi venind după noi.

Am ajuns la o cotitură, şi a trebuit să mă opresc ca să mă orientez. Maitland s-a oprit şi el, aşteptând. M-am întors spre stânga şi mâna lui mă prinse de braţ.

- Te îndrepţi spre Piaţa Belgrave. Elm Street este în direcţia aceea, spuse el.

- Mulţumesc, iar acum că ştiu drumul, nu mai este necesar să mă însoţeşti.

- Consideră-mă ca o umbră.

îmi ţineam capul ridicat, ceea ce nu-mi îngăduia să

văd deloc drumul spre piatra mare din calea mea. Mergeam repede şi apăsat şi am lovit-o cu destulă forţă pentru a-mi trezi teama de a-mi fi rupt degetul mare de la picior. N-am putut să-mi înăbuş un mic strigăt de durere. Am făcut totuşi un pas, dar durerea era prea mare. Atunci mi-am dat seama că nu voi putea merge pe jos până acasă.

Maitland şi-a ridicat braţul pentru a fec semn trăsurii să se apropie şi apoi mi-a deschis uşa. Eram atât de nervoasă încât îmi venea să-l lovesc - pe el sau trăsura - dar durerea din deget mi-a curmat intenţiile. M-am urcat şi am stat ţeapăn ca o scândură în timp ce Maitland se aşeza lângă mine, iar trăsura se punea în mişcare. Situaţia mea umilitoare s-a dovedit benefică pentru dispoziţia lui. Vocea sa nu mai avea deloc accente de furie când a întrebat:

- Pentru numele lui Dumnezeu, ce era în capul tău?

- Mă duceam acasă după cea mai groaznică seară, şi zi din viaţa mea!

Replica lui avea forţa unui bici plesnind în aer:

- A cui vină ste? N-ai fi fost atacată de bătrânul acela pervers dacă nu te-ai fi suit singură cu el în trăsură. Esther, cel puţin are o scuză pentru purtarea ei de

femeie uşoară, ea este tânără şi neexperimentată. Tu eşti destul de matură ca să ştii mai bine. Ziua ta, şi a mea, ar fi fost mai puţin groaznică dacă mi-ai fi spus adevărul despre bani.

Chiar când credeam că nu mai aveam un gram de furie în mine, dintr-o dată am revenit la viaţă, arzând la fel de intens ca flacăra unei lămpi de gaz.

- Mulţumesc pentru că mă faci mincinoasă... şi hoaţă! Ştiu că banii ocupă o poziţie de prim rang în scara ta de valori, dar pentru mine înseamnă mult mai puţin. îmi pare foarte rău că nu ai putut să găseşti banii. Fără îndoială că e o mâhnire pentru tine faptul că n-ai putut pune mâna pe cele cinci mii de lire ale domnului Pelty, dar te înşeli, cum trebuie să ştii deja, gândind că sunt la mine. Noi cei din Elm Street am fost amuzaţi de mica ta comedie, jocul de cărţi organizat pentru a vedea cât de cinstite suntem, cum ne-ai asigurat că bancnotele nu sunt marcate, ca să le cheltuim. Din păcate pentru tine, noi am avut acea banconotă tăiată. Poate ai dori să iei foarfeca pentru banii altor prieteni, să-i tai şi să pui legea pe urmele lor, în schimb.

O dată terminată izbucnirea mea, mi-a întors capul şi am început să privesc pe fereastră în întunericul de

afară.

El se repezi în faţă, îmi apucă bărbia şi îmi întoarse cu putere capul pentru a-mi vedea chipul.

- Ce era să cred? Bancnota era la tine!

I-am răsucit mâna şi i-am împins-o înapoi.

- Nu mă atinge. Tu ai crezut că eu aveam comoara, cu mult înainte de asta, altfel nu ne-ai fi pus la încercare. Cum îndrăzneşti să intri în casa noastră ca prieten şi să ne tratezi atât de mizerabil!

- Adineauri m-ai acuzat că am încercat să-l înşel pe Pelty!

- Dacă aş putea, te-aş acuza şi de moartea lui Graham! Nu sunt deloc convinsă că n-ai nimic de-a face cu asta.

- Belle, eu nu încercam să te păcălesc. Recunosc că la început gândul acesta mi-a trecut prin minte, dar m-am răzgândit de acum câteva zile. Am făcut-o doar pentru a-l linişti pe Pelty. îmi tot trăncănea că "domnişoara Haley trebuie să ştie ceva" şi am făcut-o pentru a-i dovedi că erai nevinovată. Am rămas mut de uimire când am văzut bancnota şi tăietura de pe ea. Tu i-ai dat lui Eliot Sutton acea scrioare prin care îl împuterniceai să ia trăsura. Era posibil ca banii să fie

acolo.

- Eliot n-a primit încă scrisoarea.

- Dar îngrijitorul lui ar fi putut s-o primească. îţi spun, acea liră era din banii care au dispărut. De unde o aveai?

- Sunteţi sigur că aveţi încredere în cuvântul unei mincinoase, domnule Maitland?

- Nu sunt responsabil pentru ceea ce s-ar putea să-i fi spus lui Roy, după ce mi-ai dat bancnota aceea. M-am simţit trădat. El mi-a spus că ai încercat să arzi bancnota. Ţi se pare asta o dovadă de nevinovăţie?

- Să zicem mersi că nu l-am împins şi pe el pe foc. Am făcut asta într-un moment de furie.

- Un moment de furie care nu ne va duce nicăieri, spuse el, iritat.

- Cel puţin, mă va duce acasă. Regret că am venit la Londra. ar poate asta mi-a făcut bine, la urma urmei. Nu eram convinsă pe deplin că diavolul există; acum ştiu că Londra e plină.

- Ai reuşit să te încurci mai mult decât o muscă într-o pânză de păianjen. Ce avea de gând Thomson în acea trăsură din care ai simţit nevoia s-o rupi la fugă?

- Tu ce crezi?

- Aveai o idee despre cum s-ar purta el în intimitate. Mâinile lui erau numai pe tine în timpul piesei. De ce ai plecat acasă cu el?

- Fiindcă nu puteam să le las pe mama sau pe Esther singure cu acei neisprăviţi! Nu puteam să le supraveghez pe amândouă. Doar nu vrei să sugerezi că eu aş fi vrut să... Vocea mea căpătă accente de indignare, şi am simţit lacrimi în ochi. Le-am înlăturat clipind, doar ca să aud un sunet jalnic de sughiţ ieşindu-mi din gât. Era o replică a lungului meu calvar, fiindcă de obicei nu bocesc aşa de uşor.

Maitland a folosit-o pentru a-mi prinde mâinile.

- Eşti sigură că n-ai nimic? Acum mă întorc şi-l lovesc pe nemernicul ăla de-i scot toţi dinţii din gură.

- Sunt bine, n-am nimic. îmi dai şi mie, te rog, sticla de vin? Cred că m-a apucat sughiţul, am spus, sperând că astfel îmi va trece. Mi-a întins sticla cu vin şi am luat o înghiţitură mică.

- Ai fi putut să accepţi să te însoţesc. Eu am venit la teatru doar ca să te văd pe tine, să încerc să găsesc o ocazie pentru a-ţi vorbi. A fost un noroc că am urmărit trăsura lui Thomson. Credeam că te mai prind la poartă.

- Rematca asta nu este foarte flatantă pentru

doamna care era cu tine. Dacă doamna este un termen corect pentru o femeie care apare în public doar pe jumătate îmbrăcată.

- Eram cu sora mea, zise el cu o voce mai blândă.

- îmi cer scuze. în acest caz, să ştii că i-am admirat rochia.

- Aici nu este Bath.

Moda este mai îndrăzneaţă la Londra. Poate că viaţa pare mai agitată aici, dar cel puţin eu nu te-am făcut să cobori din trăsură.

- Am plecat deja o dată în noaptea asta, si as mai fi făcut-o chiar acum dacă nu m-ar fi durut degetul, mai rău ca o măsea stricată.

A urmat un moment de tăcere. Ne îndreptam către est, pe Piccadilly; el luă vinul si-l puse deoparte. Lămpile cu gaz de pe străzile acestui cartier făceau să ne vedem mai bine în trăsură. Am observat că-si încrucişase braţele si se lăsase pe spate comod, pentru a savura discuţia aprinsă.

- Ai primit scrisoarea de la mine?

- Da.

- Ei bine, acum că ai avut ocazia să te calmezi, vei face ce te-am rugat?

- Să fac ce?

- Ce te-am rugat.

- N-am zis că am si citit scrisoarea. Am aruncat-o în sobă.

- Trebuia să am grijă să nu stau aproape de soba aceea. Văd că foloseste drept cos de gunoi pentru obiecte nedorite.

- Fii fără grijă, nu vei fi niciodată aproape de ea, doar dacă nu cumva casa va fi cumpărată de mătuşa ta. Nu aş crede vreo secundă că ai avea într-adevăr o mătuşă.

- Am cinci mătuşi.

- Asta nu te face membru al rasei umane.

- Belle, şi ţie îţi lipsesc câteva calităţi umane. Dacă erai o femeie normală, ai fi citit scrisoarea din curiozitate, ca să ştii ce scria în ea.

Doream să ascult dar refuzam să întreb. După încă un moment de linişte, cedă şi îmi spuse:

- M-ai convins că banii nu sunt la tine. Dar vreau numai să-mi spui un singur lucru. De unde aveai acea bancnotă?

- De ce l-aş pune pe ofiţerul Roy pe urmele unui prieten?

- Eliot?

- în nici un caz.

- Yootha?

- Nu.

- Nu poate fi "Două Picioare". Ai trimite poliţia după el imediat.

- Aş vrea să fi putut spune că el este, dar nu-i aşa.

- Si nu este Duke... Stone! exclamă el triumfător.

- Da, de la Stone o am. Intenţionam să-l chestionez în seara asta şi să văd dacă pot afla ceva, dar am fost prea ocupată.

- Am observat în timpul piesei. Trebuie să fi fost şi mai ocupată în trăsură. Iar parcul este şi el departe de a fi un loc sigur, noaptea.

- Foarte adevărat. Te-am întâlnit pe tine aici, nu-i aşa?

Afişă un zâmbet satisfăcut.

- Nu-ţi pare bine că s-a întâmplat aşa? Nu aştept mulţumiri pentru că te-am salvat, dar nu mă aşteptam deloc la acel debit verbal după scrisoarea mea de scuze, pe care, desigur, nu te-ai deranja s-o citeşti. De vreme ce n-ai citit-o, acum îmi voi cere iertare în persoană.

Belle, îmi pare nespus de rău. Dacă aş fi avut cea mai mică idee despre cum urmau să iasă lucrurile, n-aş fi obţinut acel mandat. A fost un gest nechibzuit, în urma unei furii de moment, când am crezut că-ţi băteai joc de mine. Stiu ce ai simţit când mi-am făcut apariţia. Sper că poţi să mă crezi şi să înţelegi cum m-am simţit.

- în ciuda celor mai bune intenţii ale mele de a fi intransigentă, te înţeleg. Şi data viitoare, după ce degetul meu încetează să mai pulseze ca o tobă, sunt sigură că te voi ierta. Dar te rog să nu îmi ceri s-o fac în seara asta. Prinsă între fotografie, mandatul de percheziţie şi Thomson "Patru mâini?, îmi este teamă...

Am simţit mâinile lui prinzându-le pe ale mele, nu cu vreo intenţie romantică, ci cu surprindere.

- Ce fotografie? întrebă el repede.

Eram stânjenită de faptul că îmi scăpase şi încercam să schim subiectul, dar el insista.

- Doar o miniatură pictată pe care am găsit-o în casă.

- Portretul unei blonde sub perna lui Graham? întrebă el.

Deci o văzuse în căutările sale. Toată ruşinea mea îi

fusese cunoscută tot timpul. Faptul că Graham mă înşela, şi eu, ca o proastă, îl adoram ca pe un idol.

- Belle, n-ai nici un motiv să crezi că reprezintă ceva, mă consolă el. E probabil o nepoată sau o verişoară preferată.

M-am prins de ideea asta cum se prinde de un pai cineva care se îneacă, pentru a salva aparenţele. Cu toate că Graham nu prefera în mod special vreo nepoată sau verişoară, ştiam că avea mai multe.

- Desigur, asta trebuie să fi fost, dar tot am rămas surprinsă.

Desmond mă răsfăţa cu poveştile lui despre rudele sale preferate, de genul feminin, ale căror imagini îi umpleau dormitorul, iar eu, cu aceeaşi politeţe, nu-l făceam mincinos, ci doar întrebam:

- Eşti sigur că ai suficient loc pentru un pat cu toate acele picturi aglomerând spaţiul, Desmond?

El îmi făcu cu ochiul complice.

- Desigur. Consider patul ca pe una dintre cele mai importante necesităţi - şi plăceri - ale vieţii, dacă există partenerul potrivit.

- în cazul tău, asta ar însemna o femeie, presupun.

- O femeie? Nu accept orice articol nehotărât în

patul meu. Ea trebuie să fie o femeie pe care o aleg eu.

Până să ajungem în Elm Street, toată furia şi neîncrederea dintre noi se evaporase. îi spusesem, din greşeală, Desmond o dată, şi mi se părea artificial să revenim la domnul Maitland după aceea.

- Mă voi ocupa de Stone, spuse el când trăsura se opri. îl voi pune pe Grant să se uite în casa lui. Mai am şi alte câteva idei.

- Ce fel de idei?

- Am de gând să mă întorc la locul faptei - nu la tine acasă, ci unde s-a făcut schimbul - şi să urmez drumul pe care Graham s-a întors acasă. Iniţial, am crezut că s-ar putea să fi lăsat pachetul la K. Norman, dacă-ţi aminteşti. N-a fost aşa, dar s-ar putea să mă lovească din nou inspiraţia în timp ce merg pe drumul acela.

- Dacă mă rogi foarte frumos, s-ar putea să merg şi eu cu tine, m-am oferit eu.

- Atunci nu te voi ruga frumos. Nu-ţi va plăcea.

Extraordinarul meu gest de a mă oferi fusese respins brutal. Era suficient pentru a-mi reduce indispoziţia şi a-mi da seama cât de josnic era Desmond Maitland.

- Atunci, voi veni cu Eliot. Trece mâine pe la mine, i-am spus, foarte atentă să nu sune maliţios.

- Asta mă va învăţa minte! Belle, eu pot fi condus, dar nu cu ameninţări copilăreşti.

Pentru a doua oară în acea noapte eram agresată de o persoană care se considerase gentleman. Domnul Maitland băuse vin, ca şi domnul Thomson. Era în toate privinţele la fel de insistent, cu toate acestea pe ansamblu, experienţa era complet diferită. Buzele lui tinere ardeau şi ale mele răspundeau, în ciuda judecăţii mele. Căldura emana prin mine şi în jurul nostru, încingând spiritele şi imaginaţia cu emoţii nemaitrăite înainte. Ca fiica unui preot, îmi dădeam seama că aceasta trebuie să fie o mare greşeală, totuşi mi se părea absolut potrivit şi natural, şi inevitabil. Si incredibil de plăcut.

Când în cele din urmă am putut să vorbesc, vocea mea era ca o şoaptă tremurândă.

- Acum chiar că trebuie să plec.

- îţi şifonez imaginea, draga mea? mă necăji el. Ochii lui negri prinseseră reflexia unei lămpi din stradă, chiar înainte să-şi coboare capul.

Cu faţa extrem de serioasă, mă întrebă:

- Să înţeleg că nu mai suntem duşmani de moarte, domnişoară Haley?

- Eu nu prea le permit duşmanilor de moarte să mă compromită, domnule Maitland.

Un zâmbet apăru pe chipul lui.

- Să te compromită? Nu prea aş spune că am ajuns atât de departe! cineva ca Esther ar putea fi compromisă cu un sărut, dar sigur, unei femei care a fost logodită, i se îngăduie ceva mai multe.

- La Londra, poate, la Bath, te asigur, această doamnă logodită nu a fost atât de bine lucrată ca în seara aceasta.

Păru surprins; uluit nu este un cuvânt prea dur pentru a descrie mutra uimită pe care o făcu.

- Mi-e teamă că m-am lăsat dus de val. Data viitoare voi încerca să mă comport la fel de onorabil ca gentlemanii din Bath.

- Nu există termen de comparaţie, Desmond. Doar încearcă să crezi că nu sunt o mincinoasă şi o hoaţă. Va fi suficient pentru început.

- Hai să încercăm amândoi să avem încredere. Nu voi crede că tu vrei să furi banii, dacă promiţi să crezi

că eu nu vreau să-l hărţuiesc pe Pelty. Asta m-a durut, iubito!

- Bine! Acum ştii cum stau lucrurile, şi cum m-am simţit eu.

- îngerii sunt supuşi răzbunării, nu-i aşa? întrebă el şi îmi luă bărbia în mână. Cunoştinţele mele teologice sunt depăşite. Mama ta te va considera un înger căzut dacă intri arătând astfel.

Am crezut că trebuie să se vadă strălucirea feţei mele în urma îmbrăţişărilor, dar când îşi scoase batista şi îmi şterse o urmă de praf de pe obraz, mi-am dat seama că se referea la praful în care căzusem.

- Văd că luminile sunt aprinse, aşa că au ajuns în siguranţă acasă. Cred că se îngrijorează pentru tine. Trebuie să plec. Pot să îndrăznesc să mă prezint la uşa ta mâine?

- Drumul ţi-e pavat.

Am coborât din trăsura lui Desmond şi el m-a însoţit până la uşă.

- Regret sincer tot răul pe care ţi l-am provocat, Belle. într-o zi ne vom uita în urmă şi vom râde, ei?

Gândul unui viitor împreună îmi aduse un zâmbet pe faţă.

- Văd că deja zâmbeşti.

- Sunt prea obosită ca să mă strâmb.

- Bine, oportunităţi ca acestea nu trebuie irosite.

Am primit încă un sărut zdrobitor, încă arzând după îmbrăţişări, ca să le mai dojenesc pe mama şi pe Esther. Oricum nu puteam fi prea severă cu ele, pentru că erau îngrijorate pentru starea mea şi pentru distrugerea noii mele pelerine aurii, ca şi pentru coafura şi faţa mea murdară şi, desigur, degetul care căpăta rapid o urâtă nuanţă palidă. Am accentuat comportamentul erotic al lui Desmond, pentru a-i netezi drumul de întoarcere.

- De vreme ce ţi-a intrat din nou în graţii, e păcat că arătai atât de oribil, observă Esther.

- Unii oameni nu se judecă după aspect, Etsher, am spus eu cu demnitate.

Capitolul 12

în dimineaţa următoare, "tiranul" se afla într-o formă excelentă pentru a-şi pune la zid odrasele. Mama fu luată la întrebări pentru că nu-l chestionase pe domnul Stone cu privire la bancnotă.

- N-am vrut să-l jignesc, Belle. Am fost mai convinsă ca niciodată că el n-are nimic de-a face cu asta. Doar Maitland este cel care ţi-a sucit capul, judecând chiar şi numai după felul cum s-a purtat cu noi.

- Ba cu mine s-a purtat foarte frumos, mamă. Dacă n-ar fi fost el, nu m-aş afla acum cu tine, azi, ci m-aş afla într-o casă cu femei seduse şi abandonate, îi reamintii eu. Acolo unde va sfârşi Esther dacă va continua în felul în care s-a purtat aseară.

Esther nu-i dădu nici o atenţie. Ea se afla undeva, plutind în nori, cu gândul la gloria apusă a teatrului Haymarket sau poate la farmecul rotofei al domnului Duke. După dojana pe care le-am tras-o am avut şi o veste bună pentru ele.

- Am hotărât să închiriez o pereche de cai pentru trăsura lui Graham, pentru restul scurtei noastre şederi.

- Crezi că merită pentru o singură zi? întrebă mama.

- E posibil să sfârşim prin a rămâne ceva mai mult, de vreme ce casa nu s-a vândut încă. După cum spuneai şi tu, de ce să plătim un agent imobiliar cu două sute cincizeci de lire, când nu avem de ce? Eliot va aduce trăsura azi.

Eliot nu considerase să le fi făcut o prea mare favoare mamei şi a lui Esther. Ele ieşiră să inspecteze trăsura, dar când el se oferi să ne ia la plimbare pentru a-i verifica arcurile, ele refuzară.

- Mă întorc într-o oră, le spusei eu, ca să nu le vină vreo idee să le dea de ştire domnilor Stone şi Duke.

Tete-a-tete-ul cu Eliot era binevenit pentru că aveam să-i pun câteva întrebări. Prima ca importanţă era bancnota pe care mi-o dăduse domnul Stone. Omiţând incidentul şi mandatul de percheziţie, i-am vorbit despre părerea domnului Maitland cu privire la acea bancnotă.

- îl cunoşti pe Stone mai bine decât noi, Eliot. Crezi că este posibil ca acesta să fie amestecat?

- Nu-l cunosc aşa de bine. îl văd din când în când, acasă la mătuşa Yootha. Nu trişează la cărţi şi se descurcă destul de bine pentru a nu trebui să fure, dar nu prea cred să fi făcut asta ca să se distreze. Ştii care

este părerea mea despre cine este răspunzător pentru furt, adăugă el. Domnul Maitland însuşi a pus la cale întreaga afacere pentru a-l curăţa pe Pelty de cele cinci sute de miare ale sale. Probabil că a făcut scamatoria asta de zeci de ori. N-ai observat crestătura din bancnotă?

- Nu, dar nu-mi vine să cred că domnul Maitland ar fi într-o aşa mare nevoie de bani, subliniai eu.

- Care ar fi mijlocul cel mai bun pentru a convinge lumea că e nevinovat?

- Dacă vreunul dintre agenţii firmei Lloyd's este răspunzător, acesta nu poate fi altul decât domnul Pelty. Doar el este acela care a intermediat tranzacţia. Domnul Maitland nu se afla în oraş în acea seară.

- Exact acesta era motivul care mă face să-l suspectez.

S-ar putea să fie Pelty. Pentru mine nu este doar un nume.

Conversaţia noastră era întreruptă de comentariile cu privire la confortul trăsurii şi la nunta de la ţară la care participase Eliot. Următorul subiect legat de acest caz a fost miniatura pe care o purtam în poşeta mea. M-am hotărât să i-o arăt şi lui şi l-am întrebat dacă

recunoaşte fata.

O înfăşcă cu degetele crispate.

- De unde ai asta? mă întrebă tăios.

- Am găsit-o în camera lui Graham. O recunoşti desigur. Cine este?

îi trebuiră câteva clipe pentru a-şi cântări răspunsul, dar când vorbi, păru că spune adevărul.

- Este o femeie cu care se întâlnea Graham înainte de a te cunoaşte pe tine. Nici nu ştiu cum o cheamă, dar ieşea din când în când cu ea la teatru sau să ia cina.

- Poate că Yootha o va recunoaşte.

- Am zis o femeie, nu o doamnă. Se întoarse spre mine cu o mină sumbră. Belle, hai să nu mai scormonim trecutul.

- Eu n-aş numi-o trecut! Are o expresie şireată a feţei. Ce gen de femeie este?

- Este genul de femeie cu care se încurcă un tânăr burlac singuratic. Ăsta-i trecutul lui Graham. Trecutul îndepărtat. Nu-ţi mai chinui gândurile în zadar. Ea n-a mai însemnat nimic pentru el din clipa când te-a cunoscut pe tine. Te rog, dă-mi mie asta şi uită că ai văzut-o vreodată.

Răspunsul meu a fost s-o pun la loc în poşetă şi să

închid fermoarul. N-aş fi vrut ca Graham să şi-o pună sub pernă dacă nu însemna nimic pentru el.

- Eşti extrem de necooperant, Eliot. Reticenţa ta nu face altceva decât să mă facă mai curioasă decât înainte. Nu voiam să aflu decât cine e fata.

El se enervă.

- Cum rămâne cu trăsura? O păstrezi sau o scoţi la vânzare?

- Fără îndoială că o voi păstra şi voi închiria un echipaj de cai de tracţiune.

Poţi să te ocupi tu de treaba asta în locul meu?

- Ai putea obţine mai bine de o sută de lire pentru atelaj, o tentă el.

- Da, şi aş putea plăti de două ori mai mult pentru unul nou. Al nostru de acasă arată jalnic. îl voi păstra.

- Ai vreo ofertă pentru casă?

- N-am nici una mai serioasă.

- De ce nu încerci la un agent imobiliar?

- Pentru căsunt în pană de bani. Nu vreau să plătesc comision.

- Mi-ar face plăcere să mă consideri agentul tău, fără nici un comision. Zău, nu m-ar deranja deloc.

- Pari tare dornic să scapi de noi, Eliot! îl dojenii eu

în glumă.

- Să scap de voi! Belle, cum poţi să spui aşa ceva? Nu mă gNndesc decât la interesul vostru. Eo, asta-i bună! întreaga familie luaţi în derâdere Londra din clipa în care aţi sosit aici. Credeam că eşti dornică să te întorci acasă, dar dacă intenţionezi să mai stai, trebuie să organizăm o distracţie pentru tine.

L-am găsit pe domnul Maitland mult mai distractic decât Eliot, aşa că nu l-am încurajat pe acesta din urmă. După un sfert de oră, trăsura făcu cale întoarsă şi o luarăm spre casă. L-am invitat să intre pentru a-l servi cu un pahar de vin, dar el avea o întâlnire şi nu putu accepta invitaţia. îmi promise să aducă o pereche de cai ca să-i văd, într-un viitor foarte apropiat şi plecă.

După ce mi-am scos boneta şi pelerina, am pus cele trei obiecte misterioase pe pat şi m-am aşezat să le privesc: Portretul unei femei, o cheie de la o uşă misterioasă şi agenda de buzunar cu numele de K. Norman de pe Aleea Fleury. Cele trei obiecte aflate acolo la un loc se legară cu atâta uşurinţă încât mă mirai şi eu de propria mea prostie de a nu fi făcut legătura între ele mai devreme. Fata se numea K. Norman, iar cheia era de la apartamentul ei, şi Graham

a avut-o pe inelul său de chei când fusese ucis.

Eram copleşită de o curiozitate morbidă. Cu ce fel de om mă logodisem? Chiar m-am surprins întrebându-mă dacă Graham avusese vreodată intenţia de a restitui casetă cu bani proprietarului de drept. Si dacă fusese îndrăgostit de K. Norman, de ce nu o ceruse în căsătorie pe ea? Nu era un vânător de zestre - dacă ar fi fost, nu s-ar fi uitat la mica mea avere. Nu, o iubise pe K. Norman, dar pe mine mă iubise? K. Norman nu era o doamnă, conform spuselor lui Eliot. Ar fi fost Graham tentat să se căsătorească cu ea, totuşi, şi ar fi făcut el pasul de a mi se alătura pentru a preveni un astfel de dezastru social? După experienţele mele în dragoste cu Desmond, mi-am dat seama că legătura amoroasă a lui Graham cu mine fusese pur şi simplu de formă. Orice femeie cu un minimum de experienţă şi-ar fi dat seama de asta, dar cu mine a fost o legătură perfectă. Câte batiste n-am udat eu cu lacrimi amare?

Ţelul meu era acum să merg s-o văd pe K. Norman. în mintea mea am botezat-o Kitty, ca să se împotrivească cu înfăţişarea ei. Atât Eliot cât şi Desmond ziseseră că aceasta nu mai locuia pe Aleea Fleury dar ei intenţionaseră doar să mă scutească de

neplăcerea de a afla despre ea. Iată de ce Desmond refuzase cu încăpăţânare să mă ducă acolo. Nu era vorba de vecinătate, foarte aproape de Long Acre, ci de locuitorul din Aleea Fleury, nr. 2B. Nu-mi păsa nici un pic ce ştie Eliot, dar mă durea gândul că Desmond crede că eu n-am fost iubită niciodată.

Stăteam ca pe ghimpi de nerăbdare s-o întâlnesc pe Kitty, dar nu voiam ca mama să afle nimic despre ea. Pe de altă parte, nu puteam merge singură. Esther? Nu. în cele din urmă m-am hotărât să-l iau pe Hotchikins cu mine şi să mă duc îndată ce Eliot îmi va aduce perechea de cai.

Acest lucru s-a petrecut mai repede decât mă aşteptam. Chiar în acea după-amiază mi-au fost aduşi caii, dar Eliot nu i-a însoţit. în locul său şi-a trimis grăjdarul, dar l-am expediat înapoi pentru a fi sigură că nu se va afla de aventura mea.

- întoarce-te într-o oră să iei trăsura. în ce grajd va fi adăpostită?

- La domnul Eliot, deocamdată, zise grăjdarul şi o întinse bucuros.

Din păcate, Esther îşi puse în cap să mă însoţească şi mi-a trebuit mult efort ca s-o conving că mă duc

numai la biblioteca publică să iau nişte cărţi. Motivul îi scăzu interesul. Cărţile reprezentau o ciumă pentru ea, iar biblioteca un loc de carantină.

Hiotchkins era nervos ca un debvutant în călătoria sa în aglomeraţia londoneză. Ne oprirăm să cumpărăm o hartă a oraşului de la un chioş de ziare şi ne aplecarăm asupra ei, căutând cu atenţie Aleea Fleury. Nu era chiar atât de departe, dar străzile erau întortochiate, iar Hotchikins se rătăci de vreo zece ori. Trecuse mai bine de o oră până găsirăm străduţa care nu era mai mare decât o alee dosnică, purtând tăbliţa "Aleea Fleury". Era pur şi simplu neglijabilă. Cum a fost posibil ca Graham să dea peste o femeie în coclaurile astea - sau, mai rău, să-şi mute amanta aici?

Mi-a fost frică să intru singură, dar şi să las trăsura nesupravegheată.

- Dacă nu mă întorc în cinci minute, Hotchikins, vino să mă salvezi, îi ordonă.

îi mărturisisem scopul vizitei mele, iar el fusese de acord să mă însoţească doar după ce-l ameninţasem că mă duc singură într-o mahala periculoasă.

- Sunteţi nebună de legat! mă avertiză el şi-mi dădu un cuţit mic din bucătăria lui Ettie. Mi l-am băgat în

buzunar şi m-am îndreptat cu curaj peste poarta albastră. Primul ciocănit nu avu nici un rezultate. Al doilea fu mai puternic, făcând să apară o baborniţă hâdă, cu o bonetă pe cap, şontâcăind.

- O caut pe K. Norman de la nr. 2B.

- Sus pe scări, mârâi aceasta şi se întoarse în vizuina ei.

Scara era îngustă, abruptă şi jegoasă. Chiar şi aerul era viciat, duhnind a fiertură de varză şi lături. Mi-am ridicat fusta, evitând orice atingere de balustradă şi am pornit să urc.

în capătul scării am văzut două şiruri de uşi de o parte şi de alta a coridorului. Pe prima uşa, pe stânga, scria 2B. Am ciocănit scurt şi mi-am ţinut răsuflarea.

Nici un răspuns, dar am auzit un zgomot slab.

- Cine-i acolo? se auzi o voce slabă.

- O prietenă, vreau să vorbesc cu K. Norman.

- Aa, o doamnă! Un... un moment.

După câteva clipe uşa se deschise spre interior, iar eu, în cele din urmă, mă aflai în faţa lui K. Norman în carne şi oase. Părea o floare delicată îmbobocind în mijlocul gunoaielor din Aleea Fleury. Era o fiinţă micuţă, deosebit de delicată, mai frumoasă decât arăta

portretul ei. Capotul îi era vechi şi ros, dar curat şi cândva modern. Mă întrebam dacă i-l dăduse Graham. în timp ce o priveam fix, ea îşi strânse pleoapele unor ochi de o frumuseţe incomparabilă şi îmi examină boneta şi rochia lungă. îşi deschise buzele şi lăsă să-i scape, cu un accent groaznic:

- Ce doreşti?

- O caut pe domnişoara Norman.

- Iată-mă. Cine te-a trimis?

- Pot intra?

- Domnul meu mi-a spus să nu stau de vorbă cu nimeni.

Am observat că-l înlocuise pe Graham.

- N-am venit să-ţi fac nici un rău. Am ceva ce-ţi aparţine.

- Ce anume? mă întrebă ea cu suspiciune.

Am scos medalionul de fildeş şi i l-am întins.

în timp ce-l examina, mă strecurai pe lângă ea şi mă trezii stând într-un holişor scund şi întunecos, dar la capătul acestuia o cameră de zi mai luminoasă primea strălucirea soarelui. N-am văzut pe nimeni altcineva şi am simţit tentaţia de a mă îndrepta spre camera de zi.

- Ei, încotro? strigă ea, pornind în grabă după mine.

- Mă gândeam că puteam sta puţin de vorbă, domnişoară Norman.

- Mă cheamă Kat.

- Ce drăguţ.

Ea continuă să privească medalionul.

- Grame a dat la făcut fotografia asta. L-ai cunoscut pe Grame?

- Da, l-am cunoscut.

în timp ce se uita din nou la miniatură, îşi încruntă sprâncenele.

- Nu cumva eşti doamna Mailer? întrebă ea.

îmi păru o idee bună să-mi acund identitatea şi am spus:

- Da, mătuşa lui Graham.

- Credeam că eşti mai bătrână, zise ea cu oarecare îndoială, dar în cele din urmă mă acceptă. Aş zice că cei douăzeci şi trei de ani ai mei i-au părut destui. Ea încă nu avea mai mult de optsprezece, am socotit şi eu, şi probabil să fi fost - Dumnezeule! - mai tânără decât Esther când Graham era cu ea. Am simţit un dezgust profund pentru el.

Singurul sentiment pe care l-am avut pentru fată a fost mila. Voiam să fac ceva pentru ea, să-i dau nişte

bani. Ne aşezarăm în mica ei cameră de zi, o încăpere îngrijită şi plăcută. Purta unele semne ale înclinaţiei lui Graham pentru rafinament. Draperii de catifea la ferestre, care contrastau izbitor cu duşumelele de lemn şi cu mobila plină de lovituri care împodobea modesta încăpere. Un tablou înrămat al lui Graham era aşezat pe o masă de scris, într-un colţ.

- Reuşeşti să te descurci de la moartea lui Graham, Kate? Ţi-ai găsit un protector?

- Acum am găsit, răspunse ea şi zâmbi. Două gropiţe încântătoare se iviră în colţurile gurii ei. Noul meu protector mă mută la ţară.

- O să-ţi placă?

- Nu mă deranjează. Si o să fie bine pentru "Baba".

- A, ai un copil! O altă săgeată îmi străpunse inima. Noul tău protector se va căsători cu tine?

Era o întrebare lipsită de tact. Dacă el ar fi intenţionat acest lucru, n-ar fi aşteptat să se nască copilul.

- Protectorii nu se căsătoresc cu femei de teapa mea. în special cu "Baba", adăugă ea sec. Copilă, aşa cum era ea, învăţase deja realităţile dure ale lumii în

care trăia.

- Deci, protectorul tău nu este tatăl copilului?

întrebarea mea inoportună o făcu să se retragă într-o carapace. Ea nu răspunse, ci numai mă privi fix. în vreme ce şedeam se auziră plânsete, într-o cameră alăturată. Fără să scoată o vorbă, ea sări în picioare şi alergă spre copil. Lipsi câteva minute. O auzeam vorbindu-i copilaşului şi primind în schimb nişte gângureli. Părea o mamă foarte afectuoasă în ciuda tinereţii ei.

Gângurelile se apropiară, eu fiind convinsă că îmi aduce copilul să-l văd. Deja regretam că venisem. Nu fusese decât o curiozitate nestăpânită. Voiam să plec imediat, să-i las câţi bani aveam în poşetă şi s-o şterg. Atunci, ea apăru în uşă, timidă, ţinând pruncul cu mândrie în braţe ca să-l văd, şi în clipa aceea orice gând de a o lua din loc îmi pieri. Chiar dacă vârsta pruncului, în jur de un an şi jumătate, nu-mi dezvăluia numele tatălui, aspectul părului său ar fi făcut-o. Şedeam mută, privind fix un Graham în miniatură.

îmi recăpătai graiul.

- Ce frumos e! Cum îl cheamă?

- Grame, după tăticul lui. Dă-i bineţe mătuşii Yootha, Baba.

Apoi îmi puse în braţe bebeluşul, iar eu am fost

nevoită să-l accept. Acest lucru îmi oferi scuza de a-mi apleca ochii şi a-mi ascunde tulburarea.

Kate vorbi cu căldură despre isteţimea copilului, iar eu mă trezii dând din cap aprobator şi încercând să zâmbesc şi să-l laud, dar aproape că nu-mi dădeam seama ce fac.

- Stie să meargă. Baba, ia arată-i tu lui tanti asta frumoasă cum ştii să mergi.

Copilaşul făcu vreo doi paşi şi apoi căzu în funduleţ. După ce mi-l puse din nou în braţe, o întrebai ce vârstă are.

- Un an şi jumătate, madam. Stie să zică "mama" dar e tare timid. Nu prea avem de-a face cu străinii.

Ea îmi oferi un ceai, dar ştiam că-mi este peste putinţă să beau.

- îmi pare rău, dar trebuie să plec. Am vrut doar să... să te cunosc.

- De ce ţi-a trebuit atât de mult? Grame zicea că dacă i s-ar întâmpla ceva, tu ai veni să ai grijă de mine.

- Când a spus asta? întrebai eu fixând-o ca fascinată.

- în seara în care a adus caseta cu bani.

El zicea că o să ştii ce ai de făcut cu ei, iar eu nu

trebuie să cheltuiesc nici un ban, nici un bănuţ.

- Banii! Deci a venit aici în seara...

- O, da, doamnă Mailer. A venit spărgând uşa şi aruncând caseta în cămăruţa aia de acolo. Arătă către o uşă mică din celălalt capăt al camerei. Era pe jumătate mort de spaimă. Zicea că lasă banii în caz că e încolţit. Nu ştiam ce să fac cu ei. Am încercat să vă găsesc doamnă Mailer, dar nu ştiam unde staţi şi când m-am dus în West End să vă caut, o doamnă a pus să cheme poliţiştii de pe Bow Street. Zicea că târfele ar trebui să-şi cunoască locul, adăugă ea cu stinghereală.

Mă gândeam că judec nedrept, dar la ce cruzime fusese supusă această copilă, şi asta numai pentru că încerca să fie cinstită!

- E mare păcat, Kate. Adevărul este că nici Graham nu mi-a dat adresa ta.

Ea primi această veste lipsită de sens cu umilinţă. Mi-am dat seama că Yootha ştiuse totul despre Kate Norman. Ştiuse la ce condiţie mizerabilă fusese redusă copila când Graham a fost ucis pe neaşteptate, iar ea nu ridicase nici un deget ca s-o ajute. Ar fi fost într-o clipă aici dacă ar fi ştiut despre bani! Banii puteau fi încă folosiţi. Eram sigură că îl pot convinge pe Desmond să-i

dea lui Kate o parte însemnată din aceştia, ca recompensă.

- Cu privire la bani, Kate. Pentru că tot mă aflu aici, îi voi lua cu mine.

Ea păru uimită.

- Dar s-au dus deja. I-am dat noului meu protector, acum două zile.

Stăteam nemişcată, încercând să-mi imaginez ce se întâmplase şi cine e noul ei protector.

- Domnul Stone, vrei să spui? o cercetai eu.

- A, nu. Domnul Maitland. El mi-a explicat că sunt banii lui. Mi-a dat ca recompensă zece lire şi are de gând să mă mute pe mine şi pe Baba la ţară. Mi-a spus să nu vorbesc cu nimeni, dar nu-mi pasă ce zice. N-aş putea să-i închid uşa în nas mătuşii lui Grame.

- Domnul Maitland!

- Da, reprezentantul de la Lloyd's. Ce domn minunat.

Sedeam mută, încercând să găsesc cap şi coadă povestirii ei. Deci, cu două zile în urmă, Desmond luase banii. Banii erau la el când l-au adus pe sergentul Roy să-mi cerceteze casa. Eliot avea dreptate atunci - el plănuia să-l lase pe Pelty fără cei cinci mii ai săi. Cu

siguranţă că a greşit!

- Un domn înalt, cu părul negru, aşa-i?

- E chipeş. Am petrecut bine în căutare de o căsuţă. O, lui Baba o să-i placă la ţară! Zâmbea fericită.

- îmi pare atât de bine!

Doream să plec, dar ţineam în braţe micuţa odraslă gângurind, fructul dragostei lui Graham, încercând să găsesc o modalitate politicoasă de a pleca. Zgomotul paşilor lui Hotchkins pe scări fu acela care mă scoase în cele din urmă din impas. Kate îşi înfăşcă pruncul şi alergă să încuie uşa.

- Acesta este vizitiul meu. Trebuie să plec acum. Voi ţine legătura cu tine, Kate. O să-ţi trimit un bilet.

- Ce bine. Desmond o să mi-l citească. Aşa îl cheamă pe domnul Maitland, zise ea cu aceeaşi mândrie în glas. Baba şi Des - cele două pietricele scânteietoare din viaţa ei de bijuterie ieftină.

A trebuit să am un oarecare resentiment pentru faptul că îmi furase cei doi bărbaţi pe care i-am iubit, dar eu eram împietrită.

- Da, bine, la revedere, Kate.

Mi-a... părut bine să te cunosc.

- Grame mi-a vorbit atât de mult despre tine! O să

ţinem legătura.

Hotchkins ciocăni mai tare în uşă. Mi-am luat rămas-bun de la ea şi am ieşit împiedicându-mă de prag. Reproşuri zgomotoase îmi răsunară în urechi în timp ce coboram în grabă scara abruptă. Ce spaimă îi trăsesem! N-am lipsit decât zece minute şi o droaie de copii zdrenţuroşi s-au şi adunat în jurul trăsurii, aşa că el n-a îndrăznit s-o lase nesupravegheată.

Eram încă fără glas cânt Hotchkins împrăştia haimanalele iar trăsura se puse în mişcare, înapoi spre Elm Street. Graham era tată, deşi nu şi-a văzut niciodată fiul. Probabil Kate rămăsese gravidă cu puţin timp înainte de moartea lui - cam cu trei luni înainte... Iar el era logodit cu mine pe atunci. După afirmaţiile lui Eliot, treaba se întâmplase înainte ca Graham să mă cunoască pe mine. El jonglase cu noi amândouă, amantă şi logodnică. Pentru mine a fost un şoc îngrozitor, dar suspiciunile anterioare m-au ajutat să mă pregătesc pentru durerea ce va urma. în timp ce trăsura înainta, nu mă gândeam ce va urma, nu mă gândeam decât la înşelăciunea lui Desmond.

Acesta se dusese glonţ pe Fleury Lane şi aflase povestea de la Kate. Luase banii de la ea cu vorbe dulci

şi ştersese urma făcând să se creadă că eu fusesem aceea care-i aveam. îmi supusese familia la acea percheziţie josnică şi ştiuse tot timpul că noi suntem nevinovate.

Era limpede de ce acest loc era nepotrivit pentru mine ca să-l vizitez. Şi el continua să tatoneze ce punem la cale eu şi Eliot. Ştia că Eliot fusese o dată acolo şi se temea că acesta se va mai duce, iar Kate fusese somată să nu primească pe nimeni în casă. Dar Kate s-a gândit că poate primi "o doamnă". în generozitatea lui, îi dăduse fetei zece lire şi permisiunea de a o instala la ţară - ca s-o scoată din oraş pentru ca nimeni să nu afle adevărul.

Unde să mă duc cu ceea ce aflasem? Bow Street părea locul cel mai potrivit, dar n-o să merg singură. Am nevoie de un sprijin moral. Mama? Nu, i-ar fi scârbă. Eliot? N-ar croncăni el "ţi-am spus eu?" Ceea ce, de fapt, şi spusese. Mă avertizase să stau departe de Fleury Lane şi de domnul Maitland. Ar fi trebuit să-i dau ascultare. Regretul mă urmărea ca o umbră, acum când ne apropiam de Elm Street. Dar nu era o umbră; asta ar fi presupus prezenţa unei surse de lumină şi nu exista nici o lumină în această afacere

tenebroasă.

Capitolul 13

Nu mai luasem măsuri de precauţie să le interzic mamei şi lui Esther să iasă. Ettie mi-a spus că sunase doamna Mailer şi le dusese în Bond Street. Deîndată ce îmi dădusem seama că în trăsura lor nu era nici un bărbat, eram fericită că nu fusesem acasă, deoarece am avut linişte să mă gândesc la neplăcuta afacere "Maitland". L-am ales pe Eliot drept protector, mai ales că vizitiul său urma să vină în scurt timp pentru a lua trăsura. îl voi pune pe Eliot să se ducă în Bow Street pentru a da în vileag afacerea. M-am consolat imaginându-mi-l pe Maitland în boxa acuzaţilor, demascat drept un ticălos ce era.

Ce acuzaţie i-ar putea aduce? Furt? Dar recuperarea banilor proprii nu este ceva ilegal, cu siguranţă ar pretinde că dorea să-i dea lui Pelty partea lui. îndrumarea pe căi greşite a bietei Kate Norman? Asta cu greu l-ar putea băga la închisoare, sau jumătatea din populaţie de sex bărbătesc a Londrei ar fi după gratii. Graham însuşi ar fi închis, dacă n-ar fi îngropat. Trebuia să existe ceva! Nu era posibil ca un bărbat care s-a comportat atât de rău ca Maitland să nu fie tras la răspundere de către lege pentru faptele sale. Dar cele mai mari eforturi ale mele de a-mi imagina o acuzaţie plauzibilă mi-au pricinuit numai frustrare. Ar scăpa basma curată pentru a distruge alte femei şi pentru a hărţui alte doamne care respectă legea.

Vizitiul lui Eliot nu fu întâmpinat de bună dispoziţie din partea mea când sosi cu întârziere pentru a lua trăsura.

- Ţi-am spus peste o oră! i-am reproşat.

- Acum o oră eram aici în bucătărie, aşteptând să fiu condus la uşă, replică neruşinatul în cel mai insolent mod inimaginabil.

- Vreau să te duci imediat la domnul Sutton şi să-l

rogi să vină aici. Este o problemă de maximă urgenţă.

Şi nu pierde timpul pe drum!

Nu-mi spusese că-mi înţelesese ordinul, ci îmi întorsese imprudent spatele, şi în ciuda impertinenţei pe care o arătase, în cincisprezece minute Eliot ajunsese la uşă.

- Proastă marfă ţi-ai mai angajat şi tu pentru a-ţi conduce grajdul, Eliot, l-am dojenit. N-am văzut niciodată un băiat atât de prost crescut.

- Servitorii de la oraş sunt imposibili, admise el. Cum ţi s-a părut perechea de cai de care ţi-am făcut rost?

- Sunt foarte buni, dar nu acesta este motivul pentru care ţi-am trimis un mesaj atât de urgent. Eliot, m-am dus în Aleea Fleury.

Făcu un gest involuntar de a veni spre mine, iar ochii i se măriră de spaimă.

- Ce? Belle, ţi-am spus să nu te duci acolo!

- Nu te speria, Eliot. Nu mi s-a întâmplat nimic.

Pe faţă îi apăru un zâmbet dispreţuitor.

- Atunci, ai văzut cum trăiesc Kate Norman şi femeile de genul ei. Nu este o panoramă prea

plăcută. Te-am indus în eroare numai pentru a te scuti de durerea de a afla, Belle. Nu trebuie să-l judeci prea aspru pe Graham. Este trist, dar mulţi bărbaţi fac la fel. Dacă ai fi cunoscut-o pe Kate, ai fi văzut că ea, măcar, este o persoană amabilă, politicoasă şi drăguţă, nu este vulgară şi comună, ca toate femeile de teapa ei.

- Drăguţă? Nu aceeaşi a fost impresia mea!

Se ridică repede de pe scaun.

- Dar cu siguranţă că n-ai cunoscut-o! Am spus - când am fost în Aleea Fleury mi s-a spus că s-a mutat la ţară. Vai, Doamne, atunci ai aflat despre copil! Sperasem să te scutesc măcar de asta. Totuşi, trebuie să te fi întrebat de ce a cumpărat o casă atât de mică pentru el însuşi. Trebuia să ofere una şi celeilalte familii, care avea nevoie de adăpost, bineînţeles. Am încercat să-l conving să nu facă asta, dar ştii cum era Graham. O dată mi-a făcut cunoştinţă cu o fată - nu ştiu ce a văzut la ea.

I-am făcut semn cu mâna să lăsăm la o parte aceste detalii.

- Plecatul la ţară este praf în ochi! am exclamat eu şi am avut plăcerea de a-i dezvălui adevărata

poveste. Păru încurcat. Nu credeam că vei fi atât de surprins. Mi-ai spus de la început că Maitland avea bani!

- Da, Belle, dar nu aveam nici cea mai vagă idee că domnişoara Norman era implicată.

- Este implicată fără a fi vinovată. Maitland o plăteşte cu zece lire amărâte şi-i promite o casă la ţară, el fiindu-i protector. Scopul lui este s-o mute din oraş pentru ca Pelty să nu afle despre ea, bineînţeles. Vreau cel puţin să-i scriu un bilet lui Pelty şi să-l demasc pe Maitland. Aş vrea să-l pot vedea în spatele gratiilor.

- Este perfid ca un şarpe. Până la urmă Pelty îi va ţine partea. Vei vedea. Este pierdere de timp să mă duc în Bow Street, cu toate că, probabil, ar trebui s-o avertizez pe domnişoara Norman.

- Biata domnişoară Norman. Ce se va întâmpla cu ea şi copilul? Acest lucru mă frământa şi pe mine, şi am început să ţes un plan. Era unul radical, dar corect.

- Este un act de generozitate să-ţi faci probleme pentru ea. Dar va cădea în picioare. Cele de teapa ei se descurcă întotdeauna, şi în afară de asta, pentru

câţiva ani de acum încolo, va avea tinereţea şi frumuseţea de partea ei.

- M-am hotărât s-o ajut într-un fel.

Financiar, vreau să spun.

- Cincizeci de guinee, poate... Si voi mai adăuga încă o dată pe atât, de dragul lui Graham.

- Este drăguţ din partea ta, dar o sută de guinee nu-l vor ajuta pe băiat să crească şi să studieze. Vei crede că am luat-o razna, dar doresc să fac mai mult, cu mult mai mult.

Se uită la mine neîncrezător.

- Cât de mult...

- Tot ce mi-a dat Graham mie. Casa. Nu mai pot suporta s-o văd de când am aflat adevărul. Trebuia să i-o fi lăsat copilului său, nu mie.

- Nu zău, asta e prea mult! Eşti tulburată. Mai gândeşte-te la asta câteva zile.

- Nu mi-e teamă că mă voi răzgândi şi ştiu că acesta este lucrul cel mai potrivit pe care trebuie să-l fac.

- Nu s-ar simţi ca acasă într-un cartier ca acesta.

- Stiu, am fost de acord, amintindu-mi cu nostalgie povestea izgonirii ei din West End. Voi

vinde casa şi-i voi pune banii într-un cont care să-i aducă un venit şi să nu mai poată fi înşelată la bani. Este o fată atât de naivă şi credulă, încât acesta este singurul lucru pe care pot să-l fac. Poate îşi va cumpăra o căsuţă la ţară.

Părea s-o încânte ideea.

- N-ar fi necesari toţi banii pe care ţi i-a lăsat Graham.

Am scuturat din cap.

- Eliot, mă aşteptam la mai mult din partea ta. Acesta despre care vorbim este fiul lui Graham - vărul tău.

- La naiba, cine spune că Graham este tatăl?

- Vai, dacă ai fi văzut copilul, n-ai mai spune asta. Este imaginea tatălui său.

Se încruntă şi se gândi mai bine.

- Este adevărat, n-am văzut copilul. Nu era nimeni acasă când m-am dus. Bătrâna de jos mi-a spus că se mutaseră.

- Asta din cauză că domnul Maitland o grăbise să plece la ţară pentru a căuta o casă. Totuşi, nu-şi va ţine promisiunea. Eu sunt cea mai potrivită să am grijă de ea, ca o datorie faţă de Graham. Crezi că

ştia.... despre fiul său, vreau să spun?

- Da, ştia. îl neliniştea cumplit. Acesta este singurul motiv pentru care a continuat să se întâlnească cu ea după logodna voastră.

- Copilul a fost conceput după logodna noastră, Eliot. Nu mai este nevoie să-mi menajezi sentimentele. Vreau ca fata să ştie că viitorul ei este asigurat şi vreau s-o avertizez în ceea ce-l priveşte pe Maitland. Vii cu mine, să-i spun?

- Lasă-mă pe mine s-o fac în locul tău. Nu trebuie ca tu să te întorci acolo. Trebuie să fie dureros pentru tine. De fapt, după cum ai spus, copilul este vărul meu. De ce nu mă împuterniceşti pe mine să fiu îngerul lui păzitor? In ceea ce priveşte cealaltă problemă, ne vom asigura că nu va face ceva prostesc cu banii.

- Vreau să mă consult cu mama, dar pare o idee bună. Tu vei şti ce şcoli sunt potrivite pentru băiat, şi aşa mai departe.

Amândoi eram nerăbdători să trecem la fapte. Era trist să ştii că nu mai sunt eu moştenitoarea, dar nu m-aş fi putut bucura nici o clipă de bani, ştiind condiţiile precare în care trăia Kate. Acum avea o

şansă, şi dacă măcar avea o urmă de caracter în ea, ar putea duce o viaţă decentă. Mă gândeam că era destul de tânără pentru a face ceva pentru ea însăşi şi pentru Baba.

Acestea erau gândurile mele în timp ce stăteam singură, aşteptând întoarcerea mamei. Dacă ar veni Yootha, i-aş spune şi ei vreo două. Era la fel de rea ca Maitland. Maitland care, din păcate, mai era Desmond în gândurile mele. Cum putea fi atât de prefăcut?

Dar atitudinea lui fusese duplicitară încă de când pusesem ochii pe faţa lui frumoasă. Si-a croit întotdeauna drum spre împăcare, dar de data asta nu vor mai exista linguşeli. Chiar aseară spusese că trebuie să avem încredere unul în altul. Mi-a spus că s-a simţit jignit pentru că am crezut că voia să-l înşele pe Pelty. Probabil că face acest lucru de ani de zile! Ceea ce l-a lovit cel mai rău era că, în cele din urmă, devenise suspect. Asta ar fi de-ajuns pentru a-şi pierde licenţa la Lloyd's, şi doream atât de mult să mă răzbun, încât voiam să mă asigur că cei de la Loyd's vor afla despre planul lui.

Tocmai scosesem hârtie şi stiloul pentru a-i scrie

lui Pelty, de la Lloyd's din Londra, când se auzi clopoţelul de la uşă. Totul îmi amintea de Desmond, chiar şi clopoţelul pe care-l montase el, strâmb. Ce domn drăguţ îl crezuserăm toate în acea noapte.

Hotchkins răspunse la uşă şi curând am auzit în hol inconfundabilul accent al domnului Maitland, făcând glume pe seama vremii. Hotchkins, care nu aflase despre descoperirile mele din Aleea Fleury, îl primi ca pe un prieten de mult pierdut.

Am zburat spre uşă pentru a-l da afară, dar am ajuns prea târziu. Işi scosese deja pălăria şi-şi dăduse jos haina.

- Nu vă deranjaţi să vă dezbrăcaţi, domnule Maitland. Nu veţi rămâne, îi spusei.

Asta îl făcu să caşte ochii. Se uită la mine cu o figură nedumerită.

- Ce este, Belle? întrebă el.

L-am lăsat să intre în hol şi am aşteptat până ce Hotchkins se întoarse la bucătărie, înainte de a-mi începe tirada.

- Am fost în Aleea Fleury şi am cunoscut-o pe Kate Norman, domnule Maitland.

Păru confuz şi în cele din urmă spuse:

- Drăguţă creatură, nu-i aşa?

- Iţi place? Nu mă miră. Atunci, într-adevăr ai luat-o sub protecţia dumitale, nu-i aşa? Eram sigură că era o şmecherie ca s-o scoţi din Londra.

Un zâmbet nesigur, nervos, licări, stingându-se apoi treptat într-o întrebare:

- Poftim?

- Stiu totul. Nu-i nevoie să te mai ascunzi după deget. îndrăznesc să spun că nu este ilegal să-ţi recuperezi banii şi nici chiar s-o seduci pe biata fată neştiutoare, dar te-aş sfătui să te asiguri că domnul Pelty îşi primeşte partea lui de bani. Tocmai îi scriam un bilet pentru a-l înştiinţa că ai recuperat fondurile.

- Ce vrei să spui? repetă el.

- Nu-ţi face griji. Nu te pot condamna pentru stilul tău de a face afaceri.

Tăie aerul cu mâinile şi se uită la mine, nevenindu-i să creadă.

- Belle, despre ce mama dracului vorbeşti? N-am sedus pe nimeni, iar dacă ştii unde sunt banii mei, aş dori să-mi spui.

Ultima mea urmă de răbdare dispăru şi am

început să strig ca o nebună:

- Nu te mai obosi să minţi! îţi spun că ştiu toată povestea asta mizerabilă. Cum ai hărţuit-o pe fata aceea, ai luat banii de la ea şi te-ai grăbit s-o scoţi din oraş. N-ar fi trebuit s-o laşi să se întoarcă. A, ştiu că i-ai spus să nu vorbească cu nimeni, dar m-a confundat cu mătuşa lui Graham, înţelegi, şi mi-a spus totul. Si cred că eşti o javră dezgustătoare şi demnă de milă. Nu, asta-i o insultă la adresa javrelor. Tu eşti mai rău.

El făcu un pas înainte şi mă prinse de braţ. Mă scutură bine şi mă lăsă fără suflare.

- Ia-ţi mâinile de pe mine, creatură a întunericului! i-am strigat gâfâind.

- Vrei să te potoleşti şi sămi spui ce s-a întâmplat? Am fost o singură dată în Aleea Fleury. Am cunoscut-o pe Kate Norman şi i-am ascultat povestea. Am recunoscut-o ca fiind fata din portretul pe care-l ţinea Sutton sub pernă. A negat că ar şti ceva de bani. M-am dus înapoi după ce a apărut acea bancnotă tăiată, dar o bătrână de la parter mi-a spus că plecase la ţară. Recunosc că l-am pus pe Graham să forţeze intrarea în apartamentul ei şi să arunce o

privire. N-a găsit nimic. Vrei să spui că domnişoara Norman avea banii în tot acest timp?

- Vrei să spui că nu i-ai luat tu? Ea mi-a spus că i-a dat domnului Maitland, agentul de asigurări. Te-a descris pe tine.

Măsură podeaua câţiva paşi, frecându-şi bărbia.

- Nu m-am prezentat Maitland.

- De ce nu?

- Nu ştiu! Nu voiam s-o sperii, şi dacă ea avea banii, eu aş fi fost ultima persoană căreia i-ar fi spus. Dacă era implicată, vreau să spun. Cum m-a descris?

- înalt, chipeş, vesel, păr închis la culoare...

- Atunci, el este.

Am clipit, neştiind despre cine era vorba.

- Cine este?

- Eliot Sutton. Belle, motivul pentru care am venit aici era să-ţi spun că am aflat de unde avea Stone acea bancnotă. A jucat cărţi cu Eliot şi a câştigat. Eliot i-a dat trei bancnote. Una trebuie să să ţi-o fi dat ţie, una a fost cheltuită, şi mai avea încă una. Eliot s-a dus în Aleea Fleury, dându-se drept mine.

- O, Dumnezeule, nu se poate! Eram zdruncinată de această posibilitate, dar nu voiam încă s-o admit. Mă uitam la el sperând o confirmare.

- Bineînţeles, asta e! A luat banii de la fata aceea credulă, pretinzând că-i aparţineau.

- Dar de unde putea...

- Nu tu l-ai îndrumat, aşa cum m-ai îndrumat şi pe mine?

- Am discutat despre ea.

O expresie de profundă gravitate se aşternu pe chipul lui desmond. Părea gata-gata să mă sugrume.

- Am cre4zut că vom avea încredere unul în celălalt. Chiar m-ai crezut capabil de...

Părea momentul potrivit pentru a-i mai da veşti proaste.

- Des, el este cu ea acum. I-am spus despre tine... Adică ce mi-a spus Kate despre domnul Maitland. Ce vei face?

- Proasto! O va omorî. A mai ucis o dată pentru aceşti bani. Cât timp a trecut de când a plecat? In timp ce vorbea, fugea deja spre uşă, iar eu, la nici un pas în urma lui.

- Nu de mult, cincisprezece minute.

Işi puse repede pălăria pe cap, înfăşcă haina şi deschise uşa. Se opri doar o clipă pentru a mă împinge în casă. Am auzit clopoţelul căzând din cauza izbiturii uşii. Vizitiul său dăduse deja bice cailor şi l-am văzut pe Des alergând pe lângă trăsură, deschizând uşa şi sărind înăuntru.

M-am întors buimacă în salon şi m-am cufundat pe canapea pentru a încerca să-mi fac ordine în gândurile confuze. Eliot era cel care o păcălise pe Kate Norman, iar eu eram cea care îl conduasese la ea. Iar el stătea acolo, cu faţa aceea de sfânt, pe tot parcursul povestirii mele, pentru a afla cât mai multe de la mine. Dar Desmond îl acuzase de lucruri mai grave decât acestea. "A mai ucis o dată pentru bani". îşi ucisese propriul văr?

Cu câtă nerăbdare se oferise să fie el îngerul păzitor al banilor lui Kate. Plănuia să-şi ia şi banii aceştia.

Poate chiar să o şi omoare, după plecarea lui desmond. Si dacă plănuia s-o omoare pe Kate, nu cred că s-ar fi dat în lături de la a-l ucide şi pe Desmond, dar dacă ar ajunge la timp pentru a-l

prinde4. Oare Desmond avea pistol? Am sărit de pe canapea, blestemându-mă pentru că n-am ţinut trăsura. Va trebui să ies în stradă pentru a încerca să găsesc una. Am înfăşcat pelerina şi am fugit ca o căprioară speriată, atrăgând nişte priviri foarte stranii dinspre doamnele şi domnii ieşiţi la plimbarwe. Aproape că am dărâmat-o pe doamna Seymour şi pe soţul ei, şi nu aveam timp să-i cer scuze. Ea strigă după mine în timp ce eu mă îndreptam spre colţul străzii, dând din mână pentru a atrage atenţia vreunei birje. Două trecuseră pe lângă mine de parcă aş fi fost invizibilă.

M-am hotărât să opresc prima trăsură particulară care ar fi apărut. Eram în stradă dând din mâini, şi am avut un noroc chior, deoarece primul care trecu pe acolo fu Ralph Duke. Venea s-o viziteze pe Esther, cu o şaretă. Struni caii şi se holbă la mine.

- Bună ziua, domnişoară Haley, spuse el cu voce întrebătoare.

Am sărit pe capră lângă el.

- Mână spre Aleea Fleury, i-am ordonat.

- Ce? De ce aţi vrea să mergeţi acolo, domnişoară Haley?

- Nu contează, doar dă bice mârţoagelor ăstora şi gata!

- Ei bine, dacă spuneţi dumneavoastră... sunteţi sigură că n-aţi prefera parcul?

- Foarte sigură.

- Ăăă... Fleury Lane... nu sunt sigur că ştiu unde e.

- Pe lângă Long Acre.

- Nu ştiu acea zonă a Londrei.

- Este... mână spre est!

- Dar asta nu...

I-am smuls hăţurile din mână si pornirăm. Constituiam o echipă foarte bizară, judecând după privirile aţintite asupra noastră. Faptul că-mi uitasem boneta ar fi putut avea ceva de-a face cu asta, as zice eu. Coafura mea era, cu siguranţă, răvăşită.

- Zău, ar trebui să luam cealaltă trăsură a mea, sugeră el. S-ar fi putut să-mi fie adusă în...

aii goneau periculos, aşa că i-am înapoiat hăţurile.

- Doar taci şi mână. Aici întoarce la dreapta. Nu poţi merge mai repede?

- Aceştia sunt cai de oraş, domnişoară.

- Dă-le bice.

- Poate aţi dori să luaţi chiar dumneavoastră hăţurile, lady Haley.

- Nu fi impertinent! i-am spus cu răceală, cu toate că habar nu aveam ce voise să spună.

După câteva cotituri, am zărit deodată Fleury Lane şi l-am îndreptat pe Duke într-acolo. Am văzut doar trăsura lui desmond aşteptând în stradă, dar ăsta nu era un motiv pentru a mă linişti. Dacă Eliot ar fi venit cu frică, nu şi-ar fi lăsat atelajul la vedere.

- Aceea pare trăsura lui Desmond! exclamă el. Ce naiba o fi făcând pe aici?

M-am întors pentru a sări de pe capră, iar Duke se uită împrejur după un băiat care să-i ţină hăţurile.

- Aşteaptă aici! Vreau să mă aştepţi!

Nu doream ca cele două picioare stângi ale sale să facă tărămboi pe scară.

- Cred că ar trebui să vin cu dumneavoastră. Vreau să zic...

- Aşteaptă. Nu voi lipsi mult.

Am coborât şi am fugit spre uşa albastră. Simţeam în gât gustul amar al spaimei. Inima mi se

zbătea dureros şi abia mai răsuflam. Ce scenă mă aştepta oare? Eliot, cu mâinile pline de sânge, sau cu un pistol în mână? Aveam nevoie de o armă. M-am uitat la biciul lui Duke, dar voiam ceva mai uşor manevrabil. Am alergat la trăsura lui Desmond, sperând să găsesc un pistol în buzunarul de la uşă. Tot ce am găsir fu o sticlă cu vin. Am luat-o şi-mi păru destul de greu pentru a-l doborî pe Eliot, dacă mi-aş şi luat destul elan. Cu sticla ascunsă sub pelerină, m-am întors în faţa uşii albastre. N-am mai ciocănit de data asta, ci m-am strecurat înăuntru şi apoi sus, pe scările acelea întunecoase şi abrupte, încet ca un şoricel, cu urechile ciulite după sunete de violenţă.

Uşa lui Kate era închisă, iar din spatele ei nu răzbătea nici un ţipăt sau vreun foc de armă. M-am apropiat mai mult şi am auzit tânguirea lui Baba. Plânsetele lui acopereau slabele zumzete ale vocilor. întâi mi-am lipit urechea de uşă, deoarece nu auzeam mai mult decât auzisem înainte, aşa că m-am gândit să mă uit pe gaura cheii. Tot ce am văzut era un perete întunecat, care se afla la mică distanţă. După câteva momente, mi-am dat seama că mă

uitam de fapt în spatele unei jachete bărbăteşti. Desmond sau Eliot la un metru de uşă, cu faţa spre cameră. Copilul încetă să plângă, iar sunetul vocilor deveni mai clar, eu putând să disting cuvintele.

- Nici să nu te gândeşti, ori o omor şi pe ea şi pe copil, spuse Eliot.

Se mişcă puţin într-o parte şi am putut reuşi s-o văd pe Kate, nu în întregime, ci de la umăr în jos. Ţinea bebeluşul în braţe şi stătea chiar în faţa lui Eliot. Degetele ei se mişcau convulsiv, ceea ce m-a făcut să-mi imaginez cu uşurinţă frica ei. Desmond trebuie să fi avut un pistol.

- Kate i-ai pistolul. Pune copilul jos chiar la picioarele mele.

Dacă îl vrei viu înapoi, nu vei încerca să faci vreo prostie.

Kate gemu înfundat, ca un animal muribund, dar făcu ce i se spuse. Ii dădu lui Eliot pistolul, iar ea îşi ridică fiul.

- Foarte bine. Asta-i foarte bine, spuse Eliot şi se auzi un zgomot. Cunoscându-l ce fel de om era, acel zgomot l-am interpretat ca fiind o ameninţare, ca sunetul cocoşului unui pistol. Nu i-ar lăsa în viaţă,

pentru ca să nu-l reclame la poliţie. L-ar împuşca mai întâi pe Desmond şi apoi pe Kate.

Mai bună ar fi fost sticla de vin, când ar fi ieşit şi m-ar fi văzut! Am ridicat sticla şi am privit-o, regretând că nu era un pistol. Ar trebui să deschid uşa şi să încep să-l lovesc pe Eliot în cap înainte ca el să se întoarcă şi să mă împuşte. I-am verificat poziţia pentru ultima oară şi am observat că avansase un pas spre uşă. Acum nu stătea mai mult decât la o jumătate de metru de ea. Nu voi putea s-o deschid fără să-l lovesc.

Nu-l puteam vedea ridicând pistolul şi ţintind, dar tânduirea agonizată a lui Kate mă făcu să înţeleg ce se petrecea.

- Nu poţi... se văicări ea.

Pe Desmond nu-l puteam localiza, nevăzând nimic din el. Spatele lui Eliot îl acoperea în întregime. Până să-l văd eu, el ar zăcea mort pe podea. Imaginea îmi încolţi în minte, arătându-mi ce s-ar întâmpla dacă nu mă mişc mai repede.

Dacă nu-l puteam doborî pe Eliot cu sticla, l-aş lovi cu uşa şi l-aş dezechilibra.

Am apucat strâns clanţa şi am împins uşa repede

şi cu forţă, cu toată puterea mea. S-a deschis puţin, întâmpină rezistenţă şi apoi cedă dintr-o dată, încât aproape am căzut în cameră.

întâia mea privire fu asupra lui Desmond. Trăia - arăta ca o stafie, dar trăia. în timp ce au am rămas privindu-l fix, el veni spre mine, repede ca o şopârlă. Eliot zăcea la picioarele mele, ţinând strâns pistolul, cu Kate prinsă sub el. Baba îi zburase din braţe şi se afla, buimac, în mijlocul camerei. Desmond se pregătea să-l lovească pe Eliot, dar eu eram mai aproape aşa că l-am pocnit prima cu sticla. Am ridicat sticla de vin şi am coborât-o peste capul lui Eliot, cu suficientă forţă pentru a sparge sticla. Mă îndoiesc că la fel de uşor a crăpat şi capul lui tare. Vinul se prelinse pe fruntea lui nobilă şi îi pătă jacheta, dar el nu ştia treaba asta, deoarece era inconştient.

Se produse o învălmăşeală nebunească în timp ce Desmond îi smulse arma din mână, iar Kate se eliberă de sub corpul lui şi linişti pruncul care zbiera ca din gură de şarpe, iar eu îi trăsei lui Eliot un picior, pentru mai multă siguranţă, drept pentru care, degetul cel mare de la picior îmi provocă o

durere mai mare ca niciodată.

Apoi, Desmond se întoarse către mine, ţinând pistolul atârnat între degete şi întrebă uluit:

- Ce faci aici, Belle?

Paralizată de şoc, i-am răspuns:

- Tocmai am venit, Duke m-a adus.

Un zâmbet îi tremură pe buze. Mă trase în braţele sale şi spuse:

- Te iubesc.

L-am împins şi i-am spus:

- Pariez că zici asta tuturor celor care-ţi salvează viaţa.

Mă privi îndelung înainte de a vorbi şi apoi îmi luă mâinile într-ale sale.

- Nu, doar ţie.

- Aş dori să laşi jos arma înainte să împuşti pe cineva.

După ce ne asigurarăm că nimeni nu era rănit mortal, Desmond ceru nişte frânghie pentru a-l lega pe Eliot. Mi s-a părut că îşi recăpătase cunoştinţa, dar mai degrabă făcea pe mortul în păpuşoi ca să nu ţină piept mâniei şi dispreţului nostru. După ce a fost legat fedeleş, m-am simţit în siguranţă şi am

coborât, clătinându-mă, pentru a-l trimite pe Duke în Bow Street. Până să-l conving să se ducă, a venit Bow Street la noi. Desmond îşi trimisese vizitiul acolo înainte de a veni la Fleury Lane.

- Acela seamănă cu Eliot Sutton! exclamă Duke. E mort, nu-i aşa?

- Măcar de-ar avea norocul ăla! i-am răspuns.

- Ce s-a întâmplat?

- I-am dat în cap.

- Aha! Se dădu un pas înapoi pentru ca eu să nu-l pot ajunge. Ar fi trebuit să-mi cereţi pistolul, domnişoară Haley. Tocmai veneam de la Manton's şi am două în şaretă. Dar, după cum văd, n-aţi avea nevoie de pistol, decise el.

- Nu, de obicei omor cu mâinile goale, Duke.

Mai făcu un pas înapoi, înainte de a-şi da seama că glumesc, ofiţerul Roy preluă comanda, dar era un ofiţer Roy politicos, pentru a face uitată politeţea anterioară.

- Deci, această domnişoară vitează a salvat ziua, nu! Zâmbi larg şi mă bătu uşor pe braţ.

- Un truc obişnuit, îl informă Duke.

- Ştiam că nu sunteţi genul de femeie nehotărâtă

care să piardă timpul în luarea unei decizii şi să accepte orice situaţie neplăcută, spuse Roy şi-mi făcu cu ochiul. Să-l pocneşti cu uşa şi să-l dobori, asta mai zic şi eu.

- Ia hoitul ăsta, i-am spus. Ia-l de aici cât mai curând. Trebuie să curăţăm mizeria asta, am mai spus ducându-mă să iau mătura pentru a strânge cioburile înainte ca Baba şi Duke să calce în ele, pentru că Duke îl preluase pe Baba şi se jucau împreună pe podea.

Când m-am întors, Roy îşi îndreptase farmecul asupra lui Kate. Făcea vâlvă în jurul lui Baba, încercând să-l smulgă atât de dur din strânsoarea lui Duke, încât Kate trebui să-şi mute preţiosul copil în dormitor.

- Drăguţ micuţul ăsta, îi spuse Roy lui Desmond, aşteptând răspunsul lui Kate. Este soţul ei ăsta pe care-l şutuim? întrebă el.

- Nu, nu este căsătorită, Roy, îi spuse Desmond. în privirea pe care i-o aruncă Desmond drept răspuns, era o licărire de aprobare.

- Nu? Atunci cum se face că are un copil? întrebă Duke.

- A, acest gen este? întrebă Roy, dar nu cu dezaprobare. îşi arăta tot interesul. O fetişcană ca asta s-ar fi putut descurca mai bine, adăugă el, uitându-se prin cameră. El îl apucă pe Eliot dintr-o parte, iar vizitiul lui Desmond din cealaltă, şi conversaţia lor continuă făcând abstracţie de corpul inert şi greu.

înainte de a pleca, Roy îi strigă lui Kate:

- Mă întorc repede, domnişoară. Pe la ora ceaiului.

Kate veni în salon şi îi spuse zâmbind:

- Oh, mulţumesc. Mă voi simţi în siguranţă având un ofiţer în casă. Nu mă vor închide, nu?

- Pentru ce? întrebă Roy, impresionat de contrariat. Legea nu se reduce încă la încarcerarea victimelor inocente. Nu atâta timp cât Arthur James Roy are un cuvânt de spus în toată chestia asta.

- Vai, vă mulţumesc, domnule, spuse ea, strălucind parcă. Sunt sigură că Roy l-ar fi lăsat pe Eliot să cadă dacă nu l-ar fi incomodat publicul.

- Nu-ţi face griji fetiţo. Nu voi lăsa să ţi se întâmple nimic, promise el şi se îndreptă spre uşă. Veţi veni la cartierul general, domnule Maitland,

pentru a depune acuzaţiile?

- Voi veni negreşit, răspunse Desmond, întorcându-se apoi spre mine. Cel mai bine ar fi să te duci acasă, Belle. îmi voi lăsa vizitiul aici, pentru a-i da o mână de ajutor lui Kate.

Până se întoarce ofiţerul ei, adăugă el blând, zâmbind timid.

- Voi sta cu ea.

- Nu-şi va face griji mama ta?

- Da, şi îi va face foarte bine să-şi facă griji şi pentru mine.

- Kate va fi în regulă. M-aş simţi mai bine dacă te-aş şti acasă.

- Poate că ai dreptate. Am nişte treburi de rezolvat.

- Voi trece pe la tine mai târziu. Mă vei lăsa să intru, nu-i aşa? întrebă el glumind.

- Asta depinde cum evoluează lucrurile.

Dacă între timp îmi dau seama că m-am înşelat din nou, s-ar putea să găseşti uşa încuiată.

- Cred că de data asta am dezlegat enigma, mai rămâne să aflăm ce a făcut cu banii.

Kate veni să ne mulţumească.

- Am avut noroc că aţi apărut la timp, doamnă Mailer, îmi spuse.

Duke se încruntă şi spuse:

- Nu dumneai este doamna Mailer.

Desmond deschise gura să-i explice, dar ar fi fost o poveste atât de lungă, încât hotărî să aştepte până mai târziu. Roy îl striga din capul scărilor pentru a-l însoţi la poliţie. Eu rămăsei doar până când vizitiul se întoarse pentru a-i ţine companie lui Kate, apoi Duke, spuse:

- Vă conduc acasă, doamnă Mailer?

- Da, te rog.

- La care casă, Elm Street sau Berkeley Square?

- Cred că astăzi mă voi duce la reşedinţa din Elm Street, Duke.

îmi aruncă o privire întrebătoare, dar nu spuse nimic despre brusca mea transformare în doamna Mailer.

- Ce s-a întâmplat acolo? întrebă el.

- Nimic important. Am îmbătat un şarpe.

- Ar fi trebuit să-l omorâţi, spuse el, dar curând îşi dădu seama că şarpele despre care vorbeam era Eliot. I-am explicat cu lux de amănunte, şi chiar l-am

invitat înăuntru când m-am întors acasă.

- Veţi dori să fiţi singură cu familia, spuse el. Nu este un moment potrivit pentru mine să... mă amestec.

Pe scurta listă de cuvinte adresată domnului Duke a mai fost adăugată o oarecare cantitate de consideraţie.

- Ai dreptate, dar te rog să vii mai târziu, domnule Duke.

- Mă numesc Ralph, doamnă Mailer... ăă... domnişoară Haley.

- Mă numesc Belle, Duke.

- Ciudat nume pentru tine.

Ar trebui să-i adaug şi nişte inteligenţă pe lista de calităţi? Nu, nu era umor sarcastic era doar un comentariu.

înainte de a intra în casă, am rămas pe loc şi am privit-o îndelung.

Era greu de imaginat că numai din cauza unui accident, voi fi stăpâna pe mai departe a acestei case micuţe.

Capitolul 14

Scurtele ore de lumină ale acelei după-amiezi de noiembrie păleau înainte ca Desmond să se întoarcă în Elm Street pentru a ne da raportul. Speram să am puţină intimitate, dar micul salon se umpluse gata să dea pe afară. Când Yootha Mailer le aduse pe Esther şi pe mama de la plimbare, intră să bea un pahar cu vin. Abia apucaseră să se aşeze, că doamna Seymour se şi prezentă să le chestioneze dacă sunt tefere şi probabil şi dacă domnişoara Haley este zdravănă. Relatarea ei despre zborul meu din şareta lui Duke era suficient de expresivă ca s-o facă pe Yootha să rămână să descopere cauza.

Acest lucru o făcu să întârzie la întâlnirea cu domnii Stone şi Thomson "Două Picioare". Acesta din urmă avea suficientă experienţă pentru a n-o mai aştepta, dar domnul Stone îl urmă până în Elm Street. Duke sosise cam la cincisprezece minute după mine, umplând un scaun şi zâmbind către Esther.

După ce am condus-o pe doamna Seymour, am fericit-o pe Yootha cu veştile despre micile prostioare făcute de nepoţii ei. Ea scoase câteva

exclamaţii politicoase de neîncredere pentru ca apoi să se întoarcă repede la ceea ce o interesa cu adevărat.

- Vrei să spui că domnişoara Norman avusese banii în toţi aceşti ani şi vrusese să mi-i dea mie?

Era o delectare să-i priveşti lăcomia vicleană de pe faţă transformându-se într-o umbră de regret.

O asigurai că Graham îi spusese lui Kate că mătuşa lui va veni să ia banii şi îi cerui să-mi spună de ce o abandonase pe fată, fără respectarea promisiunii.

- Habar n-am avut că banii sunt la ea! zise Yootha.

- Bănuiesc că aveai cunoştinţă de faptul că era însărcinată şi total dezorientată fără ocrotirea lui Graham!

- Nu era treaba mea să-i port de grijă!

Nu e în obiceiul meu să încurajez târfele. O femeie de teapa ei... fii sigură că şi-a găsit vreun bărbat care s-o ia sub aripa lui ocrotitoare.

întrucât habar n-aveam cum se descurcase Kate în toţi aceşti ani, singurul meu răspuns fu o privire încărcată de reproş.

- Da, copilaţşul, doamnă Mailer! exclamă mama. Copilaşul este strănepotul dumitale!

- Prostii! N-am de gând să devin mătuşă de strănepot încă mulţi ani de acum înainte. Sunt mult prea tânără.

- Sărmana fată, suspină mama. Trebuie făcut ceva pentru ea.

- Belle a fost cea care a căpătat partea cea mai mare din moştenirea lui Graham, menţionă Yootha. Dacă ai sentimentul că fiul lui Graham are nevoie de sprijin, mi se pare că...

- Normal că i-l voi oferi! spusei eu arţăgoasă. Ar fi putut spune că nu mă crede. Privirea ei nu mai făcea necesare vorbele.

Domnul Stone clătină din cap şi plescăi din limbă.

- Hai să fim cinstiţi, domnişoară Haley. Lăsaţi micuţul cerşetor să înveţe să se apere singur.

N-o să-i strice deloc.

- Domnule Stone! replică mama cu respiraţia tăiată şi cu o privire acuzatoare profund deziluzionată. Domnul Stone o vindecase în această clipă pe mama de afecţiunea ei temporară pentru el,

iar pe mine mă bucura nespus de mult acest lucru.

Când se auziră roţile trăsurii lui Desmond, afară sub fereastră, Yootha îşi aduse brusc aminte că e timpul să plece.

- N-o să vrei să ai mult de-a face cu micuţul ăla cu încurcături, Belle, mă avertiză ea.

Se întâlniră la uşă, făcură amândoi câte o plecăciune ţâfnoasă, apoi Yootha şi domnul Stone plecară în timp ce Desmond intra.

El făcu o descriere mult mai vie a după-amiezii noastre decât o făcusem eu. îmi susţinu teoria că Eliot plănuise cu mult înainte întreaga afacere a furtului şi-l aşteptase pe Graham să se întoarcă acasă cu banii în seara aceea.

- Zice că nu avusese nici un gând să-l ucidă pe Graham. Se gândea că doar o mască neagră pe faţă şi un pistol vor fi de-ajuns ca să-l facă pe Graham să-i dea banii. Dar el nu pusese la socoteală împotrivirea vărului său. A avut loc o busculadă, Graham i-a smuls masca de pe faţă, iar de aici nu mai era nimic de făcut decât să-l termine. îmi imaginez decepţia lui când aq descoperit că Graham nu avea banii la el.

- Atunci, Eliot a fost acela care a scotocit casa? întrebă Esther.

- Jumătate din Londra s-a vânturat pe acolo. Eliot, omul meu Grant, m-am dus chiar şi eu o dată acolo şi aş îndrăzni să spun că şi Billie Crestătură a făcut o vizită în Elm Street.

- Billie Crestătură? întrebă Esther clipind repede din ochi. Ce nume oribil! Crestează oamenii cu cuţitul?

- Câtuşi de puţin, o asigură Desmond. Asta este doar porecla lui. N-a tăiat niciodată nici măcar o găină, din câte ştiu eu.

- Ţi-ai recuperat banii? îl întrebă mama pe Desmond.

- încă nu, dar Kate spune că Eliot i-a luat şi i-a dus la căsuţa pe care a închiriat-o pentru ea la est de Londra. I-a fost teamă să-i lase în apartamentul lui, unde i-aş fi găsit cu uşurinţă. Mă duc mâine la căsuţa aceea. La ce sindrofie o să ia parte Eliot!

Mama dădu din cap şi zise:

- Dacă el n-ar fi făcut greşeala să o lase pe Kate să vină înapoi în apartamentul din Fleury Lane, i-ar fi reuşit schema.

- Totodeauna se face o greşeală, zise Desmond. De fapt, Eliot a făcut mai mult decât o greşeală. O dată ce ar fi început să cheltuiască banii, aş fi descoperit sursa în cele din urmă. A considerat-o pe Kate o fată atât de simpluţă şi ascultătoare încât a crezut că aceasta îi va urma porunca şi nu va vorbi cu nimeni. El s-a grăbit aşa de tare s-o scoată din Fleury Lane, încât nu i-a dat nici timpul necesar să-şi strângă lucrurile. Si apoi, ea s-a gândit că Baba o să se simtă nefericit fără vreo câteva jucării preferate. Si ea însăşi lăsase în urmă câteva lucruri de îmbrăcăminte. A dus-o din nou acasă pentru a strânge ce mai rămăsese şi urma s-o ia înapoi după o oră. Vizitiul lui te urmărise în după-amiaza asta, Belle, şi i-a raportat că fuseseşi în Fleury lane. Eliot era pe cale să te iscodească chiar înainte de a trimite tu după el.

Mama şedea ascultând cu toată atenţia pe care, de obicei, o acorda citirii romanelor.

- Sărmana fată! Prin câte a trecut!

Belle o să facă ceva pentru ea.

Până acum nu se ivise ocazia să dau în vileag cum anume se va materializa actul meu de caritate

şi nici momentul de ofertă nu era oportun, aşa că voi face asta mai târziu, când nu vom avea martori. Capul lui Ettie îşi făcu apariţia în cadrul uşii, făcându-mi semne.

- Se apropie ora cinei. Stau şi el la cină? întrebă ea.

Amândoi acceptară invitaţia fără mofturi. Cinarăm fără etichetă, în veşmintele de după-amiază. Cina fu veselă, cu singurul nostru subiect de conversaţie. Credeam că domnul Duke va avea bunul-simţ să plece după cină, dar el avea poftă de stat în seara asta. I-am părăsit pe bărbaţi cu paharul lor de vin roşu, iar eu i-am dezvăluit mamei intenţiile mele cu privire la casă.

I-a luat ceva timp să se obişnuiască.

- Crezi toată treaba asta, Belle? mă întrebă ea.

Ştiam ce simte, dar mai ştiam că dacă se gândeşte
puţin mai profund înţelege corectitudinea deciziei mele. Graham, deci nu era un model de cinste cum mi l-am imaginat eu odată, n-a dat vreun indiciu de părăsire a familiei sale nelegitime. In nici un caz nu era un mişel ca Eliot. Planul său de recuperare a

banilor fusese nebunesc de cavaleresc. Mă aşteptam ca Esther să vrea să aibă o discuţie cu mine, pentru că era de la sine înţeles că mica avere care-mi picase din cer va fi împărţită cu toată familia. Dar ea păru complet dezinteresată.

- Foarte generos din partea ta, mă complimentă ea. Mă îndoiesc că i-aş da ei toţi banii, dacă ar fi ai mei. Apoi, te vei reîntoarce curând cu mama la Bath?

- Ne vom întoarce toate trei.

Se înroşi puţin şi încuviinţă.

- Asta am vrut să spun şi eu, desigur.

Nu reuşise să mă păcălească. Acum ştiam de ce Duke se ţinea scai de noi. înainte de încheierea serii, fie mamei, fie mie, ne va cere mâna ei.

Cred că fără să primească sfatul domnului Maitland, Duke ar fi vrut să vorbească cu mine. Vicleanul său mentor l-a îndreptat către mama noastră, cea mai uşor de convins, şi a manevrat lucrurile în aşa fel încât eu să fiu lăsată deoparte. desmond veni la uşă şi spuse:

- Doamnă Haley, Duke ar vrea să vă vorbească o clipă în sufragerie.

Când mama se ridică să iasă, m-am ridicat şi eu

cu ea.

- Nu tu, Belle, zise ea, apucându-mă de mână. Esther se aşeză, părând nevinovată ca un şoricel în cămara cu caşcaval.

- Trebuie să-mi iau lucrul de mână, zise ea şi ieşi glonţ din încăpere pentru a asculta la gura cheii. Esther nu lucrase nici o broderie în viaţa ei.

Alergai după ea.

- Esther, ce ai pus la cale cu Duke?

- O să vezi curând. Si nu-ţi mai bate capul să mă dai la o parte, Belle. O să mă mărit cu el, dacă o să vreau.

- Dar tu nu-ţi dai seama dacă doreşti asta atât de curând! Abia cunoşti omul.

- îl cunosc mai bine decât îl cunoşteai tu pe Graham. Cel puţin, el nu are o amantă şi un bastard de ascuns într-un colţ. Si în afară de asta, noi nu avem de gând să ne căsătorim imediat. El doar cere permisiunea să mă curteze.

M-a lăsat fără să mai am prea multe de spus, dar era clar că ea voia consimţământul meu.

- Nu-ţi displace, nu-i aşa?

- O să-l plac şi mai mult, pe măsură ce o să-l

cunosc, am admis eu. Cine eram eu să vorbesc de "necunoaşterea" unui om?

Sau de logodne pripite? Ea îl cunoscuse aşa cum îl cunoscusem eu pe Desmond. M-am întors repede în salon ca să aflu dacă treaba asta cu aranjamentul de logodnă era contagioasă.

- Presupun că tu l-ai încurajat pe Duke să facă asta, îi spusei eu lui desmond.

- Nu-i o încurajare, ci numai permisiune de a o curta.

- Plănuieşte el să se mute la Bath?

- Dacă e nevoie. Jumătate din treaba mea este să te conving să rămâi în Elm Street puţin mai mult. De fapt, până la Crăciun. Numai o lună.

Amândoi am considerat Crăciunul ca un moment romantic pentru logodnă.

Era o oarecare ambiguitate în acest "amândoi".

- Ca să ne ofere suficient timp pentru a ne cunoaşte mai bine, adăugă el curtenitor şi se îndreptă spre canapea.

- Dacă domnul Duke are unele virtuţi ascunse, trebuie să-l sfătuieşti să şi le dezvăluie fără întârziere.

- Firea sa bună este evidentă pentru un ochi lipsit de prejudecăţi. El nu joacă fals; nu-i un afemeiat; o iubeşte. Iar ea, pare să-i întoarcă sentimentul. Micile lui defecte omeneşti nu trebuie să te preocupe în mod exagerat. La urma urmelor, n-o să trebuiască să locuieşti cu el. E un bărbat zdravăn. Ce poţi să cei mai mult de la un cumnat?

- Cel puţin cincisprezece centimetri! Nu-i nici măcar cât mine de înalt.

- E mai înalt decât Esther. Valoarea unui bărbat nu se măsoară în centimetri.

Am considerat acest lucru ca nepotrivit pentru un cumnat şi am trecut la următoarea problemă importantă.

- E prosper, cel puţin, parcă aşa ai spus?

- Un adevărat nabab.

O proprietate imobiliară baronală în Sussex şi o vilă în Belgrave Square. Pe aceasta din urmă vei avea ocazia s-o vezi mâine, dacă totul merge bine, iar pe prima de Crăciun. El speră să vă aibă pe toţi acolo de sărbători.

"Amândoi" devenise "voi" nu "noi", şi pornirile mele se domoliră.

- Tu îţi petreci sărbătorile Crăciunului la Londra, desmond, nu-i aşa?

- Nu, sunt vecin cu Duke în Sussex. Aşa am devenit prieteni buni. Speram să te conving să mă vizitezi de Anul Nou. De obicei dau un bal. Liz şi bărbatul ei vor veni la mine de sărbători, sau voi participa eu la petrecerea lui Duke.

Asta suna destul de interesant, aşa că nu i-am mai băgat beţe-n roate lui Duke.

- Depinde de mama. Ei trebuie să-i spună lucrurile astea, nu mie.

- Dumneaei îi va spune Duke, dacă îmi va urma sfaturile. Misiunea mea era să te conving pe tine, Belle. Pe tine te interesează?

Sclipirea din ochii lui denota mai mult decât preocuparea pentru succesul lui Duke.

- Mă voi supune deciziei mamei.

- Dar înainte de a vorbi cu mama ta, îţi displace ideea?

- Atâta vreme cât Esther este fericită...

- Scumpa mea scorpie, tocmai îţi spuneam că defectele unui cumnat nu trebuie să preocupe o doamnă în mod exagerat.

O să mă străduiesc să-i plac lui Esther, dar noi discutăm despre părerea ta.

Am reconsiderat sensul câtorva pronume şi am înţeles că ceea ce a discutat cu mama a fost în numele lui şi al meu, nu al lui Duke. Ascultam ca prin vis, în timp ce el continuă:

- Ai putea fi fericită cu un bărbat care se întâlneşte zilnic cu vagabonzi şi lepădături şi care, din timp în timp, îţi oferă câte un mandat? Mă voi ocupa să-l îndepărtez pe Grant din casa mea dacă chiar nu-l agreezi

- Nu!

Ridică scurt din sprâncene şi deveni băţos, făcându-mă să mă grăbesc să mă fac înţeleasă.

- Incep să înţeleg limbajul domnului Grant. N-o să fie necesar să plece.

El se mai înmuie, iar braţele lui mă împresurară ca o pătură caldă. Vocea lui, care-mi şoptea la ureche, trăda un fel de uşurare.

- M-ai liniştit puţin. Oferta de a mă dispensa de prezenţa lui Grant a fost supremul sacrificiu.

El e colacul meu de salvare la Stop Hale Abbey.

O clipă ne privirăm cu acea uitătură de viţel pe

care o au îndrăgostiţii. Desmond părea chiar lipsit de maturitate, iar eu ştiam că zâmbeam ca o lună în primul pătrar, totuşi nu m-am putut abţine. Departe de a fi revoltat de expresia mea, el mă strânse cu putere în braţe, strivindu-mi buzele cu un sărut nemilos. Sângele începu să-mi alerge prin vene. I-am întors această strânsoare într-un fel puţin feminin, până când am simţit că plămânii îmi sunt gata să explodeze. Deodată, Crăciunul păru foarte îndepărtat.

- E devreme să te întreb asupra hotărârii, zise des, după o clipă, dar uneori un "mai târziu" e posibil să nu mai bină. Când am văzut ţeava pistolului lui Eliot, mi-a străfulgerat prin minte că voi muri şi n-am apucat să-ţi spun că te iubesc, Belle. Iată de ce ţi-am spus-o în această după-amiază. N-am nevoie de un an pentru a mă decide şi cred că eşti ca şi mine în această privinţă. Cel puţin tu pari capabilă să mă urăşti de la o clipă la alta, astfel că emoţiile tale pot fi stăpânite cu uşurinţă, adăugă el, privind cu coada ochiului şi zâmbind.

O vânzoleală în hol ne anunţă că vin şi ceilalţi şi săririm în picioare cu o grabă vinovată. Ar fi greu de

spus care zâmbet era mai larg, dar cred că Duke a câştigat partida zilei. Zâmbetul să se stinse când dădu cu ochii de mine, se apropie cu curaj.

- Ţi-ai luat acum o povară cu mine, domnişoară Haley, zise el ştergându-şi palmele transpirate de fundul pantalonilor înainte de a mă atinge. Mimica feţei mele i-a spus că este în deplină siguranţă. El râse în loc de a-mi da mâna şi îmi atinse cu vârful degetelor, frăţeşte bărbia, apoi se retrase repede, parcă uimit de propria cutezanţă.

- Este cazul să te felicit, Des? întrebă el.

- A reuşit să mă cucerească, fu modul rafinat al lui des de a anunţa capitularea mea.

- Ea a fost de acord să accepte oferta, explicai eu.

Mi-a părut puţin mai rău pentru mama, care a fost
lăsată în frig. Am destupat o sticlă de şampanie din pivniţa lui Graham şi am discutat despre viitorul nostru, singurul subiect de dispută fiind care dintre noi să aibă plăcerea de a sta cu mama, deşi ea era mai mult înclinată să se întoarcă la Bath singură.

- Ei bine, fetelor, călătoria n-a ieşit prea prost la urma urmelor, nu-i aşa? întrebă mama fericită.

Alte etalii urmau să fie stabilite mai târziu. Des pretinse că mătuşa lui încă mai era interesată de casa mea şi urma să consulte un avocat pentru stabilirea dotei pentru Kate Norman. Se părea că luna decembrie va fi foarte încărcată, dar nu suficient de încărcată încât să mă împiedice să fiu curtată.

Căsuţa din Elm Street va răsuna de voioşie şi speram din suflet ca mătuşa lui Desmond, sau indiferent cine cumpăra casa, va fi la fel de fericită cum eram eu în aceste momente. Stiam că n-aş fi fost nici a zecea parte fericită cu Graham. Am învăţat să-l iert. Cum puteam să nu-l iert, când a fost cauza indirectă a fericirii mele? îl voi ierta şi apoi îl voi uita. Era timpul să îngrop trecutul şi să întorc o filă nouă din viaţă.

Sfârşit